

AGATHA CHRISTIE

HODINY

KNIŽNÍ KLUB

AGATHA CHRISTIE

Hodiny

Přeložili Pavel Krejčíř a Olga Millerová

Copyright © Agatha Christie Ltd 1963

Copyright českého vydání © Euromedia Group k. s., 2000

Translation © Pavel Krejčíř, Olga Mullerová, 2000

ISBN 80-242-0384-7

Mému starému příteli

MARIOVI

s nezapomenutelnou vzpomínkou na delikatesy

v CAPRICE

Prolog

To odpoledne 9. září bylo navlas stejné jako kterékoli jiné odpoledne. Nikdo z lidí, kteří byli nějak zasaženi událostmi onoho dne, nemohl prohlásit, že by měl tušení nějaké katastrofy. (Kromě paní Packerové z Wilbraham Crescent 47, která se specializuje na předtuchy a která vždy s dostatečným předstihem popisovala zlé tušení a chvění, jež ji ovládlo. Ale číslo 47 bylo tak daleko od čísla 19 a tak málo se ho dotkly události toho dne, že nebylo nutné, aby paní Packerová měla nějakou předtuchu.)

Pro slečnu Martindaleovou, ředitelku Cavendishské agentury pro sekretářské práce, bylo 9. září všedním pracovním dnem. Telefon zvonil, psací stroje klapaly, pracovní tlak byl obvyklý, ani menší ani větší než v jiné dny. Nic z toho nebylo nějak zvlášť zajímavé. 9. září mohlo být běžným pracovním dnem. Mohlo — až do 14.35.

Ve 14.35 stiskla slečna Martindaleová zvonek a Edna Brentová z kanceláře se ozvala ve sluchátku svým obvyklým zadýchaným a poněkud nosním hlasem, který byl částečně způsobený oběhem karamelky v její ústní dutině.

„Ano, slečno Martindaleová?“

„Edno, kolikrát vám mám říkat, že si nepřēju, abyste tímto tónem mluvila do telefonu. Vyslovujte zřetelně a nefuňte do sluchátka.“

„Promiňte, slečno Martindaleová.“

„To už je lepší. Vidíte, že to jde, když chcete. A teď ke mně pošlete Sheilu Webbovou.“

„Ještě se nevrátila z oběda, slečno Martindaleová.“

„Aha.“ Slečna Martindaleová pohlédla na hodiny na svém psacím stole. Čtrnáct třicet šest. Přesně šest minut zpoždění. Sheila Webbová začíná poslední dobou poněkud lajdačit. „Pošlete ji za mnou, až se vrátí.“

„Ano, slečno Martindaleová.“

Edna vrátila karamelku na jazyk a dala se znovu do přepisování *Nahé lásky* od Armanda Levinea. Jeho usilovná snaha o erotiku ji nechávala chladnou, jako ostatně většinu čtenářů pana Levinea, navzdory jeho vynaložené námaze. Byl ukázkovým příkladem toho, že

není nic nudnějšího než nudná pornografie. Navzdory lákavým obalům a mnohoslibným titulům šel prodej jeho knih poslední dobou rok od roku dolů a účet za přepisování mu byl odeslán již třikrát.

Dveře se otevřely a poněkud udýchaná Sheila Webbová vešla do místnosti.

„Ptala se po tobě Katina,“ řekla Edna.

Sheila Webbová udělala obličej.

„To mám štěstí, zrovna když se jednou zpozdím.“

Uhladila si vlasy, popadla zápisník a tužku a zaklepala na ředitelnu.

Slečna Martindaleová vzhledla od stolu. Byla to žena kolem čtyřicítky, překypující výkonností. Měla účes z minulého století a bledě zrzavé vlasy. Její křestní jméno Katherine zavdalo příčinu k přezdívkce Katina.

„Máte zpoždění, slečno Webbová.“

„Promiňte, slečno Martindaleová. Byla strašná dopravní zácpa.“

„V tuhle denní dobu je vždycky strašná dopravní zácpa. Máte s tím počítat.“ Podívala se do svého poznámkového bloku. „Volala nějaká slečna Pebmarshová. Chce stenografku na třetí hodinu. Žádala konkrétně vás. Pracovala jste už pro ni?“

„Nevzpomínám si slečno Martindaleová. Určitě ne v poslední době.“

„Adresa je Wilbraham Crescent 19.“ Udělala pauzu znamenající dotaz. Sheila zavrtěla hlavou.

„Nevzpomínám si, že bych tam kdy byla.“

Slečna Martindaleová mrkla na hodiny.

„Do tří to stihnete hravě. Máte nějakou jinou schůzku dnes odpoledne? Ano,“ zadívala se do diáře v ruce. „Profesor Purdy v hotelu Curlew. Pět hodin. Do té doby byste měla být zpátky. Pokud ne, pošlu tam Janet.“

Kývla hlavou ve smyslu, že ji propouští, a Sheila se vrátila do kanceláře.

„Něco zajímavého, Sheilo?“

„Jen další fádňí den. Někáká ženská z Wilbraham Crescent a pak v pět profesor Purdy — ty jeho hrozné archeologické názvy. Kéž by se tak jednou přihodilo něco vzrušujícího.“

Dveře slečny Martindaleové se otevřely.

„Mám tu poznámku, Sheilo. Kdyby slečna Pebmarshová nebyla doma, až dorazíte, máte jít dovnitř. Dveře nebudou zamčené. Jděte dovnitř, do pokoje na pravé straně chodby, a tam počkejte. Budete si to všechno pamatovat, nebo vám to mám napsat?“

„Budu si to pamatovat, slečno Martindaleová.“

Slečna Martindaleová se vrátila do své svatyně.

Edna Brentová se ponořila pod židli a vylovila poněkud zářivou botu a ulomený jehlový podpatek.

„Jak já se dostanu domů?“ bědovala.

„Přestaň kňučet — něco vymyslíme,“ řekla jedna z ostatních dívek a pokračovala v psaní.

Edna vzdychla a založila čistý list papíru: *Vášeň ho měla ve spárech. Třesoucími se prsty trhal křehkou halenku z jejích prsou a tlačil ji dolů na pohovku.* „Krucí,“ zaklela Edna a sáhla pro zmizík.

Sheila vzala kabelku a vyrazila.

Wilbraham Crescent byla fantasmagorie vytvořená viktoriánským stavitelem v osmdesátých letech minulého století. Byl to půlměsíc dvojdomků se zahradami, posazených zády k sobě. Toto uspořádání bylo zdrojem jistých potíží pro osoby ne dobře obeznámené s lokalitou. Ten, kdo přijel do vnější části, nemohl najít nižší čísla a ten, komu se na Crescent podařilo vstoupit z vnitřní části, byl zmaten neexistencí větších čísel. Domky byly úpravné, přísné, s uměleckými balkony. Vnější modernizace se jich zatím výrazně nedotkla. Kuchyně a koupelny již zaznamenaly změny mnohokrát.

Na domku číslo 19 nebylo nic výjimečného. Měl upravené závěsy a mosazná klika u branky byla dobře vycíděná. Kolem cesty ke dveřím byly klasické růžové keře.

Sheila Webbová otevřela branku, prošla k hlavním dveřím a zazvonila. Nikdo neodpověděl, a tak po minutě či dvou udělala, jak měla nařízeno. Vzala za kliku a vešla. Dveře na pravé straně malé chodby byly pootevřené. Zaklepala, chvíli počkala a pak vešla dovnitř. Byl to řádný, docela příjemný obývací pokoj, na moderní vkus poněkud přeplněný nábytkem. Jediná pozoruhodná věc na celé místnosti byla přemíra různých hodin — velké kyvadlové hodiny tikající v rohu, stříbrné přenosné hodiny na stole, drážďanské porce-

lánové hodiny na krbové římse, malé zlacené a malebně zdobené hodiny na policičce blízko krbu a na stole u okna bledé cestovní kožené hodiny s vyrytým pozlaceným nápisem ‚ROSEMARY‘.

Sheila Webbová užasle hleděla na hodiny na stole. Ukazovaly čas něco před čtvrt na pět. Její zrak sklouzl ke krbu. Tamní hodiny ukazovaly to samé. Sheila se vylekala, když nad její hlavou něco cvaklo a vzápětí vylétla kukačka z dřevěných hodin na zdi a začala rozhodně a hlasitě oznamovat: *Kuku, kuku, kuku!* Ten zvuk byl až děsivý. Ale kukání zmizelo, jakmile se dvířka za kukačkou zaklapla.

Sheila se pousmála a dala se na obchůzku směrem k pohovce. Pak se prudce zastavila a otrásla se.

Na podlaze ležel muž. Jeho oči byly napůl otevřené a nezdálo se, že se dívají na něco konkrétního. Na povrchu jeho temně šedého obleku byla tmavá mokrá skvrna. Sheila se téměř mechanicky ohнула. Dotkla se jeho tváře — studená, ruce — také studené... dotkla se mokré skvrny a ucukla zírajíc s hrůzou na svou ruku.

V tom okamžiku uslyšela vrznutí vrátek. Mechanicky otočila hlavu k oknu a uviděla ženskou postavu spěchající po cestě. Sheila stála jako zařezaná, sucho v krku, neschopná pohybu, neschopná křičet...

Dveře se otevřely a vstoupila starší vysoká žena s nákupní taškou. Měla šedé vlnité vlasy a její oči byly široké a překrásně modré. Její pohled minul Sheilu bez povšimnutí.

Sheila vydala chabý zvuk, nic víc než zachroptění. Široké modré oči se otočily jejím směrem a žena řekla ostře: „Je tu někdo?“

„Já — to je —“, dívka se roztřásla, když se žena vydala svižně k ní.

A pak začala křičet.

„Ne. Ne... šlápnete na to — na něj... *A on je mrtvý...*“

1. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Řečeno strohým policejním jazykem: 9. září ve 14.59 jsem procházel přes Wilbraham Crescent západním směrem. Bylo to moje první seznámení s Wilbraham Crescent a upřímně řečeno, tahle ulice mě trochu zmátla.

Sledoval jsem matnou stopu, která se den ode dne zdála méně nadějná, ale o to více jsem se po ní hnál jako pes. Prostě už jsem takový.

Hledal jsem číslo 61, ale nemohl jsem ho najít. Sledoval jsem postupně čísla od 1 do 35 a pak se zdálo, že Wilbraham Crescent končí. Narazil jsem na ulici nazvanou Albany Road. Otočil jsem se zpět. Na severní straně nebyly žádné domy, jenom zeď. Za zdí se tyčily nové paneláky, jejichž vchody směřovaly očividně do jiné ulice. Odtud jsem pomoc čekat nemohl.

Podíval jsem se na čísla, která jsem minul: 24, 23, 22, 21. Vilka Diana (patrně číslo 20, se zrzavou kočkou na zápraží), 19...

Dveře v čísle 19 se otevřely, vyběhla z nich dívka a jako střela letěla dolů po cestě. Tento dojem byl umocněn podivným rykem, který vydávala. Byl vysoký, tenký a nelidský. Dívka vyběhla z branky a vrazila do mě silou, která mě málem smetla z chodníku.

Nejenže do mě vrazila. Ona se na mě pověsila, zuřivým a zoufalým sevřením.

„Uklidněte se,“ řekl jsem poté, co jsem znovu nabyl rovnováhu. „Uklidněte se přece.“

Dívka se trochu zklidnila, stále mě svírala, ale přestala křičet a už jen vzlykala.

Nemohu říct, že bych na danou situaci reagoval zrovna brilantně. Zeptal jsem se jí, jestli se něco stalo. Když jsem pochopil, že otázka asi nemá smysl, poopravil jsem ji.

„Co se stalo?“

Dívka se zhluboka nadechla.

„*Tam!*“ ukazovala někam za sebe.

„Ano?“

„Je tam muž na podlaze... mrtvý... Ona na něj málem šlápla.“

„Kdo na něj šlápl? Proč?“

„Já myslím — protože je slepá. A on je od krve.“ Podívala se dolů a uvolnila jednu ruku, kterou mne svírala. „A já taky. Teď jsem i já od krve.“

„Opravdu?“ řekl jsem. Podíval jsem se na skvrnu na svém kabátě. „A já jsem teď taky od krve,“ ukázal jsem rukáv. Vzdychl jsem a

zvažoval situaci. „Bude lepší, když mě vezmete dovnitř a ukážete mi to,“ řekl jsem.

Ale ona se začala prudce třást.

„Nemohu — *nemohu*... Nepůjdu tam znovu.“

„Možná děláte dobře,“ rozhlédl jsem se. Nikde poblíž nebylo vhodné místo, kam usadit pološilenou dívku. Zdvorile jsem ji přiměl, aby se posadila na chodník a opřela se o železné zábradlí.

„Zůstaňte tady, dokud se nevrátím,“ řekl jsem. „Neměl bych tam být dlouho. Všechno bude v pořádku. Opřete se a dejte si hlavu mezi kolena, jestli se necítíte dobře.“

„Já — já myslím, že už to jde.“ Trochu jsem o tom pochyboval, ale nečekal jsem, abych to prověřil. Povzbudivě jsem ji poplácal po rameni a svižně jsem vykročil k domu. Vešel jsem dovnitř, v hale trochu zaváhal, pak jsem se podíval do dveří nalevo, kde byla prázdná jídelna, přešel jsem halou na druhou stranu a vešel do obývacího pokoje.

První, co jsem spatřil, byla starší šedovlasá žena sedící na židli. Když jsem vstoupil, prudce otočila hlavu a řekla: „Kdo je to?“

Hned jsem poznal, že ta žena je slepá. Její oči zdánlivě hleděly na mě, ale ve skutečnosti byly zaostřené kamsi za mé levé ucho.

Mluvil jsem stroze a věcně.

„Nějaká mladá žena vyběhla na ulici a tvrdí, že je zde mrtvý muž.“

Připadal jsem si poněkud absurdně, když jsem to vyslovil. Zdálo se být nemožné, že by v této čisté a uklizené místnosti, se ženou sedící klidně se založenýma rukama na židli, mohl být nějaký mrtvý muž.

Ona ale hned odpověděla: „Za pohovkou.“

Popošel jsem ke kraji pohovky a hned jsem to uviděl — rozhozené ruce, skelné oči a zasychající krvavou skvrnu.

„Jak se to stalo?“ zeptal jsem se ostře.

„Nevím.“

„Ano — jistě. Kdo je ten mrtvý?“

„Nemám tušení.“

„Musíme zavolat policii.“ Rozhlížel jsem se kolem. „Kde je telefon?“

„Nemám telefon.“

Chtěl jsem se dozvědět víc.

„Vy tu bydlíte? Je to váš dům?“

„Ano.“

„Můžete mi říct, co se stalo?“

„Ovšem. Vrátila jsem se z nákupu...“ Všiml jsem si nákupní tašky pohozené na židli u dveří. „Vešla jsem sem. Hned jsem si všimla, že v místnosti někdo je. To se pozná snadno, i když je člověk slepý. Zeptala jsem se, kdo to je. Žádná odpověď — jen jsem slyšela, jak někdo prudce dýchá. Šla jsem za tím zvukem — a pak ten někdo začal křičet — něco o nějaké mrtvole a že na něj šlápnu. Potom ten někdo vyrazil s křikem kolem mě ze dveří.“

Přikývl jsem. Jejich historky souhlasily.

„A co jste udělala?“

„Opatrně jsem pokračovala v chůzi, až jsem narazila nohou na překážku.“

„A pak?“

„Klekla jsem si a něco nahmatala — lidskou ruku. Byla studená a bez tepu... Postavila jsem se, přešla jsem sem a posadila se. Čekala jsem, že někdo přijde. Ta mladá žena — ať už to byl kdokoli — udělala pořádný povyk. Myslela jsem si, že udělám nejlépe, když zůstanu zde.“

Obdivoval jsem klid té ženy. Nekřičela ani neprchala v panice z domu. Klidně si sedla a čekala. Bylo to sice rozumné, ale vyžadovalo to hodně ovládnutí.

Ozvala se vyšetřovacím tónem: „A kdo jste vlastně vy?“

„Jmenuji se Colin Lamb. Náhodou jsem šel kolem.“

„A kde je teď ta mladá žena?“

„Nechal jsem ji opřenou u branky. Utrpěla šok. Kde je tu nejblíže telefonní budka?“

„Budka je asi padesát metrů směrem dolů po cestě, těsně před zatáčkou.“

„Samozřejmě, vždyť jsem šel kolem ní. Jdu zavolat policii. Budete —“ zaváhal jsem.

Nevěděl jsem, mám-li říct: „Budete tady?“ nebo to změnit na: „Budete čekat?“

Usnadnila mi to.

„Bude lepší, když to děvče přivedete sem do domu,“ řekla rozhodně.

„Nejsem si jistý, jestli bude chtít,“ řekl jsem pochybovačně.

„Přirozeně ne do této místnosti. Vezměte ji do jídelny na druhé straně chodby a vyříd'te jí, že uvařím čaj.“

Vstala a šla ke mně.

„Ale — zvládnete to?“

Na její tváři probleskl slabý hořký úsměšek.

„Milý mladý muži, vařím si ve své vlastní kuchyni od té doby, co jsem přišla do tohoto domu — to bylo před čtrnácti lety. To, že je někdo slepý, ještě neznamená, že je odkázán na druhé.“

„Promiňte, to bylo ode mě hloupé. Snad bych měl znát vaše jméno?“

„Millicent Pebmarshová — slečna.“

Vyšel jsem ven po cestičce. Dívka se na mě podívala a s náma-hou vstala.

„Já — myslím, že jsem více méně v pořádku.“

Povzbudil jsem ji bodrým „Výborně“. ;

„Byl — byl tam mrtvý muž, že ano?“

Rychle jsem přitakal.

„Samozřejmě, že tam byl. Běžím jen k telefonní budce ohlásit to na policii. Na vašem místě bych počkal v domě.“ Zesílil jsem hlas, abych zarazil její prudký protest. „Běžte do jídelny — nalevo, když vejdete. Slečna Pebmarshová vám udělá čaj.“

„Tak to byla slečna Pebmarshová? A ona je slepá?“

„Ano. Byl to pro ni také šok, ale ona je velice rozumná. No tak, zavedu vás dovnitř. Šálek čaje vám udělá dobře, zatímco budete čekat na policii.“

Vzal jsem ji kolem ramen a tlačil nahoru k domu. Usadil jsem ji pohodlně v jídelně ke stolu a spěchal znovu k telefonní budce.

Ozval se neosobní hlas: „Policejní stanice v Crowdean.“

„Mohu mluvit s detektivem inspektorem Hardcastlem?“

Hlas řekl obezřetně: „Nevím, jestli je tady. Kdo volá?“

„Řekněte mu, že volá Colin Lamb.“

„Moment, prosím.“

Čekal jsem. Pak se ozval hlas Dicka Hardcastlea.

„Colin? Tebe jsem teda nečekal. Kde jsi?“

„V Crowdean. Přesně na Wilbraham Crescent. Je tu mrtvý muž na podlaze v čísle devatenáct, řekl bych, že zapíchnutý. Je mrtvý přibližně půl hodiny nebo tak nějak.“

„Kdo ho našel, ty?“

„Ne, já byl jen nevinný kolemjdoucí. Najednou z domu vyrazila dívka jako splašená. Skoro mě povalila. Říkala, že na zemi je mrtvý muž a slepá žena po něm šlape.“

„Neutahuješ si ze mě, že ne?“ ptal se Dick podezřívavě.

„Připouštím, že to zní fantasticky, ale je to, jak říkám. Ta slepá žena je slečna Millicent Pebmarshová, majitelka domu.“

„A skutečně šlapala po té mrtvole?“

„Ne tak, jak si to představuješ. Prostě jenom nevěděla, že tam ta mrtvola je, protože je slepá.“

„Zahájím vyšetřování. Počkej tam na mě. Co jsi udělal s tou dívkou?“

„Slečna Pebmarshová jí vaří čaj.“

Dick poznamenal, že to všechno zní rozkošně.

2. kapitola

Policejní vyšetřování ve Wilbraham Crescent 19 bylo v plném proudu. Byl zde policejní lékař, služební fotograf i muž zabývající se daktyloskopií. Počínali si efektivně, každý zaměstnán svým vlastním úkolem.

Nakonec dorazil detektiv inspektor Hardcastle, vysoký muž s tváří hráče pokeru, s hustým obočím. Přišel, aby se přesvědčil, že vše, co uvedl do pohybu, bylo provedeno a bylo to provedeno řádně. Na závěr si ještě jednou důkladně prohlédl mrtvolu, prohodil pár slov s policejním lékařem a odebral se do jídelny, kde u prázdných šálků seděly tři osoby. Byli to slečna Pebmarshová, Colin Lamb a vysoká dívka s hnědými vlnitými vlasy a širokýma vystrašenýma očima. „Docela hezká,“ pomyslel si inspektor.

Sám se představil slečně Pebmarshové.

„Detektiv inspektor Hardcastle.“

Věděl něco málo o slečně Pebmarshové, ačkoli pracovně se jejich cesty nikdy nezkřížily. Ale párkrát ji zahlédl, věděl, že je to bývalá učitelka a že její nynější práce má něco do činění s výukou Braillova písma na Aaronbergově Institutu pro postižené děti. Zdálo se velice nepravděpodobné, že by nějaký zavražděný muž mohl být nalezen v jejím čistém, uklizeném a spořádaném domě — ale nepravděpodobné věci se stávají častěji, než by člověk věřil.

„Je to hrozná věc, co se tu přihodilo, slečno Pebmarshová,“ řekl. „Jsem přesvědčen, že to pro vás musel být velký šok. Potřebuji ale od vás všech jasné výpovědi, co přesně se tu stalo. Vyrozuměl jsem, že to byla slečna —“ mrkl rychle do zápisníku, který mu podal konstábl — „Sheila Webbová, kdo našel tělo. Kdybyste byla tak laskavá, slečno Pebmarshová, vzal bych slečnu Webbovou vedle do kuchyně, kde budeme mít klid.“

Otevřel dveře do kuchyně a počkal, až dívka projde kolem něj dovnitř. Někáký mladý detektiv v civilu už byl v kuchyni zabydlený a nenuceně psal něco na malém umakartovém stole.

„Tato židle vypadá pohodlně,“ řekl Hardcastle a přitáhl modernizovanou verzi windsorské židle.

Sheila Webbová se nervózně usadila a zírala na něj velkýma vystrašenýma očima.

Hardcastle měl na jazyku něco jako: „Však já vás nesním,“ ale ovládl se a místo toho řekl: „Nemáte se čeho bát. Potřebujeme jen získat přesný obrázek o událostech. A začneme s vámi, vaše jméno je Sheila Webbová — a vaše adresa?“

„Palmerston Road 14 — hned za plynárnou.“

„Ovšem. Kde pracujete?“

„Jsem stenografka. Pracuji v sekretářské agentuře slečny Martindaleové.“

„Celý název je Cavendishská agentura pro sekretářské práce, že ano?“

„Ano.“

„Jak dlouho tam pracujete?“

„Asi rok. Tedy přesněji deset měsíců.“

„Rozumím. Nyní mi prosím vlastními slovy vypravujte, jak jste se dnes ocitla na Wilbraham Crescent 19.“

„Dobře. To bylo tak,“ nyní Sheila Webbová hovořila s větší sebestjistotou. „Tahle slečna Pebmarshová zavolala do agentury a požádala o stenografku na třetí hodinu. Takže když jsem se vrátila z oběda, slečna Martindaleová mě sem poslala.“

„To byla jen rutina, že ano. Myslím tím, že jste byla další volná na seznamu, nebo jak se tyhle věci u vás organizují.“

„Ne docela. Slečna Pebmarshová požádala konkrétně o mě.“

„Slečna Pebmarshová požádala konkrétně o vás.“ Hardcastlovo obočí v tomto okamžiku vykonalo vzestup a sestup. „Chápu... Protože už jste pro ni pracovala předtím?“

„Ne, nepracovala,“ řekla Sheila rychle.

„Nepracovala? Jste si tím jistá?“

„Ano, určitě. Myslím jako, že ona není typ lidí, které bych si nepamatovala. To je to, co je na celé věci divné.“

„Asi ano, ale nebudeme se tím zabývat teď. Kdy jste sem dorazila?“

„Musela jsem tu být těsně před třetí, protože kukačky —“ Náhle se zarazila a oči se jí rozšířily. „To je zvláštní, opravdu zvláštní. Předtím jsem si toho nevšimla.“

„Čeho jste si nevšimla, slečno Webbová?“

„Proč — ty hodiny.“

„Co je s hodinami?“

„Kukačky kukaly správně, ale všechny ostatní hodiny šly asi o hodinu napřed. Podivné.“

„Jistě velmi podivné,“ souhlasil inspektor. „Kdy jste si poprvé všimla těla?“

„Až když jsem obešla pohovku. A tam to — on — byl. To bylo příšerné, ano, příšerné...“

„Souhlasím s vámi. A poznala jste toho muže? Byl to někdo, koho už jste viděla dříve?“

„To ne.“

„Jste si tím docela jistá? Mohl vypadat poněkud jinak, než jak jste ho byla zvyklá znát, chápete? Přemýšlejte dobře. Jste si docela jistá, že to byl někdo, koho jste nikdy před tím neviděla?“

„Docela jistá.“

„Dobře, to bychom měli. A co jste udělala?“

„Co jsem udělala?“

„Ano.“

„Proč — nic... vůbec nic. Nemohla jsem.“

„Rozumím. Ani jste se ho nedotkla?“

„Ano — ano, dotkla. Jen abych se přesvědčila — chápete — abych věděla — ale on byl — docela studený — a — a — a já se umazala od krve. To bylo hrozné — husté a lepkavé.“

Roztřásla se.

„Klid, klid,“ řekl Hradcastle konejšivě. „Už je po všem. Zapomeňte na krev a přejdeme k další věci. Co se stalo pak?“

„Já nevím... Vlastně ano, přišla ona.“

„Myslíte slečnu Pebmarshovou?“

„Ano, ale v tu chvíli jsem nepřemýšlela, jestli to je slečna Pebmarshová. Prostě jen přišla ona s *nákupní taškou*.“ Zdůraznila tu nákupní tašku, jako by to bylo něco nepatřičného a nepřiměřeného.

„A co jste řekla?“

„Nemyslím, že jsem něco řekla... Zkoušela jsem něco říct, ale nešlo to. Zdálo se mi, jako bych to tady měla ucpané.“ Ukázala na své hrdlo.

Inspektor kývl.

„A pak — a pak — pak ona řekla: ‚Kdo je tam?‘ a obešla pohovku a já se lekla — lekla jsem se — že na to šlápne. A zakřičela jsem... A jak jsem začala, nemohla jsem přestat, nějak jsem se dostala z místnosti a ven hlavními dveřmi —“

„Jako splašená,“ vzpomněl si inspektor na Colinův obrat.

Sheila Webbová na něj zbědované pohlédla vystrašenýma očima a řekla poněkud nečekaně: „To je mi líto.“

„Nemáte se za co omlouvat. Vyprávěla jste mi svůj příběh velmi dobře. Už na to víc nemusíte myslet. Vlastně, ještě jeden detail. Jak to, že jste vůbec byla v té místnosti?“

„Prosím?“ Vypadala poněkud zmateně.

„Ano, jak to? Přišla jste sem, patrně pár minut před smluvenou dobou, a předpokládám, že jste zazvonila. Ale když nikdo neotevřel, proč jste šla dovnitř?“

„Ach tak. Protože mi to řekla.“

„Kdo vám to řekl?“

„Slečna Pebmarshová.“

„Myslel jsem, že jste s ní vůbec nemluvila.“

„Ne, já ne. Ona to řekla slečně Martindaleové — že mám jít dovnitř a počkat v obývacím pokoji na pravé straně chodby.“

Hardcastle řekl zamyšleně: „Ovšemže.“

Sheila Webbová se plaše zeptala: „Už — už je to všechno?“

„Myslím, že ano. Ale byl bych rád, abyste tu počkala ještě nějakých deset minut, jen pro případ, že by se objevilo něco, na co bych se vás chtěl zeptat. Pak vás pošlu domů v policejním voze. Co vaše rodina — máte přece nějakou rodinu?“

„Můj otec i matka jsou mrtvi. Bydlím u své tety.“

„Její jméno?“

„Paní Lawtonová.“

Inspektor vstal a podal jí ruku.

„Mockrát děkuji, slečno Webbová,“ řekl. „Přeji vám klidný zbytek dnešního večera. Budete ho potřebovat po tom všem, co jste dnes prožila.“

Nesměle se na něj usmála, když odcházela do jídelny.

„Dohlédni na ni, Coline,“ řekl inspektor. „Mohu vás nyní požádat, slečno Pebmarshová, abyste se obtěžovala sem do kuchyně?“

Hardcastle jí nabídl oporu, ale slečna Pebmarshová prošla rezolutně kolem něj do kuchyně, prsty nahmatala židli u zdi, o krok ji posunula a posadila se.

Hardcastle zavřel dveře. Dříve než mohl promluvit, Millicent Pebmarshová řekla ostře: „Kdo je ten mladý muž?“

„Jmenuje se Colin Lamb.“

„To mi oznámil také. Ale co je to zač? Proč sem přišel?“

Hardcastle na ni hleděl v mírném údivu.

„Náhodou šel kolem, když se slečna Webbová vyřítla z tohoto domu a křičela něco o vraždě. Poté, co sem přišel a přesvědčil se, že je tomu skutečně tak, zavolal policii a byl vyzván, aby se vrátil sem a počkal.“

„Oslovujete ho Coline.“

„Máte skvělý postřeh, slečno Pebmarshová. Colin Lamb je můj přítel, třebaže je to už nějaká doba, co jsem ho viděl naposled.“ Pak dodal: „Je mořský biolog.“

„Aha.“

„Slečno Pebmarshová, nyní bych vám byl vděčný, kdybyste mi pověděla vše o této poněkud absurdní příhodě.“

„Ráda. Ale nemám moc co říct.“

„Řekl bych, že bydlíte na tomhle místě už nějakou dobu.“

„Od roku 1950. Jsem — byla jsem — povoláním učitelka. Když jsem se dozvěděla, že se s mým slábnoucím zrakem nedá nic dělat a že budu brzy slepá, začala jsem se přeškolovat a stala se specialistkou na Braillovo písmo a několik dalších technik, které pomáhají slepým. Mám práci v místním Aaronbergově ústavu pro slepé a jinak postižené děti.“

„Děkuji. Nyní k událostem dnešního odpoledne. Očekávala jste návštěvu?“

„Ne.“

„Přečtu vám popis mrtvého pro případ, že by vám připomínal nějakou konkrétní osobu. Výška 175 až 178 cm, věk přibližně šedesát, tmavé vlasy, mírně prošedivělé. Hnědé oči, hladce oholený, úzký obličej, rozhodná ústa. Dobře živěný, ale ne tlustý. Tmavě šedý oblek, pěstěné ruce. Mohl by to být bankovní úředník, účetní, právník nebo živnostník či podnikatel. Připomíná vám to někoho známého?“

Millicent Pebmarshová důkladně přemýšlela, než odpověděla.

„Nemohu říct, že by mně někoho připomínal. Pochopitelně, je to velmi obecný popis, který se hodí na docela dost lidí. Mohlo by jít o někoho, koho jsem viděla nebo potkala při nějaké příležitosti, ale určitě to nebude nikdo, koho znám dobře.“

„Nedostala jste poslední dobou dopis od někoho, kdo by vám oznamoval případnou návštěvu?“

„To rozhodně ne.“

„Výborně. Tak dál, volala jste do Cavendishské agentury, požádala o službu stenografky a —“

Přerušila ho.

„Promiňte. Nic takového jsem neudělala.“

Hardcastle na ni zíral. „Vy jste nevolala do Cavendishské agentury a nežádala —“

„Nemám v domě telefon.“

„Na konci ulice je budka,“ podotkl inspektor.

„Ano, samozřejmě. Ale já vám jen mohu zaručit, inspektore Hardcastle, že jsem nepotřebovala žádnou stenografku a nevolala — opakuji *nevolala* do Cavendishské agentury s žádným podobným přáním.“

„Nepožádala jste konkrétně o slečnu Sheilu Webbovou?“

„Nikdy předtím jsem to jméno neslyšela.“

Hardcastle na ni udiveně zíral.

„Nechala jste hlavní dveře odemčené,“ poukazoval.

„To dělám přes den často.“

„Kdokoli mohl vstoupit.“

„Zdá se, že v tomto případě to někdo skutečně udělal,“ řekla slečna Pebmarshová suše.

„Slečno Pebmarshová, podle lékařského ohledání zemřel ten muž zhruba mezi půl druhou a tři čtvrtě na tři. Co jste dělala v té době vy?“

Slečna Pebmarshová uvažovala.

„V půl druhé jsem musela být právě na odchodu z domu nebo těsně před odchodem. Potřebovala jsem si obstarat nějaké nákupy.“

„Můžete mi říct, kam přesně jste šla?“

„Šla jsem na poštu — do té na Albany Road. Poslala jsem balík, koupila nějaké známky a pak jsem nakoupila pár věcí pro domácnost, v galanterii patentní knoflíky a zavírací špendlíky, to bylo u firmy Field & Wren. Pak jsem se vrátila sem. Mohu vám říct přesně, kolik bylo. Kukačky kukaly třikrát, když jsem vcházela do branky — slyším je až ze silnice.“

„A co vaše ostatní hodiny?“

„Prosím?“

„Zdá se, že všechny vaše ostatní hodiny šly o hodinu napřed.“

„Napřed? Myslíte pendlovky v rohu?“

„Ne, ty zrovna ne. Ale všechny ostatní hodiny v obývacím pokoji se předcházely o stejnou dobu.“

„Nechápu, co myslíte ‚ostatními hodinami‘. V obývacím pokoji nejsou žádné jiné hodiny.“

3. kapitola

Hardcastle zůstal vyjeveně zírat.

„Počkejte, slečno Pebmarshová. Co třeba ty překrásné drážďanské porcelánové hodiny na krbové římse? A ty malé zlacené francouzské hodiny? A stříbrné přenosné hodiny a — samozřejmě, hodiny s nápisem ‚ROSEMARY‘.“

Nyní to byla slečna Pebmarshová, kdo zíral vyjeveně.

„Jeden z nás dvou musí být blázen, inspektore. Ujišťuji vás, že nemám žádné drážďanské porcelánové hodiny, žádné — jak jste to říkal? — hodiny s nápisem ‚ROSEMARY‘ — žádné francouzské pozlacené hodiny a — jaké ještě že tam byly?“

„Stříbrné přenosné,“ řekl Hardcastle mechanicky.

„Ani žádné takové. Jestli mi nevěříte, můžete se zeptat paní, co mi chodí uklízet. Jmenuje se Curtinová.“

Detektiv inspektor Hardcastle byl vyveden z konceptu. V tónu slečny Pebmarshové byla jistota, která vylučovala pochybnosti. Chvilku mlčel, aby si to srovnal v hlavě. Pak vstal.

„Slečno Pebmarshová, byla byste ochotna doprovodit mě do vedlejší místnosti?“

„Samozřejmě. Bude mi potěšením vidět všechny ty hodiny, o kterých jste hovořil.“

„Vidět?“ Hardcastle vyhrkl otázku.

„Lépe řečeno prozkoumat,“ řekla slečna Pebmarshová, „ale i slepí lidé, inspektore, používají konvenčních jazykových obrátů, i když někdy ne zcela odpovídají podstatě věci. Když říkám, že bych ráda viděla hodiny, myslím tím, že bych je ráda osahala a cítila je ve svých vlastních prstech.“

Hardcastle vyšel z kuchyně následován slečnou Pebmarshovou. Přešli malou chodbu a vešli do obývacího pokoje. Technik, který snímal otisky, na ně pohlédl.

„Právě tu končím, pane,“ řekl. „Už se můžete dotknout, čeho chcete.“

Hardcastle přikývl a zvedl malé cestovní hodiny s nápisem ‚ROSEMARY‘. Vložil je do rukou slečně Pebmarshové. Ta je velmi pozorně osahala.

„To vypadá jako opravdové cestovní hodiny,“ řekla, „takové s koženým obalem. Ty nejsou moje, inspektore Hardcastle, a mohu říci

téměř s jistotou, že nebyly v této místnosti, když jsem o půl druhé odcházela.“

„Děkuji.“

Inspektor položil hodiny zpět. Z krbové římsy vzal opatrně drážďanské hodiny.

„S tímhle opatrně,“ řekl, když je podával slečně Pebmarshové.
„Je to křehké.“

Millicent Pebmarshová s rozkoší zkoumala malé porcelánové hodiny. Pak zavrtěla hlavou. „To musí být úchvatné hodiny,“ řekla, „ale moje nejsou. Kde jste to říkal, že byly?“

„Na pravé straně krbové římsy.“

„Tam by měly být dva porcelánové svícny,“ řekla slečna Pebmarshová.

„Ano,“ řekl Hardcastle. „Jsou tam svícny, ale jeden byl posunut až na konec římsy.“

„Říkal jste, že tu jsou ještě nějaké hodiny?“ :

„Ano, ještě zbývají dvoje.“

Hardcastle položil zpět drážďanský porcelán a podal jí bohatě zdobené francouzské pozlacené hodiny. Prozkoumala je rychle a vrátila mu je zpět.

„Ne. Ty také nejsou moje.“

Podal jí ještě stříbrné hodiny a opět je odmítl.

„Jediné hodiny, které patří do téhle místnosti, jsou staré pendlovky v rohu u okna a —“

„Správně.“

„— kukačky na zdi vedle dveří.“

Hardcastle nevěděl, co říct dál. Hleděl zkoumavě na ženu před sebou s jistotou, že ona nemůže provádět to samé. Tvářila se poněkud zamračeně a pak řekla: „Nechápu to. Prostě to nechápu.“

S jasnou představou, kde v místnosti se právě nachází, natáhla slečna Pebmarshová jednu ruku a posadila se. Hardcastle hleděl na technika stojícího u dveří.

„Sejmul jste otisky z těch hodin?“ zeptal se.

„Sejmul jsem otisky ze všeho, pane. Ani skvrnka na těch pozlacených, ale na nich by ani žádná být neměla. Ten materiál to nevezme. Podobně s těmi porcelánovými. Zvláštní ale je, že nejsou žádné

otisky ani na těch kožených cestovních, ani na těch stříbrných — a tam by za normálních okolností nějaké otisky být měly. Mimocho-dem, žádné z těchto hodin nejsou natažené a všechny ukazují stejný čas — 4.13.“

„Co zbytek místnosti?“

„V celé místnosti jsou tři nebo čtyři různé skupiny otisků. Všechny ženské — řekl bych. Obsah kapes je na stole.“

Pohybem hlavy obrátil pozornost k malé hromádce věcí na stole. Hardcastle se k ní naklonil a prohlížel si ji. Byla tu náprsní taška s obnosem sedm liber, pár drobných, hedvábný kapesník bez značky, krabička pilulek na zažívání a vizitka.

Mr. R. H. Curry*
Metropolitní a venkovská pojišťovna, s.r.o.
Denvers Street 7
Londýn, W.2.

* (Curry — v Británii poměrně oblíbený druh jídla z kuřecího masa a rýže na orientální způsob, pozn. překladatele.)

Hardcastle se vrátil k pohovce, kde seděla slečna Pebmarshová.

„Nečekala jste náhodou někoho z pojišťovny?“

„Z pojišťovny? To určitě ne.“

„Z Metropolitní a venkovské pojišťovny,“ řekl Hardcastle.

Slečna Pebmarshová zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem o ní neslyšela,“ řekla.

„Nechtěla jste v poslední době uzavřít nějakou pojistku?“

„Ne. Jsem pojištěna proti ohni a vloupání u Joveovy pojišťovny, která tu má pobočku. Nemám žádnou osobní pojistku. Nemám rodi-nu ani žádné blízké příbuzné, takže nevidím důvod, proč bych měla mít pojistku na život.“

„Chápu,“ řekl Hardcastle. „Říká vám něco jméno Curry? Pan R. H. Curry?“ Pozoroval ji bedlivě, ale nezaznamenal v jejím obličeji nejmenší reakci.

„Curry,“ opakovala to jméno a pak zavrtěla hlavou. „To není zrovna běžné jméno, že? Ne, nemyslím, že jsem kdy slyšela to jméno

nebo že bych dokonce někoho takového znala. Je to jméno toho mrtvého?“

„Zdá se to možné,“ řekl Hardcastle.

Slečna Pebmarshová chvíli váhala. Pak řekla: „Chcete, abych ho — ohmatala?“

Pochopil hned.

„Vy byste to udělala, slečno Pebmarshová? Pokud to není na vás příliš moc. Nevyznám se v těchto věcech, ale pomocí rukou asi získáte lepší představu o tom, jak dotyčný vypadá. Zřejmě lepší než z pouhého popisu.“

„Přesně tak,“ řekla slečna Pebmarshová. „Není to zrovna kdovíjaká rozkoš, ale jsem ochotná to udělat, pokud si myslíte, že vám to může pomoci.“

„Děkuji,“ řekl Hardcastle. „Když dovolíte, povedu vás —“

Odvedl ji za pohovku, naznačil, kde si má kleknout a pak lehce vedl její ruce k obličejí mrtvého muže. Byla velmi klidná, bez emocí. Prsty pomalu zkoumala vlasy, uši, chvíli se zdržela za levým uchem, zkoumala linii nosu, ústa a bradu. Pak zavrtěla hlavou a vstala.

„Mám jasnou představu, jak asi vypadá,“ řekla, „ale jsem si poměrně jistá, že to není nikdo, koho jsem viděla nebo znala.“

Technik si sbalil nádobíčko a odešel z místnosti. Pak strčil hlavu zpět.

„Už si pro něj přišli,“ řekl ukazuje na tělo. „Můžou si ho odnést?“

„Ano,“ řekl inspektor Hardcastle. „Pojďte a sedněte si sem, slečno Pebmarshová.“

Usadil ji na židli v rohu. Vešli dva muži. Odstraňování pana Curryho bylo rychlé a profesionální. Hardcastle je doprovodil k brance a pak se vrátil do obývacího pokoje. Posadil se k slečně Pebmarshové.

„Je to velice mimořádná záležitost, slečno Pebmarshová,“ řekl. „Rád bych s vámi prošel hlavní body, abych viděl, jestli jsem všemu správně porozuměl.“

Opravte mě, budu-li se mýlit. Nečekala jste dnes žádnou návštěvu, nepodnikla jste kroky k uzavření pojistky žádného druhu a nedo-

stala jste žádný dopis, který by oznamoval, že zástupce nějaké pojišťovny vás dnes hodlá kontaktovat. Je to tak správně?“

„Zcela správně.“

„Nepotřebovala jste službu stenografky a nevolala jste do Cavendishské agentury, ani nepozvala nikoho na třetí hodinu.“

„Přesně tak.“

„Když jste přibližně o půl druhé opouštěla dům, byly v obývacím pokoji pouze dvoje hodiny — kukačky a pendlovky. Žádné jiné.“

Slečna Pebmarshová se zamyslela. „Mám-li být zcela přesná, nemohu toto tvrzení odpřisáhnout. Jelikož nevidím, nevšimla bych si, jestli v místnosti něco chybí nebo přebývá. Jediné, co mohu s jistotou říci, že vše bylo, jak má být, když jsem tu utírala prach dnes časně ráno. Vše bylo na svém místě. Utírám prach v této místnosti obvykle sama, protože posluhovačky většinou nevěnují ornamentům dostatek péče.“

„Opustila jste dům dnes dopoledne?“

„Ano. V deset hodin jsem šla do Aaronbergova ústavu jako obvykle. Měla jsem vyučování do čtvrt na jednu. Vrátila jsem se sem přibližně ve tři čtvrtě na jednu, sama jsem si udělala míchaná vajíčka a čaj — v kuchyni a znovu jsem odešla, jak už jsem říkala, to bylo půl druhé. Mimochodem, jídlo jsem si snědla v kuchyni, takže do této místnosti jsem nevkočila.“

„Rozumím,“ řekl Hardcastle. „Takže můžete s určitostí tvrdit, že v deset hodin dopoledne v této místnosti nebyly žádné přebytné hodiny, ale mohly sem potom být doneseny někdy během dopoledne.“

„Na to byste se měl možná raději zeptat posluhovačky, paní Curtinové. Přichází kolem desáté a obvykle odchází okolo poledne. Bydlí v Dipper Street 17.“

„Děkuji, slečno Pebmarshová. Nechme teď stranou fakta. Máte nějaké vysvětlení pro to, co se dnes přihodilo? Můžete mi poskytnout sebemenší vodítko? Někdy během dne sem byly doneseny čtvéry hodiny. Ručičky těchto hodin byly shodně nastaveny na 4.13. Připomíná vám toto číslo něco?“

„Čtyři třináct.“ Slečna Pebmarshová zavrtěla hlavou. „Vůbec nic.“

„Přejděme nyní od hodin k mrtvému muži. Nezdá se pravděpodobné, že by ho sem vpustila posluhovačka a zanechala ho tady, ledaže by jí namluvil, že ho očekáváte, ale to se snadno můžeme dozvědět od ní. Předpokládejme, že vás přišel navštívit s nějakým záměrem, buď obchodním, nebo osobním. Mezi půl druhou a tři čtvrtě na tři byl bodnut a zabit. Tedy nevíte nic o tom, že by sem přišel na schůzku. Možná měl něco do činění s pojišťováním, ale v tom nám také nemůžete pomoci. Dveře nebyly zamčené, takže mohl vejít dovnitř, sednout si a čekat na vás — ale proč?“

„Celé je to bláznivé,“ řekla slečna Pebmarshová netrpělivě. „Tak vy si myslíte, že tenhle — jak se jmenuje — Curry si s sebou přinesl všechny ty hodiny?“

„Po nějaké bedně či zavazadle tu není žádná stopa. Stěží si přinesl čtvrtý hodiny po kapsách. Teď, slečno Pebmarshová, přemýšlejte pečlivě. Máte nějakou asociaci, nějaký nápad, cokoli, co by mělo něco společného s hodinami, a když ne s hodinami, tak s *časem*? Čtyři třináct? Za dvě minuty čtvrt na pět?“

Zavrtěla hlavou.

„Mám pocit, že to je dílo pomatence, nebo že někdo přišel do nesprávného domu. Ale ani to nic nevysvětluje. Ne, inspektore, nemohu vám pomoci.“

Mladý konstábl nahlédl dovnitř. Hardcastle vyšel za ním na chodbu a pak sešel ven dolů k brance. Několik minut s ním hovořil.

„Už můžete vzít tu mladou dámu domů,“ řekl. „Adresa je Palmerstone Road 14.“

Šel zpět do jídelny. Otevřenými dveřmi slyšel, že slečna Pebmarshová dělá něco u dřezu. Zůstal stát ve dveřích.

„Musím vzít ty hodiny s sebou, slečno Pebmarshová. Napíšu vám na to potvrzení.“

„To je v pořádku inspektore — stejně mi nepatří.“

Hardcastle se obrátil na Sheilu Webbovou.

„Můžete jet domů, slečno Webbová. Policejní vůz vás odveze.“

Sheila a Colin vstali.

„Doprovodíš ji do auta, Coline?“ řekl Hardcastle, když přitahoval židli ke stolu a začínal psát potvrzení.

Colin a Sheila vyšli ven a vykročili po cestě. Náhle se Sheila zarážila..

„Moje rukavice — nechala jsem je —“

„Dojdu vám pro ně.“

„Ne — vím přesně, kde jsem je položila. Už mi to nevadí — teď, když *to* odnesli.“

Odběhla a za minutku byla zpátky.

„Moc mě mrzí, že jsem se prve chovala tak nemožně.“

„Těžko by někdo jednal jinak,“ řekl Colin.

Hardcastle je dohonil, když Sheila nasedla do auta. Pak, když auto odjelo, obrátil se k mladému konstáblu.

„Chci ty hodiny z obývacího pokoje. Pečlivě zabalit a donést na stanici — všechny kromě kukaček na zdi a velkých pendlovek.“

Vydal ještě několik krátkých pokynů a otočil se na svého přítele.

„Tak se do toho pustíme. Chceš jít se mnou?“

„Proč ne,“ odpověděl Colin.

4. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

„Kam půjdeme?“ zeptal jsem se Dicka Hardcastle.

Místo odpovědi přikázal řidiči: „Cavendishská agentura, je to na Paláce Street, když pojedete nahoru směrem na Esplanade, tak je to po pravé straně.“

„Ano, pane.“

Vyrazili jsme. Za tu chvíli se už před domem shromáždil docela slušný hlouček lidí, fascinovaně pozorujících dění kolem. Zrzavá kočka stále ještě seděla na zápraží sousední vilky Diany. Už si však neomývala obličej, ale naopak seděla velice vzpřímeně, zvolna pošvihávala ocasem a hleděla upřeně přes hlavy davu s naprostým přezíráním lidského druhu, což je výsada koček a velbloudů.

„Nejdříve agentura a pak posluhovačka, v tomhle pořadí,“ řekl Hardcastle, „čas letí.“ Mrkl na hodinky. „Už jsou čtyři pryč.“ Udělal menší pauzu, než pokračoval. „Poměrně přitažlivá dívka?“

„Docela,“ řekl jsem.

Pobaveně na mě pohlédl.

„Ale vyrukovala s velice pozoruhodnou historkou. Čím dříve ji ověříme, tím lépe.“

„Nemyslíš si, že ona —“

Přerušil mě.

„Vždycky se zajímám o lidi, co najdou tělo.“

„Ale ta dívka byla pološílená strachem. Kdybys slyšel, jak řvala...“

Věnoval mi ještě jeden potutelný pohled a opakoval, že je to velice atraktivní děvče.

„A jak se tobě přihodilo, že jsi obcházel kolem, Coline? Obdivoval jsi naši uhlazenou viktoriánskou architekturu? Nebo jsi měl nějaký záměr?“

„Měl. Hledal jsem číslo 61, ale nemohl jsem ho najít. Snad ani neexistuje?“

„Ale existuje, myslím, že tam jsou čísla až do osmdesáti osmi.“

„Jenže číslem 28 ulice skončila.“

„To cizince vždycky zmate. Kdybys zahrnul doprava na Albany Road a pak hned zase doprava, ocitl by ses v druhé půlce Wilbraham Crescent. Je to postaveno tak, že se domy dotýkají vzadu zahradami, rozumíš?“

„Aha,“ řekl jsem, když mi objasnil tuhle architektonickou záhadu. „Něco jako náměstí a parky v Londýně. Třeba Onslow Square, že, nebo Codogan. Vyjdeš na jedné straně náměstí a najednou se dostaneš do parku. Dokonce taxikáři v takových místech často bloudí. Nevadí, říkáš, že číslo 61 *existuje*, máš tušení, kdo tam bydlí?“

„Šedesát jedna? Počkej — to bude Bland, stavitel.“

„A kruci,“ řekl jsem. „To je zlé.“

„Copak, nemáš rád stavitele?“

„Ne. Stavitel se mi vůbec nehodí. Ledaže — snad se sem nedávno nastěhoval — zrovna začíná?“

„Bland se tu, myslím, narodil. Určitě je místní — podnik má už léta.“

„To je škoda.“

„Je to velice špatný stavitel,“ řekl Hardcastle povzbudivě. „Používá nejhorší materiál. Staví domy toho typu, co vypadají na první

pohled skoro v pořádku, dokud se do nich nenastěhuješ. Pak ti začne všechno padat na hlavu nebo se jinak pokazí. Podniká občas na pokraji zákona, ale zatím se z průšvihů vždycky dostal.“

„Nedělej si ze mě blázný, Dicku. Muž, kterého hledám, bude téměř jistě vzor počestnosti a morálky.“

„Bland přišel před rokem k balíku peněz — nebo lépe řečeno jeho žena. Je Kanadanka. Přišla sem za války a potkala Blanda. Její rodina si nepřála, aby si ho vzala a více méně s ní přerušila veškeré styky. Hodně příbuzných zemřelo během války. Nakonec zůstal jen prastrýc a jeho syn, ale ten zahynul při leteckém neštěstí. Paní Blandová tak zůstala jediným žijícím příslušníkem rodiny. Takže jí ten strýc odkázal majetek. A vloni umřel. Právě včas, aby zachránil Blanda před bankrotem. Podivná náhoda.“

„Zdá se, že toho víš dost o panu Blandovi.“

„Finanční úřad se vždycky zajímá, když někdo přes noc zbohatne. Zajímalo je, jestli v tom nebyly trochu čachry — takže ho prověřovali. Ale všechno bylo v pořádku.“

„Každopádně lidé, kteří náhle přišli k penězům, mě nezajímají. To není případ, který hledám.“

„Ale nějaký takový jsi měl, ne?“

Přikývl jsem.

„A dodělal jsi to nebo ne?“

„To je delší historie,“ řekl jsem vyhybavě. „Budeme dnes večer set spolu podle plánu — nebo se to ruší vzhledem k okolnostem případu?“

„Neruší, to bude v pořádku. V daném okamžiku je nejdůležitější to správně rozjet. Potřebujeme zjistit všechno o panu Currym. Jakmile budeme vědět, kdo to byl a co dělal, budeme mít velmi dobrou představu o tom, kdo a proč ho chtěl odstranit.“ Vyhlédl z okna. „Jsme tady.“

Cavendishská agentura pro sekretářské práce se nacházela na hlavní ulici nazývané poněkud bombasticky Paláce Street. Agentura samotná sídlila, jako ostatně většina zdejších úřadů, v budově přestavěné ze staršího viktoriánského domu. Napravo byl podobný dům s nápisem hlásajícím Edwin Glen, umělecký fotograf. Speciality — fotografie dětí, svatby apod. Na důkaz toho byla výloha vyplněna

fotografiemi dětí nejrůznějšího věku a velikosti, od kojenců až do šesti let. Ty měly patrně nalákat pyšné matinky. Bylo zde rovněž vystaveno několik párů. Nesmělí mladí muži a smějící se dívky. Na druhé straně Cavendishské agentury byly kanceláře zavedeného obchodníka uhlím s dlouhou tradicí. Vedle zářila třípatrová budova označující se za Orient Café a Restaurant.

Vystoupali jsme s Hardcastlem čtyři schody, prošli otevřeným hlavním vchodem, a poslušní nápisu na dveřích po pravé straně, který hlásal „Prosím vstupte“, jsme vstoupili. V poměrně velké místnosti tři mladé dívky horlivě bušily do psacích strojů. Dvě z nich nevěnovaly nejmenší pozornost příchodu cizinců a nerušené pokračovaly v psaní. Třetí, která psala u stolu s telefonem, přímo naproti dveřím, přerušila práci a tázavě se na nás zadívala. Ukázalo se, že cumlá nějaký bonbón. Když se jí podařilo umístit ho na nějaké vhodné místo v ústech, otázala se nás nesmělým nosním hlasem: „Mohu vám pomoci?“

„Slečna Martindaleová?“ řekl Hardcastle.

„Myslím, že je právě zaneprázdněna telefonováním —“ V tom okamžiku se ozvalo cvaknutí a dívka zvedla sluchátko, něco zmáčkla a řekla: „Slečno Martindaleová, přejí si s vámi mluvit dva pánové.“ Podívala se na nás a zeptala se: „Mohu znát vaše jména, prosím?“

„Hardcastle,“ řekl Dick.

„Nějaký pan Hardcastle, slečno Martindaleová.“ Zavěsila sluchátko a vstala. „Tudy prosím,“ řekla a zamířila ke dveřím nesoucím nápis SLEČNA MARTINDALEOVÁ vyrytý na měděné destičce. Otevřela dveře, přitiskla se k nim, aby nám umožnila projít, oznámila „pan Hardcastle,“ a zavřela za námi.

Slečna Martindaleová na nás pohlédla zpoza velkého stolu, za kterým seděla. Byla to výkonná žena kolem padesátky, se staromódním kokrhelem zrzavých vlasů a s ostražitým pohledem.

Těkala z jednoho na druhého.

„Pan Hardcastle?“

Dick vytáhl jednu navštívenku a podal ji slečně Martindaleové. Já sám jsem se snažil být co nejméně nápadný a sedl si na židli ke dveřím.

Slečna Martindaleová povytáhla zrzavé obočí s překvapením a jistou dávkou znechucení.

„Detektiv inspektor Hardcastle? Co pro vás mohu udělat, inspektore?“

„Potřeboval bych od vás několik informací, slečno Martindaleová. Myslím, že byste mi mohla pomoci.“

Z Dickova hlasu jsem nabyl přesvědčení, že to chce na ni hrát oklikou, užívaje svůj šarm. Sám jsem spíše pochyboval, že by slečna Martindaleová byla schopna podlehnout šarmu. Byla to žena typu, na kterou se hodilo francouzské pořekadlo *femme formidable*.

Zaobíral jsem se prohlídkou celkového uspořádání místnosti. Nad stolem slečny Martindaleové byla na zdi umístěna sbírka podepsaných fotografií. Na jedné z nich jsem poznal paní Ariadne Oliverovou, spisovatelku detektivek, se kterou jsem se trochu znal. *Vaše oddaná Ariadne Oliverová*, stálo přes foto napsáno tlustým černým fixem. *Váš vděčný Garry Gregson*, zdobilo jinou fotografii zobrazující autora hororů, který zemřel asi před šestnácti lety. *Navždy Vaše Miriam* krášlilo fotografii Miriam Hoggové, spisovatelky romantických příběhů. Sex byl zastoupený fotografií bázně vypadajícího připešatělého muže, podepsané tenkým písmem *Vděčný Armand Levine*. Mezi těmito úlovkami byla jistá podobnost. Muži měli většinou fajfky a nosili tvídové obleky, ženy se tvářily vážně a snažily se rozplynout v kožešinách.

Zatímco jsem zaměstnával svůj zrak, Hardcastle se začal vyptávat.

„Je pravda, že zaměstnáváte dívku jménem Sheila Webbová?“

„To ano. Ale obávám se, že v tuto chvíli není přítomna — moment —“

Stiskla bzučák a promluvila do vedlejší místnosti.

„Edno, už se vrátila Sheila Webbová?“

„Ještě ne, slečno Martindaleová.“

Slečna Martindaleová zavěsila.

„Odešla na schůzku dnes brzy odpoledne,“ vysvětlovala. „Myslela jsem, že by už mohla být zpět, ale možná šla přímo do hotelu Curlew na konci Esplanade, kde má schůzku domluvenou na pátou hodinu.“

„Aha,“ řekl Hardcastle. „Můžete mi něco povědět o slečně Sheile Webbové?“

„Nebude toho moc,“ řekla slečna Martindaleová. „Pracuje tu — počkejte, podívám se, ano, téměř jeden rok. Její práce se uspokojivě lepší.“

„Víte, kde pracovala, než přišla k vám?“

„Domnívám se, že bych to dokázala najít, kdybyste opravdu chtěl tuhle informaci, inspektore Hardcastle. Její záznam tu někde bude. Pokud si vzpomínám, pracovala dříve v Londýně a dostala od svých zaměstnavatelů docela slušné doporučení. Mám pocit, ale nejsem si tím jistá, že šlo o nějakou soukromou agenturu — možná realitní kancelář nebo tak něco.“

„Říkáte, že odvádí dobrou práci?“

„Plně vyhovující,“ řekla slečna Martindaleová, která očividně neměla ve zvyku plýtvat chválou.

„Není to první třída?“

„Ne, to nemohu říct. Patří k lepšímu průměru s odpovídajícím vzděláním. Je pečlivá a přesná sekretářka.“

„Znáte ji osobně, mimo vaše pracovní kontakty?“

„Ne. Tuším jen, že bydlí u nějaké tety.“ Slečna Martindaleová začala být poněkud rezervovaná. „Mohu se vás zeptat, inspektore Hardcastle, proč se na to všechno vyptáváte? Dostala se ta dívka do nějakých potíží?“

„Tak bych to úplně neřekl, slečno Martindaleová. Znáte slečnu Millicent Pebmarshovou?“

„Pebmarshovou,“ řekla slečna Martindaleová kroutíc si své zrzavé vlasy. „Ne — vlastně teď si vzpomínám. To je ta dáma, ke které šla dnes odpoledne Sheila. Schůzka byla domluvena na třetí hodinu.“

„Jakou cestou byla ta schůzka smluvena, slečno Martindaleová?“

„Telefonem. Slečna Pebmarshová sem volala, chtěla stenografku a požádala, jestli bych jí mohla poslat slečnu Webbovou.“

„Chtěla jmenovitě slečnu Webbovou?“

„Ano.“

„V kolik hodin to bylo?“

Slečna Martindaleová chvíli přemítala.

„Hovor šel přímo ke mně. To znamená, že to muselo být během polední přestávky. Nejpřesnější, co mohu říct, že bylo asi za deset minut dvě. V každém případě to muselo být před druhou hodinou. Ano, počkejte, udělala jsem si poznámku do notesu. Bylo to přesně ve 13.49.“

„Byla to slečna Pebmarshová, s kým jste hovořila?“

Slečna Martindaleová vypadala poněkud překvapeně.

„To předpokládám.“

„Ale nepoznala jste její hlas? Neznáte ji osobně?“

„Ne, neznám ji. Představila se jako Millicent Pebmarshová, dala mi svoji adresu a číslo ve Wilbraham Crescent. A pak, jak jsem říkala, požádala, je-li Sheila Webbová volná, aby k ní přišla ve tři hodiny.“

To byl jasný, konečný výrok. Pomyslel jsem si, že slečna Martindaleová by byla dokonalý svědek.

„Mohl byste mi laskavě sdělit, co to všechno má znamenat?“ zeptala se slečna Martindaleová trochu netrpělivě.

„Dobře, slečno Martindaleová, slečna Pebmarshová sama popírá, že by s vámi nějaký takový hovor měla.“

Slečna Martindaleová byla překvapená.

„Vskutku! To je neslýchané.“

„Na druhou stranu vy tvrdíte, že jste takový telefonát měla, ale nemůžete s určitostí dosvědčit, že to byla slečna Pebmarshová, kdo volal.“

„Ne, samozřejmě s jistotou to tvrdit nemohu. Tu ženu neznám. Ale v každém případě nechápu důvod takového počínání. Byl to snad nějaký hloupý žert?“

„Spíš něco horšího,“ řekl Hardcastle. „Udala ta slečna Pebmarshová — nebo ať už to byl kdokoli — nějaký důvod, proč chce právě slečnu Webbovou?“

Slečna Martindaleová chvíli přemýšlela.

„Myslím, že řekla něco jako, že Sheila Webbová už pro ni v minulosti pracovala.“

„A je to pravda?“

„Sheila říkala, že si nevzpomíná, že by cokoli pro slečnu Pebmarshovou dělala. Ale to není úplně směrodatné, inspektore. Děvčata

totiž chodí tak často za různými lidmi na různá místa, že je spíše nepravděpodobné, že by si je všechna pamatovala, zejména když se to udalo před několika měsíci. Sheila si tím nebyla úplně jistá. Řekla jedině, že si nevzpomíná, že by tam byla. Ale i kdyby tohle všechno byl jen žert, stále nechápu váš zájem o tu událost.“

„Už se k tomu dostáváme. Když slečna Webbová dorazila do Wilbraham Crescent 19, vešla do domu a pak do obývacího pokoje. Řekla mi, že dostala takové instrukce. Souhlasíte s tím?“

„Zcela správně,“ řekla slečna Martindaleová. „Slečna Pebmarshová říkala, že se může trochu opozdit, takže Sheila má jít dovnitř a počkat.“

„Když slečna Webbová vešla do obývacího pokoje,“ pokračoval Hardcastle, „nalezla tam mrtvého muže ležícího na podlaze.“

Slečna Martindaleová na něj zírala. Okamžik nebyla schopna slova.

„Říkal jste *mrtvého muže*, inspektore?“

„Zavražděného muže,“ řekl Hardcastle. „Přesněji — zapíchnutého.“

„Propána,“ řekla slečna Martindaleová. „Ta dívka musela být velice otřesena.“

To vypadalo jako projev soucítění, charakteristický pro slečnu Martindaleovou.

„Říká vám něco jméno Curry, slečno Martindaleová? Pan R. H. Curry?“

„Ne.“

„Z Metropolitní a venkovské pojišťovny?“

Slečna Martindaleová vrtěla dál hlavou.

„Pochopte moje dilema,“ řekl inspektor. „Vy říkáte, že slečna Pebmarshová volala sem a objednala si slečnu Webbovou na třetí hodinu. Slečna Pebmarshová popírá, že by to udělala. Sheila Webbová tam jde a nachází mrtvého muže.“ Vyzývavě počkal.

Slečna Martindaleová na něj prázdně hleděla.

„Celé mi to připadá krajně nepravděpodobné,“ řekla odmítavě.

Dick Hardcastle vzdychl a vstal.

„Máte to tady pěkné,“ řekl uctivě. „Vy už nějakou dobu podnikáte, že ano?“

„Patnáct let. Daří se nám velice dobře. Začali jsme docela skromně a podnik se nám rozrostl do rozměrů, které téměř nedokážeme zvládnout. Dnes zaměstnávám osm dívek a všechny jedou naplno celou pracovní dobu.“

„Koukám, že zastáváte pěkný kus literární práce.“ Hardcastle si prohlížel fotografie na zdi.

„Ano, začali jsme se specializovat na určité autory. Byla jsem po mnoho let sekretářkou pana Garryho Gregsona, proslulého autora hororů. Vlastně to byla jeho zásluha, že jsem se dala do tohoto podnikání. Zнала jsem řadu jeho známých, také spisovatelů, a ti mě doporučili svým známým. Znalost nároků a požadavků jednotlivých spisovatelů mi byla velmi prospěšná. Nabízím velmi užitečné služby takřkajíc v oblasti základního výzkumu — data a citace, otázky práva a policejních postupů, detaily o účincích jedů a podobně. Různé věci tohoto druhu. Dále cizojazyčná jména, adresy, restaurace — pro lidi, kteří umísťují své romány do cizího prostředí. Dříve veřejnost příliš nebazírovala na detailech, ale dnešní čtenáři nelení napsat autorovi dopis kvůli každé prkotině, která není úplně přesně podle skutečnosti.“

Slečna Martindaleová se odmlčela. Hardcastle řekl uctivě: „Jsem si jistý, že máte mnoho důvodů si blahopřát.“

Vykročil směrem ke dveřím. Otevřel jsem mu je.

Tři děvčata ve vnější kanceláři se připravovala k odchodu. Psací stroje byly přikryty plachtami. Sekretářka Edna tu stála nešťastně, v jedné ruce jehlový podpatek a ve druhé botu, ke které původně patřil.

„Měla jsem je jen měsíc,“ řekla plačtivě. „A byly tak drahé. Zatracený kanál — byl to ten na rohu u cukrárny, kousek odtud. Zapadla jsem podpatkem dovnitř a on se ulomil. Nemohla jsem jít dál, musela jsem sundat obě boty a místo oběda jsem si koupila dva koláčky a šla bosá nazpátek. A jak se dostanu domů nebo do autobusu, to opravdu nevím —“

V tom okamžiku zaznamenala naši přítomnost, spěšně ukryla provinilé boty a ustrašeně hleděla na slečnu Martindaleovou, která, jak jsem si všiml, nebyla typ ženy holdující jehlovým podpatkům. Sama měla nízké kožené polobotky.

„Děkuji vám, slečno Martindaleová,“ řekl Hardcastle. „Omlouvám se. že jsem tolik zneužil vašeho drahocenného času. Kdyby se vám cokoli přihodilo —“

„Samozřejmě,“ přerušila ho slečna Martindaleová poněkud příkře.

Když jsme nasedli do auta, řekl jsem: „Takže navzdory tvému podezření se příběh Sheily Webbové ukazuje být docela pravdivý.“

„Dobrá, dobrá,“ řekl Dick. „Vyhráváš.“

5. kapitola

„Mami!“ řekl Ernie Curtin a na chvíli přerušil zábavnou hru, která spočívala v ježdění malým kovovým modelem po okenním rámu nahoru a dolů, přičemž vydával podivné chrčivé zvuky, asi takové, jaké v jeho představách vydává raketa na své pouti k Venuši. „Mami, co si o tom myslíš?“

Paní Curtinová, pihovatá žena, právě myla nádobí a na synkův dotaz nereagovala.

„Mami, před naším domem právě parkuje policejní auto.“

„Nechci slyšet už žádné tvoje výmysly, Ernie,“ řekla paní Curtinová odkládajíc hrníčky a misky na odkapávač. „Víš, co jsem ti o tom říkala.“

„Já nelžu,“ řekl Ernie ctnostně. „Je to určitě policejní auto a vystupují z něho dva páni.“

Paní Curtinová zakroužila kolem své ratolesti.

„Cos zase provedl?“ dožadovala se vysvětlení. „Chceš nás přivést do maléru, teď to máš.“

„To není pravda,“ bránil se Ernie. „Nic jsem neudal.“

„To je určitě kvůli tomu Alfovi,“ řekla paní Curtinová. „On a jeho banda. To je přímo gang. Říkala jsem ti a tvůj otec ti taky říkal, aby ses mu vyhýbal. Nakonec se dostaneš do trablů. Nejdřív bude soud pro mladistvé a pak tě pošlou do polepšovny, tomu věř. A já neřeknu nic, rozumíš mi?“

„Jdou nahoru ke vchodu,“ oznamoval Ernie.

Paní Curtinová opustila dřez a zaujala místo u okna poblíže svého synka.

„Opravdu,“ zabručela.

V tom okamžiku se ozvalo zaklepání. Paní Curtinová si chvatně otřela ruce do utěrky, vyšla do chodby a otevřela dveře. Hleděla vzdorovitě a pochybovačně na dva muže stojící na schodech.

„Paní Curtinová?“ zeptal se ten vyšší uctivě.

„Ano, to jsem já,“ řekla paní Curtinová.

„Smím dál na moment? Jsem detektiv inspektor Hardcastle.“

Paní Curtinová poněkud neochotně ucouvla. Otevřela prudce jiné dveře a pobídla inspektora dovnitř. Byl to velice útulný, uklizený malý pokojík, který budil dojem, že je jen velice zřídka navštěvován. Dojem byl ostatně správný.

Zvědavý Ernie vyběhl z kuchyně do chodby a nakukoval do pokoje.

„Váš syn?“ zeptal se detektiv inspektor Hardcastle.

„Ano,“ řekla paní Curtinová a dodala bojovně: „Je to hodný chlapec, ať říkáte, co chcete.“

„Jsem si jistý, že je,“ řekl detektiv inspektor Hardcastle slušně.

Část bojovného výrazu paní Curtinové se vytratila.

„Přišel jsem vám položit několik otázek ohledně domu ve Wilbraham Crescent číslo 19. Bylo mi řečeno, že tam pracujete.“

„Nikdy jsem netvrdila, že ne,“ řekla paní Curtinová ještě ne zcela zbavena předchozí bojovné nálady.

„Pro slečnu Millicent Pebmarshovou.“

„Ano, pracuji pro slečnu Pebmarshovou. Velice milá dáma.“

„Slepá,“ řekl detektiv inspektor Hardcastle. „Ano, chuděra. Ale nikdy byste to do ní neřekl. Je to úžasné, jak dokáže všechno rozeznat po hmatu a orientovat se. Chodí taky sama ven, po ulicích i přes přechody. Ona není z těch, co si na všechno naříkají, jako mnoho jiných, co znám.“

„Pracovala jste tam dnes dopoledne?“

„Ovšem, přišla jsem tam mezi půl desátou a desátou a odešla jsem ve dvanáct, nebo tak nějak jsem skončila.“ Pak dodala ostře: „Nechcete tvrdit, že se tam něco ztratilo?“

„Spíš naopak,“ řekl inspektor s pomyšlením na čtvrtý hodiny.

Paní Curtinová na něj hleděla nechápavě.

„Tak co se stalo?“ zeptala se.

„V domě číslo devatenáct na Wilbraham Crescent, v obývacím pokoji, byl dnes odpoledne nalezen mrtvý muž.“

Paní Curtinová byla vyděšená. Ernie se vymrštil nadšením, otevřel pusy aby řekl „Tý,“ ale přišlo mu nerozumné budit pozornost, a tak ji zase zavřel.

„Mrtvý muž?“ řekla paní Curtinová nevěřícně. A s ještě větší nedůvěrou dodala: „A v obývacím pokoji?“

„Ano, byl probodnutý.“

„Chcete říct, že to je vražda?“

„Ano, byla to vražda.“

„Kdo ho voddělal?“ dožadovala se.

„Obávám se, že ještě nejsme tak daleko s vyšetřováním,“ řekl inspektor Hardcastle. „Mysleli jsme si, že byste nám snad mohla pomoci.“

„Nevím nic o žádné vraždě,“ řekla paní Curtinová s jistotou.

„Ne, ale je tu pár bodů, které byste mohla vysvětlit. Zvonil například dnes ráno nějaký muž?“

„Pokud si vzpomínám, tak ne. Dnes ne. Co to bylo zač?“

„Starší muž kolem šedesátky, dobře oblečený — měl tmavý oblek. Mohl se představit jako pojišťovací agent.“

„Nevpustila bych ho dovnitř,“ řekla paní Curtinová. „Žádného pojišťovacího agenta, ani prodavače vysavačů nebo nejnovějšího vydání *Encyclopedia Britannica*. Nikoho takového. Slečna Pebmarshová neholduje podomnímu prodeji a ani já ne.“

„Podle vizitky, co měl u sebe, se ten muž jmenoval Curry. Slyšela jste někdy to jméno?“

„Curry? Curry?“ paní Curtinová kroutila hlavou. „To vypadá na Inda,“ řekla podezřívavě.

„Kdepak,“ řekl inspektor Hardcastle. „Nebyl to Ind.“

„Kdo ho objevil — slečna Pebmarshová?“

„Mladá dívka, stenografka. Přijela v domnění, že tam byla poslána, aby udělala nějakou práci pro slečnu Pebmarshovou. To ona našla tělo. Slečna Pebmarshová dorazila domů téměř v tom samém okamžiku.“

Paní Curtinová hluboce vzdechla.

„Jaká hrůza,“ řekla. „Jaká hrůza.“

„Je možné, že vás požádáme,“ řekl inspektor Hardcastle, „abyste se podívala na tělo a řekla nám, jestli je to muž, kterého jste někdy viděla na Wilbraham Crescent nebo dokonce u vás před domem. Slečna Pebmarshová si je celkem jistá, že tam nikdy nebyl. Nyní bych se vás rád přeptal na několik detailů. Můžete si z hlavy vzpomenout, kolikový hodiny jsou v obývacím pokoji?“

Paní Curtinová odpověděla okamžitě: „Jsou tam velké hodiny v rohu, říkají jim pendlovky, a pak jsou tam na zdi kukačky. Vyjíždí z nich ptáček a dělá ‚kuku‘. Někdy by z toho člověk vylítnul z kůže.“ Pak dodala spěšně: „Ani jedněch jsem se nedotkla. Nikdy. Slečna Pebmarshová si je oprašuje sama.“

„S hodinami je všechno v pořádku,“ ujišťoval ji inspektor Hardcastle. „Jste si jistá, že dnes dopoledne byly v místnosti pouze tyto dvojce hodiny?“

„Samozřejmě, jaké jiné by tam měly být?“

„Nebyly tam například malé hranaté stříbrné hodiny, kterým se říká cestovní, nebo malé pozlacené hodiny — ty byly na krbové římse, nebo porcelánové hodiny s květinami — nebo kožené hodiny s nápisem ‚ROSEMARY‘?“

„Samozřejmě, že ne. Nic takového tam nebylo.“

„Vy byste si jich všimla, kdyby tam byly?“

„Ovšem.“

„Všechny ty čtverý hodiny ukazovaly čas přibližně o hodinu později, než bylo na pendlovkách a kukačkách.“

„Tak to musel být cizinec,“ řekla paní Curtinová. „Jednou jsme se starým jeli autobusem na zájezd do Švýcarska a Itálie a měli tam o celou hodinu napřed čas. Určitě to má něco společného s Evropským společenstvím. Já nemám v lásce Evropské společenství a můj muž jakbysmet. Anglie je pro mě dobrá dost.“ Inspektor Hardcastle zdvořile odmítl zavést hovor o politice.

„Můžete mi říct, kdy přesně jste dnes dopoledne opustila dům slečny Pebmarshové?“

„Ve čtvrt na jednu, přesněji si nevzpomenu,“ řekla paní Curtinová.

„Byla slečna Pebmarshová tou dobou doma?“

„Ne, ještě se nevrátila. Obvykle přicházívá mezi dvanáctou a půl jednou, ale to je různé.“

„A kdy odešla?“

„Dřív než jsem dorazila. V deset hodin to bylo.“

„Dobře, děkuji vám, paní Curtinová.“

„To vypadá podezřele s těma hodinama,“ řekla paní Curtinová. „Možná, že byla slečna Pebmarshová v bazaru. Že to byly starožitnosti? Podle toho, co říkáte, to tak trochu vypadá.“

„Chodí slečna Pebmarshová často do bazarů?“

„Před čtvrt rokem koupila v bazaru dva perské koberce. Docela v dobrém stavu. Říkala mi, že byly hrozně levné. Taky koupila velurové záclony. Potřebovaly trochu přistříhnout, ale jinak byly doopravdy jak nové.“

„Ale obvykle v bazarech nekupovala zbytečnosti jako obrázky nebo porcelán, nebo takového něco, že ne?“

Paní Curtinová zavrtěla hlavou.

„Ne, jak ji znám, tak ne, i když samozřejmě v bazaru můžete ulítnout. Myslím jako, že někdy se necháte unést. A když pak přijдете domů, řeknete si, ‚K čemu jsem vlastně tohle koupila?‘ Jednou jsem nakoupila šest sklenic džemu. Když jsem si to pak spočítala, zjistila jsem, že by mně vyšlo levněji, kdybych si je zavařila sama. Nebo hrníčky a misky. Ty jsem si mohla opatřit levněji na stře-deč-ním trhu.“

Vrtěla tvrdošíjně hlavou. Inspektor Hardcastle usoudil, že se již na tomto místě nemůže nic zajímavého dozvědět a odporoučel se. Nato Ernie předvedl svůj příspěvek k tématu, které bylo předmětem předchozího rozhovoru. Řekl: „Vražda, tý jova!“

V té chvíli bylo v jeho mysli dobývání vesmíru vytlačeno úvahami o poněkud hororových událostech dnešního dne.

„Slečna Pebmarshová to nemohla udělat, že ne?“ vyvozoval přemoudře.

„Nebud' blázen,“ řekla paní Curtinová. Hlavou jí prolétla myšlenka. „Tak nevím, jestli jsem mu neměla říct —“

„Cos mu neměla říct, mami?“

„Ale nic,“ řekla paní Curtinová. „To určitě není důležité.“

6. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Když jsme se vypořádali se dvěma propečenými steaky a spláchli je točeným pivem, Dick Hardcastle vyjádřil pocit příjemného naplnění, oznámil, že už se cítí výrazně lépe, a řekl: „K čertu s mrtvými pojišťovacími agenty, zdobenými hodinami a řvoucími dívkami. Vypravuj mi o sobě, Coline. Myslel jsem, že jsi dal vale to-muhle koutu světa. A najednou jsi tady a motáš se v zapadlých crowdeanských uličkách. Můžu tě ujistit, že v Crowdean není vůbec nic, co by mohlo zajímat mořského biologa.“

„Nepodceňuj mořskou biologii, Dicku. Abys věděl, je to velice užitečný předmět. Pouhá zmínka o ní dokáže lidi znudit a jsou tak vystrašení, že bys na to téma mohl chtít hovořit, že o sobě nikdy nemusíš sdělovat příliš podrobností.“

„Žádné nebezpečí, že by ses mohl prozradit, co?“

„Zapomněl jsi,“ řekl jsem chladně, „že já jsem mořský biolog. Vystudoval jsem ten obor a dostal v Cambridge diplom. Není to sice zrovna nejlepší diplom, ale je to diplom. Náhodou je to velice zajímavá věda a jednou se k ní vrátím, uvidíš.“

„Já samozřejmě vím, co teď děláš,“ řekl Hardcastle. „A gratuluji ti. Příští měsíc by se měl začít projednávat Larkinův případ, že?“

„Je to tak.“

„Je to úžasné, jak dlouho dokázal dostávat věci ven. Jeden by řekl, že někdo musel pojmout podezření.“

„Ale nikdo nepojal. Jak jednou nabudeš dojmu, že člověk je správný parťák, těžko pak přistoupíš na myšlenku, že tomu tak není.“

„Musel být velice chytrý,“ komentoval to Dick.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne, nemyslím si, že skutečně byl. Domnívám se, že dělal pouze to, co mu někdo řekl. Měl přístup k velmi důležitým dokumentům. Vynesl je ven, někdo je ofotil a vrátil. Dokumenty byly na místě, kam patřily, ještě ten samý den. Dobrá organizace. Měl ve zvyku objevovat se během dne na mnoha různých místech. Myslíme si, že vždycky pověsil svůj plášť někam, kde už visel úplně stejný — ale muž, co nosil ten druhý plášť nebyl vždycky ten samý. Kabáty se

vyměnily, ale majitel druhého pláště nikdy nemluvil s Larkinem ani Larkin s ním. Rádi bychom o tom všem věděli o dost víc. Všechno to bylo perfektně promyšlené, naplánované a načasované. Někým, kdo má skutečně mozek.“

„A to je důvod, proč se pořád motáš kolem námořní základny v Portlebury?“

„Ano, známe námořní konec a londýnský konec toho provazu. Víme také, kdy a kde dostával Larkin svoje peníze a jak. Ale mezi tím je díra. Někde mezi tím vším je malinkatý kousek organizace. A to je místo, o kterém bychom rádi věděli něco víc, protože to je místo, kde sídlí mozky. Někde je velmi dobré ústředí, které zametená stopy ne jednou, ale asi tak sedmkrát nebo osmkrát.“

„Proč to Larkin dělal?“ zeptal se Hardcastle všetečně. „Politický snílek? Pocit méněcennosti? Nebo čistě zisk?“

„To nebyl snílek,“ řekl jsem, „řekl bych, že to bylo čistě pro peníze.“

„Nemohli jste po něm jít dříve? Peníze utratil, že jo? Neschoval si je.“

„Kdepak, rozfofroval je docela slušně. Ve skutečnosti jsme se mu dostali na kobytku o něco dřív, než přiznáváme.“

Hardcastle přikývl chápavě.

„Rozumím. Prokoukli jste ho a pak ho trochu využili. Je to tak?“

„Více méně. Než jsme ho dostali, upustil pár docela hodnotných informací. Takže jsme ho chvíli nechali, aby ještě pár cenných informací vypustil. V naší branži musíme pořád působit dojmem, že jsme trochu hloupí.“

„Nemyslím, že bych našel v tvé práci zalíbení, Coline,“ řekl Hardcastle zamyšleně.

„Není to tak vzrušující povolání, jak se lidé domnívají,“ řekl jsem. „Ve skutečnosti je to práce poměrně nudná, zdlouhavá. Ale v pozadí je něco neobvyklého. Poslední dobou to vypadá, že nic není doopravdy tajné. My známe Jejich tajemství a Oni znají naše tajemství. Naši agenti jsou velmi často zároveň Jejich agenti a Jejich agenti jsou velmi často Naši agenti. A z toho všeho jednomu běhá mráz po zádech! Někdy mám pocit, že každý zná tajemství všech ostat-

ních, ale všichni předstírají nějakou špionáž, aby se zdálo, že nevědí všechno.“

„Chápu tě,“ řekl Hardcastle zamyšleně.

Pak na mě pohlédl se zájmem.

„Chápu, proč by ses měl motat kolem Portlebury. Ale Crowdean je dobrých deset mil daleko od Portlebury.“

„Po čem opravdu jdu,“ řekl jsem, „jsou srpky.“*

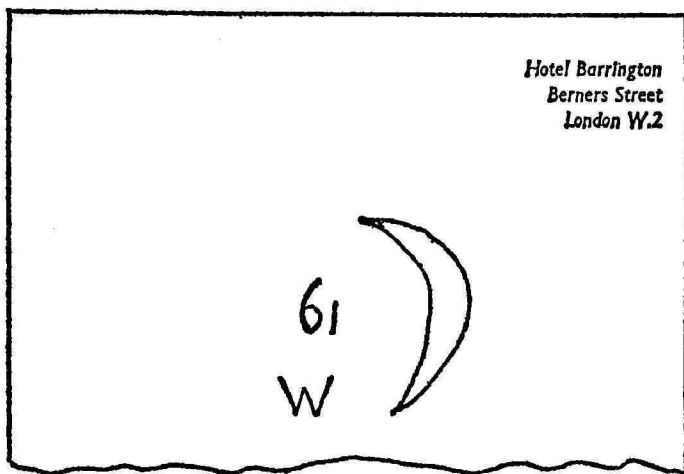
„Srpky?“ Hardcastle vypadal zmateně.

„Ano. Anebo popřípadě celé Měsíce. Nový Měsíc, vycházející Měsíc a tak podobně. Začal jsem pátrání přímo v Portlebury. Je tam hospoda zvaná U Srpku Měsíce. Promarnil jsme kolem ní spoustu času. Znělo to ideálně. Pak je tam U Měsíce a hvězd, Vycházející Měsíc, Veselý srpek, U Kříže a srpku — to bylo v malé vsi Seasmade. K ničemu to nebylo. Tak jsem opustil měsíce a začal se zabývat o okružní ulice. V Portlebury jich bylo několik — Lansbury Crescent, Aldridge Crescent, Livermead Crescent, Victoria Crescent.“

Všiml jsem si Dickova zmateného obličeje a začal jsem se smát.

„Nekoukej tak nešťastně, Dicku. Mám něco, čeho jsem se mohl chytit.“

Sáhl jsem pro peněženku, vytáhl z ní kus papíru a podal ho Dickovi. Byl to list hotelového dopisního papíru s jednoduchým plánkem načrtnutým od ruky.

* (Crescent = ulice kruhovitého tvaru, rovněž srpek Měsíce, pozn. překladatele.)

„Chlápek jménem Hanbury to měl v peněžence. Hanbury odvedl pořádný kus práce v Larkinově případu. Byl dobrý, moc dobrý. Přejelo ho auto v Londýně. Značky si pochopitelně nikdo nevšiml. Nevím, co to znamená, ale je to něco, co si Hanbury načrtl nebo okopíroval, protože věřil, že je to důležité. Co to má asi znamenat? Něco, co nějak souvisí s Měsícem nebo srpkem, číslo 61 a iniciála W. Převzal jsem to po jeho smrti. Nemám tušení, co hledám, ale stoprocentně v tom něco musí být. Nevím, co znamená šedesát jednička, nevím, co znamená W. Začal jsem pročesávat okolí Portlebury v kruzích. Tři týdny nepolevující a nevděčné dřiny. Crowdean je na trase. Je tu jen jedna okružní ulice — Wilbraham Crescent. Dobře to sedí na to W, že? Rozhodl jsem se projít si to trochu kolem Wilbraham Crescent a omrknout číslo 61, pak tě popřípadě požádat, jestli nemáš nějakou užitečnou informaci. Tak to jsem dělal dnes odpoledne — ale číslo 61 jsem najít nemohl.“

„Jak už jsem říkal, v čísle 61 bydlí místní stavitel.“

„A to je to, co nepotřebuji. Měli nějakou výpomoc ze zahraničí poslední dobou?“

„Možná. Hodně lidí dneska má. Pokud ano, měli by mít záznam. Do zítřka to pro tebe ověřím.“

„Díky, Dicku.“

„Zítra budu provádět běžné šetření v obou sousedních domech kolem devatenáctky. Jestli viděli někoho vejít do domu a tak podobně. Mohl bych do toho zapojit i všechny domy z druhé strany, které přímo sousedí se zahradou devatenáctky. Myslím, že šedesát jednička je přímo za ní. Jestli chceš, mohl bych tě vzít s sebou.“

S radostí jsem nabídku přijal.

„Budu tvůj pomocník seržant Lamb a budu si dělat poznámky.“

Dohodli jsme se, že se příštího rána dostavím na policejní stanici v půl desáté.

Druhý den jsem dorazil na policejní stanici v dohodnutou hodinu a našel svého přítele doslova kouřícího vztekem.

Když propustil nešťastně vypadajícího podřízeného, optal jsem se diskrétně, co se přihodilo.

Chvíli se zdálo, že Hardcastle není schopen slova. Pak zabrblal: „Ty zatracený hodiny!“

„Zase hodiny? Co je s nimi tentokrát?“

„Jedny chybí.“

„Jedny? Které?“

„Kožené cestovní. Ty s nápisem ‚ROSEMARY‘.“

Hvízdnul jsem.

„To je neuvěřitelné. Jak k tomu došlo?“

„Tupci omezení — já k nim teda patřím taky.“ (Dick byl velmi sebekritický.) „Abych jim pořád všechno připomínal, jinak nic nefunguje. Tak tedy, hodiny byly včera v pořádku v obývacím pokoji. Vzal jsem slečnu Pebmarshovou, aby si je osahala, jestli jí nejsou povědomé. Nebyly. Pak přišli pro tělo.“

„A dál?“

„Vyšel jsem ven k bráně, abych na ně dohlédl, pak jsem se vrátil do domu pohovořit si se slečnou Pebmarshovou. Seděla v kuchyni a já jí řekl, že budu muset ty hodiny zajistit a že jí na to dám potvrzení.“

„To si pamatuji, to jsem slyšel.“

„Pak jsem řekl té dívce, že ji pošlu domů v jednom z našich aut a požádal jsem tě, abys ji do něj doprovodil.“

„Ano.“

„Pak jsem dal slečně Pebmarshové potvrzení, i když tvrdila, že to není nutné, neboť hodiny nejsou její. Pak jsem šel za tebou. Řekl jsem Edwardsovi, že chci, aby hodiny pečlivě zabalil a dopravil sem na stanici. Všechny, samozřejmě až na kukačky a pendlovky. A tady jsem udělal chybu. Měl jsem mu říci výslovně čtverý hodiny. Edwards řekl, že šel hned dovnitř a udělal, jak jsem mu poručil. Trvá na tom, že v místnosti byly kromě těch, co brát neměl, jen troje další.“

„To nezbývá moc času,“ řekl jsem. „Chci říct —“

„Pebmarshová to mohla udělat. Mohla je sebrat, když jsem odešel, a rychle se s nimi vrátit do kuchyně.“

„To je možné, ale proč by to dělala?“

„Máme spoustu otázek. Je tu ještě někdo jiný? Mohla to udělat ta dívka?“

Odpověděl jsem: „To si nemyslím, já —“ zarazil jsem se, neboť jsem si něco vybavil.

„Takže to udělala,“ řekl Hardcastle. „Tak ven s tím, jak to bylo?“

„Zrovna když jsme vyšli k autu,“ řekl jsem mrzutě. „Zapomněla si vevnitř rukavice. Řekl jsem: ponesu vám je', ale ona odpověděla: ‚Vím přesně, kde jsem je musela odložit. Nevadí mi jít tam zpátky, když už je to tělo pryč,‘ a běžela zpět do domu. Ale byla tam jen okamžik —“

„Měla ty rukavice na rukou nebo aspoň v ruce, když se vrátila?“ Zaváhal jsem. „Ano — ano, myslím, že měla.“

„Takže neměla,“ řekl Hardcastle. „Jinak bys tak neváhal.“

„Snad si je nacpala do kabelky.“

„Problém je v tom,“ řekl Hardcastle vyčítavě, „že ti učarovala.“

„Nebud' blázen,“ bránil jsem se s vervou. „Viděl jsem ji prvně včera odpoledne a to nebylo úplně romantické seznámení.“

„To bych tak netvrdil,“ řekl Hardcastle. „Nestává se každý den, aby ti mladá dívka padla do náruče s křikem o pomoc v pravém viktoriánském stylu. To dělá z mužů hrdiny a galantní ochránce. Jenže ty bys ji měl přestat chránit. Pokud ti to není jasné, ta dívka může být po krk namočená v té vraždě.“

„Chceš tvrdit, že tahle útlá dívenka vrazila do chlapa nůž, schovala ho někde tak důkladně, že ho žádný z tvých poskoků nedokázal najít a pak promyšleně vyrazila z domu s řevem a s divadlem nastraženým na mě?“

„Divil by ses, co všechno už jsem za roky své služby viděl,“ řekl Hardcastle temně.

„Nevšiml sis,“ ohrazoval jsem se rozhořčeně, „že můj život byl plný krásných špiónek rozličných národností? A všechny takových kvalit, že každý americký soukromý očko by kvůli nim okamžitě zapomnělo na placku žitné v náprsní kapse. Já jsem imunní vůči ženským lákadlům.“

„Každý nakonec narazí na svoje Waterloo,“ řekl Hardcastle. „Všechno záleží na typu. Sheila Webbová je, zdá se, tvůj typ.“

„No budiž, to je jedno. Stejně nechápu, proč sis na ni tak zasedl.“

Hardcastle vzdychl.

„Nezasedí jsem si na ni — ale někde začít musím. Tělo bylo nalezeno v domě Pebmarshové, takže je podezřelá. Tělo našla Webbová, takže je taky podezřelá. Nemusím ti, doufám, říkat, jak často je osoba, která našla mrtvolu, taky osoba, co ji naposledy viděla živou. Dokud nebudeme vědět více, tak tyhle dvě zůstávají v centru pozornosti.“

„Když jsem vešel do pokoje krátce po třetí hodině, byl ten člověk mrtev aspoň půl hodiny, možná déle. Co říkáš na tohle?“

„Sheila Webbová byla na obědě od půl druhé do půl třetí.“

Díval jsem se na něj podrážděně.

„Co jste zjistili o Currym?“

Hardcastle odpověděl nečekaně hořce: „Nic.“

„Jak to myslíš, nic?“

„Prostě neexistuje. Nikdo takový neexistuje.“

„Co říkají v Metropolitní pojišťovně?“

„Tam neříkají taky nic, protože nic takového neexistuje. Neexistuje žádná Metropolitní a venkovská pojišťovna. Pokud jde o pana Curryho z Denvers Street, není žádný pan Curry, není žádná Denvers Street číslo sedm ani žádné jiné číslo.“

„Pozoruhodné,“ řekl jsem. „Domníváš se, že měl pouze falešnou vizitku s falešným jménem, adresou a falešnou pojišťovnou?“

„Zdá se to pravděpodobné.“

„Co si o tom všem myslíš?“

Hardcastle pokrčil rameny.

„Zatím je to samé dohadování. Možná, že vybíral falešné pojistné. Možná, že se tak představoval po domech a prováděl nějaké jiné podvody. Mohl to být dobrodruh, podvodník, snad i sňatkový, možná i agent soukromé detektivní agentury. Kdo ví.“

„Ale vy na to přijdete.“

„Samozřejmě. Nakonec se to dozvíme. Rozeslali jsme jeho otisky prstů a uvidíme, jestli měl nějaký policejní záznam. Pokud měl, bude to velký pokrok. Pokud ne, bude to asi trochu komplikovanější.“

„Soukromé očko,“ řekl jsem zamyšleně. „To se mi líbí víc. Otevírá to možnosti.“

„Možnosti jsou vše, co dosud máme.“

„Kdy je ohledání?“

„Pozitíí. Pouze formální a odročující.“

„Co je výsledkem lékařské zprávy?“

„Probodnut ostrým předmětem. Něco jako kuchyňský nůž na zeleninu.“

„To téměř vylučuje slečnu Pebmarshovou, že ano?“ řekl jsem zamyšleně. „Slepá žena by asi sotva byla schopná zapíchnout chlapa. Předpokládám, že ona je opravdu slepá?“

„Samozřejmě že je. Ověřili jsme si to. Byla učitelkou matematiky v Severní venkovské škole. Přišla o zrak asi před šestnácti lety, pak se cvičila v Brailleově písmu a nakonec dostala místo tady na Aaronbergově ústavu.“

„Mohla by být psychicky narušená?“

„Jo. S fixací na hodiny a pojišťovací agenty.“

„Je to všechno skutečně fantastické,“ nemohl jsem se ubránit jistému nadšení. „Jako nejtěžší okamžiky u Ariadně Oliverové, nebo pozdní Garry Gregson — když byl ve vrcholné formě —“

„Pokračuj, neboj se. Nejseš zoufalý inspektor ve službě. Nemusíš uspokojit superintendanta nebo policejního ředitele a všechny ostatní.“

„No dobrá. Snad bychom mohli dostat něco užitečného ze sousedů.“

„Pochybuji,“ řekl Hardcastle hořce. „Jestliže ho zapíchli v přední zahradě dva maskovaní chlápci a dovlekli ho do domu, nenajde se nikdo, kdo by koukal z okna nebo dokonce něco viděl. Máme smůlu, tohle není vesnice. Wilbraham Crescent je nóbl ulice. Posluhovačky, které snad něco mohly zahlédnout, určitě všechny odešly do jedné hodiny. Není tu ani žádný kočárek, který by bylo potřeba tlačit po ulici.“

„Žádný invalidní důchodce, který by celé hodiny vysedával u okna?“

„To bychom samozřejmě strašně chtěli, ale není.“

„Co víš o domech osmnáct a dvacet?“

„V osmnáctce bydlí pan Waterhouse, vrchní koncipient od právní poradny Gainsford & Swettenham, a jeho sestra, která tráví volný

čas komandováním pana Waterhouse. O dvacítce vím jen tolik, že tam bydlí nějaká ženská, co chová asi dvacet koček. Nemám rád kočky —“

Povzbudil jsem ho poznámkou, že život policisty je tvrdá řehole, a vyrazili jsme.

7. kapitola

Pan Waterhouse nejistě přešlapoval na schodech domu ve Wilbraham Crescent 18 a pak se nervózně obrátil ke své sestře.

„Víš jistě, že to zvládneš?“ zeptal se pan Waterhouse.

Slečna Waterhouseová zasupěla s jistou nevolí.

„Opravdu nevím, o čem mluvíš, Jamesi.“

Pan Waterhouse omluvně vzhlédl. Díval se omluvně tak často, že to byl téměř jeho stálý výraz.

„Jen jsem myslel, drahá, vzhledem k tomu, co se stalo včera u sousedů...“

Pan Waterhouse byl na odchodu do advokátní kanceláře, kde pracoval. Byl to uhlazený muž s prošedivělými vlasy, s lehce sehnutými rameny a jeho obličej byl rovněž spíše šedý než růžový, i když nevypadal ani trochu nezdravě.

Slečna Waterhouseová byla vysoká a kostnatá, typ ženy, která nikdy nedělá chyby a je přehnaně kritická k chybám druhých.

„Je tu nějaký důvod k obavám, Jamesi? Když včera byl někdo zavražděn v sousedním domě, dnes snad bych měla být zavražděna já?“

„Víš, Edith,“ řekl pan Waterhouse, „to záleží především na tom, že ano, kdo tu vraždu spáchal.“

„Vážně si myslíš, že někdo obchází po Wilbraham Crescent nahoru a dolů a vybírá si oběť z každého domu? To je skoro rouhání, Jamesi.“

„Rouhání, Edith?“ otázal se pan Waterhouse s ukázkovým výrazem komorníka. Něco takového by mu nikdy nepřišlo na mysl.

„Připomíná to pobyty prvorozených,“ řekla slečna Waterhouseová. „A to, když dovolíš, je Písmo svaté.“

„To je, myslím, poněkud přehnané, Edith,“ řekl pan Waterhouse.

„Ráda bych viděla někoho sem přijít a zkusit mě zabít,“ řekla bojovně slečna Waterhouseová.

Její bratr musel uznat, že se to zdá nanejvýš nepravděpodobné. Kdyby si sám měl vybírat oběti, jistě by si nevybral svoji sestru. Pokud by se o to kdokoli pokusil, byl by velmi pravděpodobně sražen pohrabáčem nebo paličkou na maso a pak krvácející a ve zbědovaném stavu doručen na policejní stanici.

„Já jen myslel,“ pravil, prohlubuje omluvnou atmosféru, „že tu máme — no — prostě, že se tu kolem potulují podivná individua.“

„O tom, co se tu stalo, dosud mnoho nevíme,“ řekla slečna Waterhouseová. „Po okolí se šíří všelijaké zvěsti. Paní Headová vyprávěla dnes ráno neuvěřitelné historky.“

„To věřím, to věřím,“ řekl pan Waterhouse. Podíval se na hodinky. Neměl opravdu zájem poslouchat klepy upovídáných poslůhovaček. Jeho sestra nikdy neztrácela čas odhalováním podstaty těchto hrůzyplných výplodů fantazie, nicméně jim s potěšením naslouchala.

„Někteří lidé tvrdí,“ řekla slečna Waterhouseová, „že ten muž byl pokladník nebo člen správní rady Aaronbergova institutu a že tam jsou nějaké nesrovnalosti v účtech, a tak přišel vyšetřovat slečnu Pebmarshovou.“

„A že ho slečna Pebmarshová zavraždila?“ Pan Waterhouse vypadal mírně pobaven. „Slepá žena. To určitě.“

„Omotala mu kus drátu kolem krku a uškrtila ho,“ řekla slečna Waterhouseová. „Nebyl ve střehu, chápeš? Kdo by taky hlídal někoho slepého? Ne, že bych tomu věřila,“ dodala. „Jsem přesvědčená, že slečna Pebmarshová je žena ryzího charakteru. Sama jsem se o tom mohla přesvědčit v mnoha situacích, ne že by to tedy znamenalo, že nemá žádné kriminální sklony, to ne. Chtěla jsem jen říct, že její postoje jsou důsledně náboženské. Kromě toho jsou tu jiné problémy, třeba kolem vzdělávání. Všechny ty nové moderní základní školy, v podstatě celé ze skla. Jeden by myslel, že tam chtějí pěstovat okurky nebo rajčata. Určitě jsou pro děti velmi škodlivé, zvlášť v letních měsících. Sama paní Headová mi říkala, že její Susan nemá ráda nové učebny. Říkala, že kvůli těm velkým oknům se vůbec nemůže soustředit na výuku, protože jí to nedá a pořád kouká ven.“

„Drahá, drahá,“ pan Waterhouse se opět díval na hodinky. „Přijdu velmi pozdě. Na shledanou, drahá. Dej na sebe pozor. Snad bude lepší zajistit dveře na řetěz.“

Slečna Waterhouseová opět zasupěla. Když zavřela dveře za svým bratrem, chtěla se vydat nahoru, ale v tom se zamyšleně zastavila, šla pro golfovou tašku, vyndala jednu hůl a umístila ji do strategické pozice poblíž hlavních dveří. „Tak,“ řekla si s jistým uspokojením. Samozřejmě, že James plácal nesmysly. Ale vždy je dobré být připravena. Způsob, jakým poslední dobou nechávají ústavy pro choromyslné svoje chovance zapojovat se do normálního života, byl podle jejího názoru zdrojem nebezpečí pro široké vrstvy obyvatelstva.

Slečna Waterhouseová byla ve své ložnici, když přispěchala paní Headová, funíc do schodů. Paní Headová byla malá, kulatá a všečetná. Dá se říci, že s nadšením prožívala téměř vše, co se stalo.

„Dva gentlemani by s várna rádi mluvili,“ řekla paní Headová dychtivě. „Bohužel,“ dodala, „nejsou to opravdoví gentlemani, je to policie.“

Podala jí navštívenku. Slečna Waterhouseová ji vzala a četla.

„Detektiv inspektor Hardcastle. Poslala jste je do přijímacího salonku?“

„Ne, šoupla jsem je do jídelny. Sklidila jsem snídani a myslela jsem si, že to bude vhodnější místo. Myslím jako, že to je přeci jenom policie.“

Slečna Waterhouseová sice nepochopila takovou úvahu, nicméně přislíbila, že přijde dolů.

„Domnívám se, že se vás chtějí poptat na slečnu Pebmarshovou,“ řekla paní Headová. „Budou chtít vědět, zda jste nezaregistrovala něco podivného v jejím chování. Říká se, že tihle maniakální vrahouni se často projeví velice náhle a v jejich chování do té doby nejsou nejmenší příznaky takových sklonů. Ale většinou je tu prý aspoň *něco*, nějaký způsob jejich řeči, víte? Říká se, že člověk dokáže promluvit očima. Ale to se nedá očekávat od slepé ženy, že ne? Ne ne —“ zavrtěla hlavou.

Slečna Waterhouseová odpochovala dolů a vkročila do jídelny s jistou dávkou dychtivé zvědavosti, již zakryla obvyklou útočností.

„Detektiv inspektor Hardcastle?“

„Dobré ráno, slečno Waterhouseová,“ povstal Hardcastle. Slečna Waterhouseová se naprosto neobtěžovala přivítat vysokého mladého muže, který inspektora doprovázel. Slabému zamumlání „seržant Lamb“ nevěnovala nejmenší pozornost.

„Doufám, že vás neruším příliš časně ráno,“ řekl Hardcastle, „ale domnívám se, že víte, o co jde. Jistě jste slyšela, co se včera přihodilo v sousedním domě.“

„Vražda v jednom ze sousedních domů zpravidla neujde pozornosti,“ řekla slečna Waterhouseová. „Dokonce už jsem musela vyprovodit dva reportéry, kteří chtěli vědět, zda jsem něco neviděla.“

„Vyhodila jste je?“

„Přirozeně.“

„To bylo zcela správné,“ řekl Hardcastle. „Samozřejmě, ti se rádi přizívají, kde to jen jde, ale jsem si jistý, že vy jste schopná si s takovými lidmi poradit.“ Slečna Waterhouseová se nyní uvolila projevit slabé potěšení z tohoto komplimentu.

„Doufám, že nebudete mít námitky proti tomu, abych se zeptal podobně,“ řekl Hardcastle, „protože pokud jste zahlédla cokoli, co by nám mohlo jen trochu pomoci, byli bychom vám nesmírně vděční, za to ručím. Soudím, že jste v té době byla zde, ve vašem domě.“

„Nevím, kdy byla vražda spáchána,“ řekla slečna Waterhouseová.

„Myslíme, že mezi půl druhou a půl třetí.“

„Pak jsem tu tedy určitě byla.“

„A váš bratr?“

„Ten nepřišel na oběd. Kdo to vlastně byl zavražděn? Zdá se mi, že to v té krátké ranní zprávě místního deníku nebylo.“

„Dosud nevíme, kdo to byl,“ řekl Hardcastle.

„Nebyl místní?“

„Zřejmě ne.“

„Ale neznamená to, že byl neznámý i pro slečnu Pebmarshovou, že ne?“

„Slečna Pebmarshová tvrdí, že žádného takového hosta nečekala a že nemá nejmenší ponětí, kdo to byl.“

„Tím si přece nemůže být jistá,“ řekla slečna Waterhouseová. „Vždyť nevidí.“

„Velmi podrobně jsme jí ho popsali.“

„Jak vypadal?“

Hardcastle vytáhl z obálky neostrou fotografii a podal jí ji.

„To je on,“ řekl. „Nemáte tušení, kdo by to mohl být?“

„Slečna Waterhouseová hleděla na obrázek. „Ne, ne. Nikdy jsem ho neviděla, to vím určitě. Podívejme, vypadá jako docela vážený člověk.“

„Působí dojmem velice úctyhodného člověka,“ řekl inspektor. „Vypadá jako právník nebo nějaký podnikatel.“

„Opravdu. Ta fotka není vůbec odpudivá. Vypadá, jako by spal.“

Hardcastle jí neřekl, že z množství policejních fotografií těla vybrali zrovna tuhle, která se zdála na pohled nejmíň odporná.

„Smrt může být velice tichá záležitost,“ řekl. „Nemyslím, že tenhle muž měl nejmenší ponětí, co se bude dít, když k tomu došlo.“

„Co tomu všemu říká slečna Pebmarshová?“ vyptávala se slečna Waterhouseová.

„Je z toho velmi rozpačitá.“

„Neuvěřitelné,“ komentovala to slečna Waterhouseová.

„Tak tedy, slečno Waterhouseová, můžete nám být v té věci jakkoli nápomocná? Zkuste si vybavit, co jste dělala včera, řekněme mezi půl jednou a třetí? Dívala jste se třeba z okna, nebo jste byla na zahradě?“

Slečna Waterhouseová vzpomínala.

„Ano, *byla* jsem na zahradě... Počkejte. To muselo být před jednou. Přišla jsem dovnitř asi za deset minut jedna, umyla si ruce a zasedla jsem k obědu.“

„Viděla jste slečnu Pebmarshovou vyjít z domu nebo vejít do domu?“

„Myslím, že šla dovnitř — slyšela jsem vrznutí vrátek — chvíli po půl jedné.“

„Ale nemluvila jste s ní?“

„Kdepak. To jenom to vrznutí vrátek způsobilo, že jsem vykoukla. Byl to její obvyklý čas, kdy chodívá domů. Myslím, že skončila vyučování. Učí postižené děti, jak asi víte.“

„Podle svého tvrzení vyšla slečna Pebmarshová opět ven asi v půl druhé. Souhlasíte s tím?“

„No, nemohu vám potvrdit přesný čas, ale vzpomínám si, že prošla brankou.“

„Promiňte, slečno Waterhouseová, řekla jste, že ‚prošla brankou‘?“

„Určitě. Byla jsem v pokoji. Odtamtud je vidět na ulici, zatímco z jídelny, kde teď sedíme, je výhled, jak sám vidíte, do zahrady. Ale po obědě jsem si vzala kávu do pokoje a sedla si s ní na židli poblíž okna. Četla jsem *The Times* a právě jsem, myslím, obracela list, když jsem si všimla slečny Pebmarshové, jak vychází přední brankou. Je na tom něco podivného, inspektore?“

„Podivného ne,“ řekl inspektor s úsměvem. „Jen jsem byl vyrozuměn, že slečna Pebmarshová šla po menších nákupech a na poštu, a měl jsem představu, že nejkratší cesta k obchodům a na poštu vede druhou stranou ulice.“

„To záleží na tom, do kterých obchodů máte namířeno,“ řekla slečna Waterhouseová. „Samozřejmě, že do obchodů je nejbližší tamtou cestou. A na Albany Road je pošta —“

„Ale snad slečna Pebmarshová obvykle mívá vaši branku v tuto hodinu?“

„Podívejte se, inspektore. Nevím ani kdy, ani kterou cestou slečna Pebmarshová obvykle odchází. Nemám ve zvyku pozorovat či dokonce hlídat své sousedy. Jsem zaneprázdněná žena a mám plné ruce práce se svými vlastními záležitostmi. Víím, že někteří lidé stráví většinu svého času vyhlížením z okna a pozorováním, kdo odchází a přichází a kdo na koho zvoní. Ale to je spíše zvyk invalidů a důchodců, kteří nemají na práci nic lepšího než vést spekulace a drby o svých sousedech.“

Slečna Waterhouseová hovořila tak zatrpkle, až inspektor nabyl jistoty, že má na mysli nějakou konkrétní osobu. Řekl bodře: „To máte úplnou pravdu.“ A dodal: „Jelikož šla slečna Pebmarshová tou-

to cestou, mohla snad jít k telefonu, že? Telefonní budka je tím směrem, ne?“

„Ano, je to naproti číslu patnáct.“

„Důležitá otázka, kterou vám musím položit, slečno Waterhouseová, je, zdali jste viděla přicházet toho muže — toho záhadného muže, jak ho, obávám se, nazvaly ranní noviny?“

Slečna Waterhouseová zavrtěla hlavou. „Neviděla jsem přicházet ani jeho, ani nikoho jiného.“

„Co jste dělala mezi půl druhou a třetí?“

„Asi půl hodiny jsem strávila luštěním křížovky v *The Times*, pak jsem šla do kuchyně a umyla nádobí od oběda. A pak... pak jsem napsala pár dopisů, zkontrolovala několik účtů, potom jsem šla nahoru poskládat nějaké věci, které jsem chtěla poslat do čistírny. Myslím, že jsem byla ve své ložnici, když jsem zaregistrovala nějaké dění v sousedství. Přirozeně jsem se podívala z okna, protože jsem zřetelně slyšela někoho křičet. U branky byl nějaký mladý muž a děvče. Zdálo se, že ji objímá.“

Seržant Lamb nadskočil, ale slečna Waterhouseová se na něj nedívala a zjevně neměla nejmenší tušení, že on je ten mladý muž, o kterém je řeč.

„Viděla jsem ho jen zezadu. Vypadalo to, že se s tou dívkou hádá. Nakonec ji posadil na zem k plotu. Pak vyrazil k domu.“

„Neviděla jste, že by se slečna Pebmarshová krátce před tím vracela domů?“

Slečna Waterhouseová zakroutila hlavou. „Ne. Vůbec jsem nevyhlédla z okna až do té doby, než jsem uslyšela ten nelidský řev. Ostatně, nevěnovala jsem tomu všemu příliš pozornosti. Mladí muži a ženy stále dělají takové různé podivné věci — křičí, strkají se, chechtají se nebo dělají nějaký jiný hluk — takže mě vůbec nenapadlo, že by mohlo jít o něco vážného. Že se děje něco mimořádného, jsem si uvědomila, až když přijela policejní auta.“

„Co jste udělala pak?“

„No, ovšemže jsem vyšla z domu, stála jsem na schodech a pak jsem obešla dům do zahrady. Byla jsem zvědavá, co se stalo, ale z té strany nebylo nic moc k vidění. Když jsem se vrátila zpět, byl už tam malý hlouček lidí. Někdo říkal, že se v domě stala vražda. To mně

připadalo nejpodivnější. Nejméně pravděpodobné!“ řekla slečna Waterhouseová s notnou dávkou nesouhlasu.

„Na nic jiného už si nevzpomenete?“

„Je mi líto, už asi ne.“ |

„Nepřišel vám poslední dobou dopis vyzývající k uzavření nějaké pojistky, nebo nezvonil na vás někdo či neoznamoval návštěvu?“

„Ne. Nic takového. James i já máme pojistku u Vzájemné podpůrné pojišťovny. Samozřejmě, stále chodí všelijaké letáky inzerující nějaké pojišťovny, ale nevzpomínám si, že by něco takového přišlo poslední dobou.“

„Žádný dopis podepsaný Curry?“

„Curry? To určitě ne.“

„A jméno Curry vám něco říká?“

„Ne, mělo by?“

Hardcastle se usmál. „Ne, opravdu si nemyslím, že by mělo,“ řekl. „Jenom, že ten zavražděný muž si sám tak říkal.“

„Nebylo to jeho pravé jméno?“

„Máme několik důvodů k podezření, že to nebylo jeho pravé jméno.“

„Nějaký podvodník, co?“ řekla slečna Waterhouseová.

„To nemůžeme tvrdit, dokud nebudeme mít důkazy.“

„Jistěže ne. Jistěže ne. Musíte být opatrní. To znám,“ řekla slečna Waterhouseová. „Ne jako někteří tady v okolí. Ti by řekli cokoli. Divila bych se, kdyby někteří neslídili po senzacích celou tu dobu.“

Seržant Lamb poprvé promluvil: „Po pomluvách,“ opravil ji.

Slečna Waterhouseová udiveně vzhledla, jako by byla překvapena, že on může jednat sám za sebe a není to jen pouhý přívěsek inspektora Hardcastlea.

„Moc mě mrzí, že vám nemohu pomoci, opravdu,“ řekla slečna Waterhouseová.

„Taky mě to mrzí,“ řekl Hardcastle. „Bylo by velmi užitečné mít za svědka takovou inteligentní a důvěryhodnou osobu, navíc s tak skvělou pozorovací schopností.“

„Kéž bych tak něco viděla,“ řekla slečna Waterhouseová.

Na okamžik byl její hlas toužebný jako hlas malé holčičky.

„A váš bratr, pan James Waterhouse?“

„James neviděl nic,“ řekla slečna Waterhouseová s opovržením. „Ten nikdy nic nevidí. A kromě toho byl ve Gainsford and Swettenhams na High Street. Ne, ne, James by vám nepomohl. A jak jsem řekla, nepřišel domů na oběd.“

„Kde obvykle obědvá?“

„Obvykle si dá chlebičky a kávu u Tří peříček. Velice pěkný a slušný podnik. Dělají hlavně rychlé obědy pro zaměstnané lidi.“

„Děkuji vám, slečno Waterhouseová. Nemůžeme vás už déle zdržovat.“

Vstal a vyšel do haly. Slečna Waterhouseová ho doprovázela. Colin Lamb vzal do ruky golfovou hůl u dveří.

„Pěkná hůl,“ řekl. „Dole řádně těžká.“ Pohodil si s ní nahoru a dolů. „Vidím, slečno Waterhouseová, že jste připravena na každou situaci.“

Slečna Waterhouseová byla lehce vyvedena z míry.

„Opravdu nevím, kde se tu ta hůl vzala.“

Vyrvala mu ji a vložila zpět do golfové tašky.

„Je to velice moudré udělat bezpečnostní opatření,“ řekl Hardcastle.

Slečna Waterhouseová otevřela dveře a nechala je vyjít.

„No,“ povzdechl si Colin Lamb, „moc jsme z ní nedostali, i přes to, jak jsi jí celou dobu krásně mazal med kolem pusy. To je tvoje univerzální metoda?“

„U lidí jejího typu to někdy má dobré výsledky, takoví se vždycky chytou na lichotky.“

„Nakonec předla jako kočka, před kterou postavíš misku se smetanou,“ řekl Colin. „Bohužel to nic zajímavého neodhalilo.“

„Ne?“ řekl Hardcastle.

Colin se na něj rychle podíval. „Co máš na mysli?“

„Velmi slabý a patrně bezvýznamný poznatek. Slečna Pebmarshová vyšla na nákupy a na poštu, ale zahrnula *doleva* místo *doprava*, a ten telefon zvonil, podle slečny Martindaleové, asi za deset minut dvě.“

Colin se na něj zvědavě díval.

„Pořád si myslíš, že to mohla udělat, i když to popřela? Byla velmi přesvědčivá.“

„Ano,“ řekl Hardcastle. „Byla velmi přesvědčivá.“

Jeho hlas byl nekompromisní.

„Ale jestli to udělala ona, proč?“

„Jo, celé je to *proč*,“ řekl Hardcastle netrpělivě. „Proč, proč? *Proč* celé to divadlo? Jestliže volala slečna Pebmarshová, proč tam chtěla dostat to děvče? Když to byl někdo jiný, proč do toho chtěl zatáhnout slečnu Pebmarshovou? Nevíme pořád nic. Kdyby Martin-daleová znala slečnu Pebmarshovou osobně, mohla by aspoň potvrdit, jestli to v telefonu byl její hlas. No dobrá, v domě číslo osmnáct jsme moc nezískali. Tak schválně, jestli ve dvacítce pořídíme lépe.“

8. kapitola

Kupodivu dům číslo dvacet měl dokonce svoje jméno, Vila Diana. Branky byly z vnitřní strany důkladně zadrátované, patrně jako ochrana proti vetřelcům. Také melancholicky tečkovaný vavřín, špatně ostříhaný, znamenal značnou překážku pro příchozí.

„Jestli by nějaký dům měl nést název Vila Vavřínska, pak je to určitě tehle,“ poznamenal Colin Lamb. „Zajímalo by mě, proč se jmenuje Vila Diana.“

S výrazem odhadce nemovitostí se rozhlédl kolem sebe. Vila Diana neoplývala úhledností či květinovými záhonky. Nejnapadnější tu byla změť přerostlých křovisek a čpavý puch po kočičách. Dům sám měl dřevěné okapy a působil dojmem, že je spíše na spadnutí. O lidské přítomnosti svědčily jen hlavní dveře, nedávno nově natřené zářivě azurovou modří, která dávala ještě více vyniknout celkové zanedbanosti zbytku domu a zahrady. U dveří nebyl elektrický zvoněk, pouze jakési držadlo, za které se zjevně mělo zatáhnout. Inspektor tak učinil a zevnitř se ozvalo slabé vzdálené zařinčení.

Chvilku čekali a pak se z domu začaly ozývat zvuky. Velice podivné zvuky, jakási směs mručení, zpěvu a řeči.

„Snad sám ďábel —“ začal Hardcastle.

Jak se zpěvák přibližoval ke dveřím, začínaly být zvuky rozeznatelné.

„Ne, drahoušku. Zpátky, miláčku. Mindo, jdi pryč. Kleo — Kleopatru! Micko, fuj!“

Zaklaply nějaké dveře. Nakonec se otevřel hlavní vchod. Žena, která se před nimi objevila, měla na sobě obnošené sametové šaty, které kdysi bývaly tmavě zelené. Prošedivělé vlasy byly důmyslně zakrouceny do účesu, módního někdy před třiceti lety. Krk lemoval kožešinový límec oranžové barvy. Inspektor Hardcastle řekl pochybovačně: „Paní Hemmingová?“

„Ano, to jsem já. Opatrně, Micinko, no tak, dávej pozor.“

Až teď si inspektor všiml, že oranžová kožešina je ve skutečnosti živá kočka. Nebyla to však jediná kočka v domě. Minimálně tři další se volně procházely po předsíni a dvě z nich mňoukaly. Upřené si prohlížely návštěvníky a přitom se jemně otíraly o sukni své paní. V tom okamžiku zasáhl nosní dírký obou mužů pronikavý zápach kočičiny.

„Jsem detektiv inspektor Hardcastle.“

„Doufám, že přicházíte kvůli tomu strašnému chlapovi z Ligy na ochranu zvířat,“ řekla paní Hemmingová. „Odporné! Napsala jsem na něj stížnost. Prohlašoval, že chovám kočky v podmínkách ohrožujících jejich zdraví a duševní pohodu. Jak nechutné! Já žiji pro své kočičky, inspektore. Jsou moje jediná radost a potěšení na tomhle světě. Udělám pro ně první poslední. Mindo, no tak drahoušku.“

Minda nevěnovala pozornost nesouhlasu paní Hemmingové a odskočila na stůl. Sedla si a při umývání obličeje neustávala pozorovat vetřelce.

„Pojďte dál,“ řekla paní Hemmingová. „Ne, ne do téhle místnosti, tudy prosím.“

Otevřela dveře na levé straně. Atmosféra tam byla ještě hutnější.

„No tak, drahoušci, no tak.“ V místnosti se po židlích a stolech povalovalo množství různých kartáčů a hřebenů plných kočičích chlupů. Byly tam rovněž vybledlé a špinavé polštářky a navíc nejméně šest dalších koček.

„Žiji pro své miláčky,“ řekla paní Hemmingová. „Rozumí každému slovu, které jim řeknu.“

Inspektor Hardcastle odhodlaně vešel. Naneštěstí byl jedním z mnoha lidí trpících alergií na kočky. A jak to bývá obvyklé v podobných situacích, všechny kočky v něm rázem našly zalíbení. Jedna

mu hned skočila na klín a druhá se začala otírat o nohavice. Inspektor Hardcastle byl chrabrý muž, a tak zaťal zuby a trpěl.

„Rád bych věděl, paní Hemmingová, smím-li vám položit několik otázek ohledně —“

„Cokoli si rače přát,“ přerušila ho paní Hemmingová. „Nemám co skrývat. Mohu vám ukázat potravu pro kočky, místo, kde spí — pět u mě v ložnici a zbylých sedm tady dole. Dostávají jen nejlepší ryby, které sama připravuji.“

„To nijak nesouvisí s kočkami,“ řekl Hardcastle hlasitěji. „Přišel jsem si s vámi promluvit o té politováníhodné události, která se přihodila v sousedním domě. Snad jste o tom slyšela.“

„V sousedním domě? Myslíte psa pana Joshuy?“

„Ne,“ řekl Hardcastle, „nemyslím. Mám na mysli dům číslo devatenáct, kde byl včera nalezen zavražděný muž.“

„Skutečně?“ řekla paní Hemmingová s uctivým zájmem, ale jinak neprojevila nic navíc. Očima stále sledovala svoje mazlíčky.

„Smím se vás zeptat, jestli jste byla doma včera odpoledne? Konkrétně, řekněme, mezi půl druhou a půl čtvrtou?“

„Ano, samozřejmě. Udělám si nákupy většinou brzy ráno, abych měla čas přichystat oběd pro své miláčky, a pak je kartáčuju a češu.“

„A nezaregistrovala jste žádný povyk kolem sousedního domu? Policejní auta, sanitka a tak?“

„No, myslím, že jsem vůbec nekoukala z předních oken. Vyšla jsem ven do zadní zahrady, protože jsem postrádala drahou Arabelu. Je to docela mladá kočka a vylezla na strom a já se bála, že nebude umět slézt dolů. Snažila jsem se jí nalákat na misku s rybou, ale byla tak vystrašená chudinka, ubohé malé stvoření. Nakonec jsem to vzdala a vrátila se do domu. A věřil byste tomu? Sotva jsem se otočila a vešla do domu, seskočila a přidala se ke mně.“ Dívala se z jednoho muže na druhého, jako by zkoumala pevnost jejich víry.

„To je známá věc, tomu bych věřil,“ řekl Colin, neschopen již déle mlčet.

„Prosím?“ Paní Hemmingová na něj hleděla s mírným údivem.

„Kočky mě přitahují,“ řekl Colin, „a tak jsem studoval jejich povahu. To, co jste říkala, plně dokresluje jejich zvyky a pravidla chování. Stejně tak se všechny kočky neustále točí kolem mého příte-

le, který jim nevěnuje nejmenší pozornost, a vůbec je nezajímám já, navzdory snaze se jim vlichotit.“

Pokud si paní Hemmingová všimla, že Colin nehovoří příliš jako policejní seržant, nedala na sobě znát ani nejmenší překvapení. Pouze mumlala: „Oni to dobře vědí, moji drahouškové, že jo.“

Krásný šedý perský kocour si položil tlapy na inspektorova kolena, podíval se na něj s výrazem naprosté blaženosti a s rozkoší se protáhl, přičemž zaryl dráčky do inspektorových nohou, jako by to byl polštářek na jehly. Inspektor Hardcastle vyskočil, jeho trpělivost byla u konce.

„Zajímalo by mě, madam,“ řekl, „zda mohu vidět vaši zadní zahradu.“

Colin se lehce zazubil.

„Ale jistěže, samozřejmě. Cokoli chcete.“ Paní Hemmingová rovněž vstala.

Oranžová kočka se odmotala z jejího krku. Paní Hemmingová ji automaticky nahradila šedým perským kocourem. Zamířila ven z místnosti. Hardcastle a Colin ji následovali.

„My už jsme se viděli,“ řekl Colin oranžové kočce. „No ty jsi ale krasavec,“ pro změnu patřilo šedému perskému kocourovi, který seděl na stole vedle čínské lampy a pomalu si olizoval ocas. Colin ho pohládl, podrbal za ušima a kocourek blahosklonně zapředl.

„Zavřete, prosím, dveře, až půjdete ven, pane,“ volala paní Hemmingová z předsíně. „Dnes je venku ostrý vítr a já nechci, aby se moje kočičky nachladily. Kromě toho tam jsou ti uličníci — opravdu není bezpečné, aby se ta milá zvířátka samotná procházela po zahradě.“

Šla na konec předsíně a otevřela postranní dveře.

„Jací uličníci?“ zeptal se Hardcastle.

„Kluci paní Ramsayové. Žije na jižní straně ulice. Naše zahrady se vzadu stýkají. Jsou to dva mladí chuligáni, tak je to. Mají prak, víte, nebo měli. Trvala jsem na tom, aby jim byl zabaven. Oni ho ovšem schovali, já vím svoje. V létě házejí jablka.“

„Odporné,“ řekl Colin.

Zadní zahrada byla jako přední, jen ve větším měřítku. Byl tu neudržovaný trávník, nestříhané a přerostlé keře, mnohem větší pro-

pletence vavřínu. Celkově působila poněkud skličujícím dojmem. Colinovi se zdálo, že oba maří čas. Všude byl hustý porost trávy, keřů a stromů, takže odtud nemohlo být vidět naprosto nic ze zahrady slečny Pebmarshové. Vila Diana byla jakoby oddělená a svým obyvatelům mohla připadat jako samota.

„Říkal jste číslo devatenáct?“ Paní Hemmingová se nerozhodně zastavila uprostřed zadní zahrady. „Ale já myslela, že tam žije jen jedna osoba, ta slepá žena.“

„Zavražděný muž nebyl obyvatel domu,“ oznámil inspektor.

„Ach tak,“ řekla opět nejistě paní Hemmingová, „přišel tam, aby se nechal zabít. Jak hloupé.“

„Tak tohle,“ pomyslel si Colin, „byla zatraceně trefná poznámka.“

9. kapitola

Jeli po Wilbraham Crescent, zahnuli doprava na Albany Road a pak zase doprava a ocitli se ve druhé části Wilbraham Crescent.

„Velmi jednoduché,“ řekl Hardcastle.

„Když to znáš,“ odtušil Colin.

„Šedesát jednička skutečně sousedí s domem paní Hemmingové, ale růžkem se dotýká i devatenáctky, což je potěšitelné. Takže budeš mít šanci prohlédnout si toho svého pana Blanda. Mimochodem, žádná podpora ze zahraničí.“

„Takže sbohem, slibná teorie.“ Auto zastavilo a oba muži vystoupili.

„Hleďme, hleďme,“ řekl Colin. „To je parádní přední zahrada.“

Skutečně to byla perfektní ukázka urbanistiky v malém. Byly tam muškátové záhonky olemované fialkami. Byly tam veliké zářivé begónie a přehlídka zahradních ozdob — žáby, muchomůrky, trpasličí a skřítki.

„Jsem si jistý, že pan Bland musí být velice vážený muž,“ řekl Colin s odporem. „Kdyby nebyl, nikdy by nemohl vytvořit něco takového.“ Když Hardcastle stiskl zvonek, dodal: „Myslíš, že bude doma takhle po ránu?“

„Volal jsem mu,“ vysvětlil Hardcastle, „a zeptal se ho, jestli se mu to hodí.“

V tom okamžiku přijela malá dodávka a zastavila před garáží, která zjevně byla mladšího data než dům sám. Pan Josaiiah Bland vystoupil, zabouchl dvířka a přistoupil k nim. Byl to muž prostřední výšky, s holou hlavou a malými modrými očky. Měl ve zvyku chovat se žoviálně.

„Inspektor Hardcastle? Jen pojd'te dál.“

Vedl je do obývacího pokoje. Ten obsahoval různé důkazy prosperity. Bylo tu několik drahých a vyšperkovaných lamp, empírový psací stůl, třpytící se pozlátka na krbové římse, vykládaná skříňka a porcelánová váza s květinami u okna, moderní židle s bohatým čalouněním.

„Posaďte se,“ řekl pan Bland srdečně. „Kouříte? Pokud ovšem můžete, když jste ve službě.“

„Ne, děkuji,“ řekl Hardcastle.

„Ani nic k pití, předpokládám,“ řekl pan Bland. „Nu což, je to pro nás oba lepší, troufám si říct. Tak co se děje? Předpokládám, že to je kvůli té události v čísle devatenáct. Naše zahrady se v rozích stýkají, ale moc tam odtud nevidíme, kromě oken v horním patře. Neuvěřitelná příhoda, to všechno, nebo aspoň se mi to zdá, podle toho, co jsem dnes četl v ranních novinách. Byl jsem potěšen, když jsem dostal váš vzkaz. Možnost získat informace z první ruky. Nemáte představu, jaké povídačky tu všude kolují! Moje žena je z toho hrozně nervózní — představa, že tu někde na svobodě pobíhá vrah, víte. Problém je v tom, že dneska nechávají všechny šílence volně vycházet z blázinců. Pošlou je domů na čestné slovo, nebo jak tomu říkají. Pak provedou něco někde jinde, tak je zase zavrou. A jak říkám, ty klepy!! Myslím posluhovačky, mlékaři, listonoši — to byste nevěřil. Někdo říká, že byl uškrcen drátem, jiný zase, že ho probodli. A někdo zase, že dostal ránu do hlavy. V každém případě to byl muž, že ano? Nebyla to ta stará slečna, že ne? V novinách psali — neznámý muž.“ Pan Bland konečně utichl.

Hardcastle se usmál a řekl omluvným hlasem: „Ano, vlastně neznámý, i když měl u sebe vizitku s adresou.“

„Tak aspoň něco,“ řekl Bland. „Ale kdo ví, co je to zač. Co všechno si lidé dneska navymýšlí.“

„Když už mluvíme o té oběti,“ řekl Hardcastle, „snad byste se rád podíval na tohle.“ Opět vytáhl policejní fotografii. „Tak to je on?“ řekl Bland. „Vypadá jako perfektní, spořádaný chlapík, že jo? Počestný jako vy nebo já. Předpokládám, že se nemohu zeptat, jestli existuje nějaký konkrétní důvod, proč byl zavražděn.“

„Na to je příliš brzy,“ řekl Hardcastle. „Chtěl bych vědět, pane Blande, jestli už jste toho muže někdy předtím viděl.“

Bland zavrtěl hlavou.

„Jsem si jistý, že ne. Mám docela dobrou paměť na obličeje.“

„Nezvonil na vás s nějakou záminkou — uzavření pojistky, prodej vysavačů, praček nebo něco podobného?“

„Ne, ne. Určitě ne.“

„Snad bychom se měli zeptat vaší paní,“ řekl Hardcastle. „Konečně, jestliže zvonil, pak je to nejspíš vaše paní, kdo by ho viděl.“

„Ano, to je naprostá pravda, ačkoli... Valerie nemá příliš pevné zdraví. Nerad bych, aby se příliš nervovala. Totiž, to je jeho fotka, když už je mrtvý, že ano?“

„Ano,“ řekl Hardcastle. „Je to tak. Ale není to nijak odpudivý obrázek.“

„Ne, to ne. Velmi dobře udělaný. Ten chlap dá, jako by spal, opravdu.“

„Mluvíte o mně, Joshi?“

Spojovací dveře do vedlejší místnosti se otevřely a v nich se objevila žena středního věku. Hardcastle odhadoval, že až do této chvíle bedlivě naslouchala z vedlejší místnosti.

„Á, tady jsi, miláčku,“ řekl Bland. „Myslel jsem, že sis šla trochu zdřímnout. To je má žena, detektiv inspektor Hardcastle.“

„Ta hrozná vražda,“ mumlala paní Blandová. „Úplně se třesu, když na to pomyslím.“

Klesla na pohovku se slabým povzdechem.

„Dej si nohy nahoru, drahoušku,“ řekl pan Bland.

Paní Blandová uposlechla. Byla to blondýna se slabým huhňavým hlasem. Vypadala chudokrevně a zdálo se, že patří k typu invalidů, kteří sdílejí svůj osud s jistým uspokojením. Inspektoru Hardcastleovi na moment někoho připomněla. Pokoušel se vzpomenout si

koho, ale bezúspěšně. Pokračovala slabým a poněkud naříkavým hlasem.

„Mám chatrné zdraví, inspektore Hardcastle, takže se manžel přirozeně snaží uchránit mě od všech otřesů a starostí. Jsem velmi citlivá. Hovořili jste o nějaké fotografii, myslím toho — toho mrtvého muže. Oh, to zní strašně. Nevím, jestli bych se měla odvážit nahlédnout.“

„Ve skutečnosti umírá touhou ji vidět,“ pomyslel si Hardcastle.

Nahlas však řekl s lehkou zlomyslností: „Možná bude lepší, když vás o to ani nebudu žádat, paní Blandová. Jen jsem si říkal, že byste nám snad mohla pomoci, v případě, že na vás někdy ten muž zvonil.“

„Musím přece vykonat svoji povinnost, že ano?“ řekla paní Blandová se sladkým odvážným úsměvem. Natáhla k němu ruku.

„Myslíš, že je rozumné, aby ses zbytečně rozčilovala, Val?“

„Nemluv nesmysly, Josaiahu, samozřejmě, že se musím podívat.“

Pohlédla dychtivě na fotografii a výraz zájmu vystřídal výraz slabého zklamání, nebo si to aspoň inspektor Hardcastle myslel.

„Vypadá — opravdu vůbec nevypadá jako mrtvý,“ řekla. „Ani v nejmenším se nezdá, že by byl *zavražděn*. Byl — ne, nemohl být uškrcen, že ne?“

„Byl probodnut,“ řekl inspektor.

Paní Blandová zavřela oči a otřásla se.

„Propána,“ řekla, „jak otřesné.“

„Nemáte pocit, že jste ho už někdy viděla, paní Blandová?“

„Ne,“ řekla paní Blandová se zjevnou nechutí, „ne, ne, bohužel ne. Byl to člověk, co — co zvoní u domů a nabízí věci?“

„Zdá se, že to byl pojišťovací agent,“ řekl inspektor opatrně.

„Ach tak. Ne, nikdo takový tady nebyl, jsem si jistá. Nevzpomínáš si, že bych něco takového říkala, že ne Joshi?“

„Ne, nevzpomínám,“ řekl pan Bland.

„Měl nějakou spojitost se slečnou Pebmarshovou?“ Zeptala se paní Blandová.

„Ne,“ řekl inspektor, „vůbec ho neznala.“

„Velmi podivné,“ řekla paní Blandová. . „Znáte slečnu Pebmarshovou?“

„Ale ovšem. Rozumí se, známe ji jako sousedku. Párkrát požádala manžela o radu ohledně zahrady.“

„Jste asi velmi zanícený zahrádkář?“ řekl inspektor.

„Vůbec ne, vůbec ne,“ řekl pan Bland omluvně. „Není dost času, víte? Samozřejmě, vím co a jak. Ale mám skvělého člověka — dochází dvakrát týdně. Stará se, aby zahrada byla dobře udržovaná a uklizená. Řekl bych, že v okolí nenajdete lepší zahradu, než je ta naše, ale nejsem z těch opravdových zahrádkářů jako náš soused.“

„Paní Ramsayová?“ řekl inspektor Hardcastle s jistým překvapením.

„Ne, ne. Dál v šedesát trojce. Pan McNaughton. Ten žije jen pro zahradu. Je v ní celý den a je blázen do kompostu. Opravdu, je docela nudný, když začne o kompostu, ale to asi nebude téma, o kterém jste chtěl hovořit.“

„Ne zcela,“ řekl inspektor. „Jen mě zajímalo, jestli jste někdo — vy nebo vaše paní — vyšli včera ven do zadní zahrady. Konečně, jak říkáte, zahrady se v rozích dotýkají, takže je naděje, že jste mohli vidět něco zajímavého, nebo snad slyšet.“

„V poledne, že? Nebo kdy se ta vražda stala?“

„Zajímá nás doba mezi jednou a třetí hodinou.“

Bland zavrtěl hlavou. „Pak jsem nemohl nic vidět. Byl jsem zde. A Valerie stejně tak, měli jsme tou dobou oběd a jídelna je na straně do ulice. Takže jsme nemohli vidět nic, co se odehrávalo v zahradě.“

„Kdy míváte oběd?“

„Kolem jedné, někdy ale i ve tři čtvrtě na dvě.“

„A po jídle vůbec nechodíte do zahrady?“

Bland zakroutil hlavou.

„Je to tak,“ řekl, „že pokud to okolnosti dovolují, jde si má žena vždycky po obědě lehnout nahoru a já si trochu zdřímnu zde v tomto křesle. Musel jsem odejít okolo tři čtvrtě na tři, ale bohužel, do zahrady jsem vůbec nevstročil.“

„Hm, dobrá,“ řekl Hardcastle, „ale musíme se zeptat každého.“

„Samozřejmě, samozřejmě. Kéž bych vám mohl být více nápomocný.“

„Máte to tu pěkně zařízené,“ řekl inspektor. „Nešetřilo se, mohu-li to tak říct.“

Bland se žoviálně zasmál.

„To ano, máme rádi pěkné věci. Moje žena má vkus. Loni jsme měli trochu štěstí. Moje žena zdědila nějaké peníze po svém strýci. Neviděla ho přes dvacet pět let. To bylo překvapení! Mohu vám říct, že to poněkud změnilo naše poměry. Vede se nám dobře a na podzim chceme jet na nějaký zájezd lodí. Prý bývají velmi poučné. Řecko a tak kolem. Spousta přednášek a profesorů. Samozřejmě, jsem podnikatel a nemám moc času na takové věci, ale zajímalo by mě to. Ten chlápek, co šel a dobyl Tróju, to musel být pašák. Velmi romantické. Musím říct, že rád jezdím do cizích krajů — ne že bych toho moc najezdil — pár příležitostných víkendů ve veselé Paříži, to je všechno. Ale pohrával jsem si s myšlenkou prodat to tu a odjet do Španělska nebo Portugalska nebo dokonce do západní Indie. Ale moje žena není těmto snům nakloněna.“

„Ráda cestuji, ale nedovedu si představit žít mimo Anglii,“ řekla paní Blandová. „Máme tu všechny své přátele — i moje sestra tady bydlí a všichni známí. Když pojedeme za hranice, budeme cizinci. A pak, máme tu skvělého doktora. Opravdu rozumí mému zdraví. Neměla bych důvěru v cizího doktora.“

„Uvidíme,“ řekl pan Bland dobrácky. „Pojedeme na lodní zájezd a možná si zamiluješ řecké ostrůvky.“

Paní Blandová se tvářila, že něco takového je velmi nepravděpodobné.

„Doufám, že na palubě bude řádný anglický doktor,“ řekla s nadějí.

„Určitě bude,“ řekl její manžel.

Doprovodil Hardcastla a Colina k předním dveřím a znovu opakoval, jak moc je mu líto, že jim nemohl pomoci.

„Tak,“ řekl Hardcastle, „co si o něm myslíš?“

„Neodvážil bych se nechat si od něj postavit dům,“ řekl Colin. „Ale podezřelý stavitel není ten, koho hledám. Hledám váženého muže. A co se týče tvého případu, máš špatnou vraždu. Kdyby tak Bland nacpal svoji ženu arzenikem nebo ji shodil ze skály, aby zdědil její peníze a pak se oženil s mladou blondýnkou —“

„To nebudeme řešit dříve, než k tomu dojde,“ řekl inspektor Hardcastle. „Mezitím se musíme vypořádat s *touto* vraždou.“

10. kapitola

V domě č. p. 62 na Wilbraham Crescent si paní Ramsayová pro sebe s nadějí říkala: „Už jenom dva dny. Jen dva dny.“

Odhrnula si z čela pramen mokrých vlasů. Z kuchyně se ozval děsivý třeskot. Paní Ramsayové se ani nechtělo jít a zjišťovat, co ten rámus znamenal. Nejraději by se tvářila, jako že žádné řinčení skla neslyšela. Ach jo — no, už jen dva dny. Přešla halu, rozrazila dveře do kuchyně a zařvala, ovšem s mnohem menší dávkou bojovnosti, než by bývala měla před třemi týdny: „Co jste to zase provedli?!“

„Nezlob se, mami,“ řekl syn Bill. „Hráli jsme kuželky s těma plechovkami a náhodou jedna narazila do kredence.“

„Nechtěli jsme je kutálet do kredence,“ přitakal mladší syn Ted.

„Tak posbírejte ty celé věci a naskládejte je zpátky do kredence, zbytek rozbitého nádobí zameťte a vyhod'te do koše.“

„Né, mami, ted' né.“

„Ano, ted'!“

„Ted to udělá,“ řekl Bill.

„To miluju,“ řekl Ted. „Vždycky hodí všechno na mě. Když to nebudeš dělat ty, tak já taky ne.“

„Vsaď se, že budeš.“

„Nebudu.“

„Přinutím tě.“

„Auuuu!“

Chlapci se pustili do urputného boje. Bill přitlačil Teda zády na kuchyňský stůl a miska s vejci se zlověstně zakymácela.

„Padejte ven z kuchyně,“ křičela paní Ramsayová. Vytláčila chlapce ze dveří a jala se sbírat konzervy a zametat střepy porcelánu.

„Dva dny,“ pomyslela si, „a budou zpátky ve škole! Jak milá, příjemná představa pro matku.“

Maně se ji vybavila poznámka z ženského magazínu. *Pro ženu existuje pouze šest šťastných dnů do roka.* První a poslední dny prázdnin. Jak pravdivé tvrzení, myslela si paní Ramsayová, když zametala zbytky svého nejlepšího servisu. S jakou radostí, s jakým

nadšením očekávala před pouhými pěti týdny návrat svých ratolestí. A dnes? „Zítra,“ opakovala si pro sebe, „zítra budou Bill a Ted zpět ve škole. Ani tomu nechci věřit. Nemůžu se dočkat!“

Jak líbezné bylo, když je před pěti týdny čekala na nádraží. Jejich bouřlivé a milující přivítání! Jak všechno v domě i na zahradě ožilo. Pečení buchet k čaji. A teď — na co se těší teď? Na den, kdy nastane naprostý klid. Konec vaření složitých jídel, konec věčného mytí nádobí. Milovala své chlapce, byli to správní kluci, o tom nemůže být pochyb. Byla na ně pyšná. Ale hrozně ji vyčerpávají. Jejich chuť k jídlu, jejich vitalita, hluk, co nadělají.

V té chvíli se ozval chraptivý výkřik. Poplašeně zvedla hlavu. V pořádku. Jen vyběhli ven do zahrady. Tak je to lepší, tam je pro ně mnohem větší prostor. No, asi trochu rozčilují sousedy. Prosila prozřetelnost, aby chlapci nechali na pokoji kočky paní Hemmingové. Letmo zkontrolovala lékárníčku umístěnou po ruce na skříni, ovšem nutno přiznat, že ne kvůli kočkám, ale proto, že zadrátovaný plot paní Hemmingové způsobil časté rány chlapcům i jejich kalhotám. Ne že by dělala příliš mnoho povyku kolem nezbytných dětských úrazů. Ve skutečnosti bývala její první poznámka typu: „Neříkala jsem ti stokrát, abys mi nechodil zkrvavený do pokoje? Běž do kuchyně a krvácej si tam, tam to můžu z linolea snadno setřít.“

Ukrutný řev zvenčí přestal jako když utne a byl vystřídán tak hlubokým tichem, že se paní Ramsayová opravdu vyděsila. Skutečně, nastalo velmi nepřírozené ticho. S lopatkou v ruce, naloženou rozbitým porcelánem, zůstala nejistě stát. Ve dveřích do kuchyně se objevil Bill, v jedenáctiletém obličeji nezvyklý výraz naprostého vytržení.

„Mami,“ řekl, „je tu detektiv inspektor a ještě jeden muž.“

„Uf,“ řekla paní Ramsayová s úlevou. „Co si přejí, drahoušku?“

„Ptali se po tobě,“ řekl Bill, „ale já si myslím, že to je kvůli té vraždě. Víš, včera u té slečny Pebmarshové.“

„Nechápu, proč by kvůli tomu chtěli mluvit se mnou,“ řekla paní Ramsayová poněkud otráveně.

Život je prostě jedna událost za druhou, myslela si. Jak stihne oloupat brambory do irského guláše, když si detektiv inspektor přijde v tak nemožnou dobu?

„Ach jo,“ povzdechla si. „Asi bude lepší, když s nimi promluví.“

Vysypala porcelán do koše pod dřezem, opláchla si ruce a upravila vlasy. „Mami, tak pohni,“ říkal netrpělivě Bill.

Paní Ramsayová vešla do pokoje v těsném doprovodu Billa. Stáli tam dva muži. Mladší syn Ted stál u nich a nespouštěl z nich do široka otevřené oči. Jeho pohled byl plný obdivu.

„Paní Ramsayová?“

„Dobrý den.“

„Předpokládám, že už vám tihle dva mladí muži oznámili, že jsem detektiv inspektor Hardcastle.“

„Je mi to hloupé,“ řekla paní Ramsayová, „ale dnes dopoledne se mi to vůbec nehodí. Mám hrozně práce. Bude to trvat dlouho?“

„Jen chvíli,“ dušoval se Hardcastle. „Můžeme se posadit?“

„Jistě, prosím, prosím.“

Paní Ramsayová si sedla na židli a netrpělivě hleděla na policisty. Pojala podezření, že to nebude jen chvilka.

„Vás dva už tu nepotřebujeme,“ řekl Hardcastle chlapcům.

„Á, my nepudem,“ řekl Bill.

„My nepudem,“ papouškoval Ted.

„Chceme o tom všechno slyšet,“ řekl Bill.

„Ano, to chceme,“ řekl Ted.

„Bylo tam hodně krve?“ ptal se Bill.

„Byl to zloděj?“ ptal se Ted.

„Ticho, kluci,“ řekla paní Ramsayová. „Neslyšeli jste — pan Hardcastle říkal, že vás tu nechce.“

„Nepudem,“ řekl Bill. „Chceme to slyšet.“

Hardcastle vstal, došel ke dveřím a otevřel je. Podíval se na chlapce a řekl: „Ven!“

Bylo to jen jedno, potichu pronesené slovo, ale bylo podloženo vahou autority. Neochotně, ale bez dalších řečí se chlapci zvedli a vyšourali se z místnosti.

„Úžasné,“ pomyslela si uznale paní Ramsayová. „Proč takhle neposlouchají mě!“

Ale pak si uvědomila, že je jejich matka. Z doslechu věděla, že se chlapci venku chovají úplně jinak, než když jsou doma. Matky

vždy odnesou to nejhorší. Ale snad to je takhle lepší, pomyslela si. Mít doma beránky, kteří by se proměnili v grázly, jen co zmizí matce z očí, to by bylo horší — ano, o dost horší. Ze zamyšlení ji vytrhl až inspektor Hardcastle, který se vrátil na své místo a usadil se.

„Jestli jste tu kvůli tomu, co se stalo včera v čísle devatenáct,“ řekla nervózně, „pak opravdu nevím, co bych vám mohla říct užitečného, inspektore. Nic o tom nevím. Dokonce ani neznám ty lidi, co tam bydlí.“

„V domě bydlí slečna Pebmarshová. Je slepá a pracuje v Aaronbergově institutu.“

„Aha,“ řekla paní Ramsayová. „Obávám se, že neznám nikoho z druhé strany ulice.“

„Kde jste byla včera mezi půl jednou a třetí hodinou odpoledne?“

„Měla jsem práci. Musela jsem vařit oběd a tak. Myslím, že někdy před třetí jsme šli ven. Vzala jsem hochy do kina.“

Inspektor vyndal fotografii z kapsy a podal ji paní Ramsayové.

„Mohla byste mi říct, jestli už jste někdy viděla tohoto muže?“

Prohlédla si obrázek se slabým náznakem oživení.

„Ne,“ řekla, „ne, nevzpomínám si. Ale kdybych ho byla viděla, asi bych si to nepamatovala.“

„Nezvonil na vás někdy, nezkoušel vám nabízet pojistku nebo něco takového?“

Paní Ramsayová zakroutila hlavou s větší jistotou.

„Ne, to určitě ne.“

„Podle jistých stop se domníváme, že by se mohl jmenovat Curry, pan R. Curry.“

Zkoumavě se na ni podíval. Paní Ramsayová opět zavrtěla hlavou.

„Bohužel,“ řekla omluvně, „během prázdnin nemám vůbec čas si čehokoli všimat.“

„Ovšem, to je vždy velice uspěchané období, že?“ řekl inspektor. „Máte šikovné chlapce. Plní energie a života. Asi někdy až příliš živí?“

Paní Ramsayová se souhlasně usmála.

„Ano,“ řekla. „Někdy jsou až trochu únavní, ale jsou to skvělí chlapci.“

„Věřím vám,“ řekl inspektor. „Jsou to oba správní kluci. Řekl bych velmi inteligentní. Pokud dovolíte, zeptal bych se jich před odchodem na pár věcí. Děti si někdy všimnou věcí, které dospělí nezaregistrují.“

„Opravdu nechápu, jak by si mohli něčeho všimnout,“ řekla paní Ramsayová. „To není, jako bychom bydleli hned vedle.“

„Ale vaše zahrady se vzadu stýkají.“

„To ano,“ souhlasila paní Ramsayová. „Ale jsou přece jen oddělené.“

„Znáte paní Hemmingovou z čísla dvacet?“

„V jistém smyslu ano,“ řekla paní Ramsayová. „Kvůli kočkám a tak podobně.“

„Máte ráda kočky?“

„To ne,“ řekla paní Ramsayová, „to není ten důvod. Jsou to většinou stížnosti.“

„Ach tak, stížnosti. A kvůli čemu?“

Paní Ramsayová se zarděla.

„Problém je v tom,“ řekla s pohnutím, „že když lidi chovají kočky v takovém počtu — a ona jich má čtrnáct — tak z toho úplně zblbnou. A celé je to nesmysl. Já mám ráda kočky. Taký jsme měli kočku, mourovatou. Skvěle chytala myši. Ale to, co ta žena provádí, vaří jim speciální jídlo a tak, vůbec ty chudinky nenechá, aby si žily svůj život. Samozřejmě, že se ty kočky snaží utéct. Já bych rozhodně utekla, kdybych byla kočka. Chlapci jsou dobří, nikdy by kočky nijak netrápili, a pak, kočky se o sebe vždycky dovedou dobře postarat. Jsou to moc chytrá zvířata, tedy pokud se vychovávají normálně.“

„To máte jistě pravdu,“ řekl inspektor. „Musíte být velice zaneprázdněná,“ pokračoval, „když máte zabavit a nasytit chlapce po celou dobu prázdnin. Kdy odjždějí zpět do školy?“

„Pozití,“ řekla paní Ramsayová. „Doufám, že pak si pořádně odpočnete.“

„Mám v úmyslu vést opravdu pohodlný život,“ řekla. Poněkud ji vylekal hlas mladého muže, který až doposud tiše seděl a dělal si poznámky.

„Měla byste si pořídit nějakou tu cizí dívku,“ pravil. „Říká se jim *au pair* nebo tak nějak. Chodí do služby, aby se naučily anglicky.“

„Možná, že bych něco takového mohla zkusit,“ řekla paní Ramsayová zamyšleně „i když se mi zdá, že s cizinci jsou vždycky nějaké problémy. Můj muž se tomu směje. Ale on o tom samozřejmě ví mnohem víc než já. Nikdy jsem tolik necestovala jako on.“

„On je právě na cestách, že ano?“

„Ano — začátkem srpna musel odjet do Švédska. Je stavební inženýr. Je to smůla, že musel jet zrovna na začátku prázdnin. On to s dětmi umí. Hraje si s vláčky radši než kluci. Někdy vedou tratě přes chodbu a nádraží jsou v různých místnostech. Málem o to zakopávám.“ Potřásla hlavou. „Muži jsou jak velké děti,“ neodpustila si.

„Kdy by se měl vrátit, paní Ramsayová?“

„To nemám tušení,“ povzdechla si. „O to je to horší.“ Hlas se jí zatřásl. Colin na ni pátravě pohleděl.

„Nemůžeme vás již déle zdržovat, paní Ramsayová.“

Hardcastle povstal.

„Mohli by nám vaši chlapci ukázat zahradu?“

Bill s Tedem čekali v předsíni a při pronesení tohoto návrhu okamžitě vpadli do místnosti.

„Samozřejmě,“ řekl Bill omluvně, „ale není to nijak *velká* zahrada.“

V zahradě domu č. p. 62 na Wilbraham Crescent bylo patrné slabé úsilí udržet ji v přijatelném stavu. Na jedné straně byl záhon jiřin a kopretin. Pak malý trávník nějak podivně pokosený. Cestičky nutně potřebovaly vyplet. Všude kolem se povalovaly nepoužitelné modely letadel, kosmických lodí a jiných rekvizit, dokumentujících moderní technickou civilizaci. Na konci zahrady byla jabloň s lákavě vypadajícími červenými jablky. Vedle rostla hrušeň.

„Tak tady to je,“ řekl Ted a ukazoval přitom někam mezi jabloň a hrušeň, kde bylo vidět zahradu a kus domu slečny Pebmarshové. „To je číslo devatenáct, kde se stala ta vražda.“

„Máte docela dobrý výhled na dům,“ řekl inspektor. „Řekl bych ale, že ještě lepší bude z horního patra.“

„To máte pravdu,“ řekl Bill. „Kdybychom tak jen byli včera na-
hoře, mohli jsme třeba něco vidět. Ale nebyli jsme tam.“

„Byli jsme v kině,“ řekl Ted. „Byly tam otisky prstů?“ ptal se
Bill. „Byly, ale pro nás k ničemu. Byli jste včera v zahradě?“

„Ano, každou chvíli,“ řekl Bill. „Vlastně celé dopoledne. Ale
nic jsme neviděli ani neslyšeli.“

„Kdybychom tam byli odpoledne, mohli jsme slyšet křik,“ řekl
Ted s lítostí. „Byl tam určitě strašný řev.“

„Znáte od vidění slečnu Pebmarshovou, tu dámu, které patří
dům?“

Chlapci se po sobě podívali a pak přikývli.

„Ona je slepá,“ řekl Ted. „Ale dokáže chodit po zahradě docela
normálně. Nemá hůlku ani nic podobného. Jednou nám hodila zpátky
balon. To bylo od ní docela hezké.“

„Včera jste ji vůbec nespátřili?“

Chlapci zavrtěli hlavami.

„Ráno jsme ji neviděli. To je vždycky pryč,“ vysvětloval Bill.
„Ven do zahrady vychází většinou po čaji.“

Colin si prohlížel hadici napojenou na kohoutek u domu. Vedla
po zahradní cestičce až do rohu a její konec se válel kousek od hruš-
ně.

„Netušil jsem, že hrušeň je potřeba zalévat,“ poznamenal. „A
já,“ řekl Bill a tvářil se rozpačitě.

„Ale když vylezete na strom —“ Colin pohlédl na chlapce a za-
šklebil se. „Můžete si postříkat kočky a máte skvělou zábavu.“

Oba kluci přehrabovali nohama štěrky na cestičce a tvářili se, ja-
ko že tu buď není Colin, nebo tu nejsou oni.

„Neříkejte, že jste to ještě nevyzkoušeli.“

„No jo,“ řekl Bill, „to jim neublíží.“ Pak dodal ctnostně: „To
není jako prak.“

„Řekl bych, že prak jste už taky někdy vyzkoušeli.“

„Dopřavdy ne,“ řekl Ted. „Aspoň bych řekl, že jsme nic netre-
fili.“

„V každém případě,“ řekl Colin, „jste se někdy bavili na účet
sousedního domu. A paní Hemmingová přišla a stěžovala si.“

„Ta si pořád stěžuje,“ řekl Bill.

„Lezli jste někdy přes plot?“

„Přes tyhle dráty jsme nelezli,“ podřekl se Ted.

„Takže jste tam lezli nějak jinak. Tak kudy?“

„No, musíte prolézt plotem ke slečně Pebmarshové, pak jít kousek dolů a tam je díra v drátech k paní Hemmingové. Tudy se tam dá vlézt.“

„Bud' zticha, ty blbečku,“ řekl Bill.

„Vsadím se, že jste si už trochu zapátrali, potom, co se udala ta vražda,“ řekl Hardcastle.

Chlapci se na sebe podívali.

„Když jste přišli z kina a dověděli se, co se stalo, určitě jste prolezli plotem do čísla devatenáct a pořádně to tam pročesali.“

„No —“ řekl Bill opatrně.

„Je docela možné,“ řekl Hardcastle vážně, „že jste našli něco, co nám uniklo. Jestli jste něco našli, byl bych moc rád, kdybyste mi to ukázali.“

Bill se uvolil.

„Skoč pro to, Tede,“ řekl.

Ted poslušně odběhl.

„Myslím, že jsme nenašli nic zajímavého,“ vykračoval se Bill. „Jen pár cetek.“

Podíval se bojácně na Hardcastla.

„Rozumím ti,“ řekl Hardcastle. „Práce policie je většinou taková. Hodně zklamání.“

Billovi se ulevilo.

Ted přiběhl zpět. Podal jim do uzlíku svázaný cinkající kapesník. Hardcastle ho rozvázal a rozložil obsah na trávě. Každý chlapec ho okupoval z jedné strany.

Bylo tam: ucho od hrníčku, střep porcelánu s motivem vrby, zlomená lopatka, rezavá vidlička, mince, kolíček na prádlo, střípek duhového sklíčka a půlka nůžek.

„Úctyhodná sbírka,“ řekl inspektor obřadně.

Dělal, že nevidí rozzlobené obličejy hochů a vzal do ruky kus skla.

„To si vezmu. Možná to bude k něčemu pasovat.“

Colin zvedl minci a prohlížel si ji.

„Není anglická,“ řekl Ted.

„Ne,“ řekl Colin. „Není anglická.“ Podíval se na Hardcastla.
„Snad bychom ji mohli vzít také,“ navrhoval.

„Nikomu o tom ani muk,“ řekl Hardcastle spiklenecky.
Chlapci dychtivě přislíbili, že o tom určitě pomlčí.

11. kapitola

„Ramsay,“ řekl Colin zadumaně.

„Co je s ním?“

„Pěkně to zní, to je všechno. Jezdí do zahraničí — vždycky zcela náhle. Jeho paní říká, že je stavební inženýr, ale vypadá to, že to je taky všechno, co o něm ví.“

„Je to příjemná žena,“ řekl Hardcastle.

„To ano, a ne příliš šťastná.“

„Je asi jen vyčerpaná. Děti jsou hodně únavné.“

„Řekl bych, že je za tím něco víc.“

„Ta osoba, kterou hledáš, by určitě nebyla obtížena břemenem manželky a dvou dětí,“ řekl Hardcastle skepticky.

„To nikdy nevíš,“ řekl Colin. „Divil by ses, co někteří dokážou udělat, aby nebyli nápadní. Vdova bez prostředků a se dvěma dětmi na krku by mohla být svolná k nějaké úmluvě.“

„Neřekl bych, že ona je ten typ,“ řekl Hardcastle upjatě.

„Nemám tím na mysli život v hříchu, kamaráde. Uvažuju, že by byla ochotná stát se paní Ramsayovou a zajistit vhodné pozadí. Samozřejmě, že by si pro ni vymyslel správnou historku. Řekněme, že dělá špionáž, ale na naší straně. Vlastně velký vlastenec.“

Hardcastle zakroutil hlavou.

„Žiješ v podivném světě, Coline,“ řekl. „To ano. Myslím, že chápeš, že jednoho dne s tím budu muset skončit... Jeden z toho přestává vědět, čím je. Polovina těchhle lidí pracuje pro obě strany a na konec sami nevědí, na které straně vlastně jsou. Všechno se to motá. Ale nechme toho, pojď pokračovat v naší práci.“

„Ano, podíváme se na McNaughtonovy,“ řekl Hardcastle, když dorazil k brance domu šedesát tři. „Kousek jejich zahrady sousedí s devatenáctkou, stejně jako u Blandů.“

„Co víš o McNaughtonových?“

„Moc ne, přišli sem asi před rokem. Starší manželé, on je tuším profesor na penzi. Miluje zahrádku.“ V přední zahrádce byly růžové keře a pod oknem truhlík s krokusy.

Dveře otevřela veselá mladá žena v bohatě květované zástěře. „Vy přejete, prosím?“

„Konečně nějaká podpora z ciziny,“ zamumlal Hardcastle a podal jí vizitku.

„Policie,“ řekla mladá žena. Udělala dva kroky zpět a koukala na Hardcastla, jako by byl vtělením d'ábla. , , „,

„Paní McNaughtonová,“ řekl Hardcastle. „Paní McNaughtonová je zde.“

Uvedla je do obývacího pokoje, odkud byl výhled na zadní zahradu. Pokoj byl prázdný.

„Ona nahoře je,“ řekla nyní již méně veselá mladá žena. Vyšla na chodbu a začala volat: „Paní McNaughtonová, paní McNaughtonová.“

Vzdálený hlas řekl: „Co se děje, Gretel?“

„Tu je policie — dva policie. Dala jsem je do obývacího pokoje.“

Seshora se ozvalo lehké zacupitání a dolů zněla slova: „Jémináčku, jémináčku, co teď.“ Pak bylo slyšet kroky a nakonec paní McNaughtonová stanula ve dveřích, s výrazem velkých obav. Hardcastle však poznal poměrně brzy, že na obličeji paní McNaughtonové se tento výraz vyskytuje takřka neustále.

„Jémináčku,“ opakovala znovu, „jémináčku. Inspektore — jak se to — Hardcastle, ano.“ Prohlížela si navštívenku. „Ale proč jdete za námi? My o tom nic nevíme. Předpokládám, že jdete kvůli té vraždě. Není to kvůli televiznímu poplatku, že ne?“

Hardcastle ji ubezpečil, že ne.

„Všechno se to zdá tak neskutečné, vidíte,“ řekla paní McNaughtonová s jistým oživením. „V pravé poledne, kdo by to byl řekl. Ti zloději se dnes už neostýchají před ničím. Vlezou do domu v pravé poledne! Dneska se zločiny páchají klidně za bílého dne, stále se o tom píše v novinách. Jedni naši známí odešli na oběd a mezitím přijela dodávka a odvezli jim nábytek do posledního kousku. Celá ulice to sledovala, ale nikoho pochopitelně nenapadlo, že je něco v

nepořádku. Víte, zdálo se mi včera, že slyším nějaký křik, ale Angus říkal, že to jsou ti strašní kluci paní Ramsayové. Neustále povykují na zahradě a dělají rakety nebo atomové bomby. Někdy to je opravdu dost o nervy.“

Hardcastle opět vytáhl fotografii.

„Viděla jste někdy tohoto muže, paní McNaughtonová?“

Paní McNaughtonová lačně pohlédla na obrázek.

„Jsem si téměř jistá, že už jsem ho viděla. Ano, ano, stoprocentně. Ted' jen, kde to bylo? Byl to ten muž, co mi přišel nabídnout novou čtrnáctidílnou encyklopedii? Nebo ten co přišel s nejnovějším modelem vysavače? Nechtěla jsem s ním *vůbec* nic mít, ale on vyšel a vyděsil manžela v předzahrádce. Právě sázel nějaké cibulky, víte, a nechtěl být nikým vyrušován a ten chlap vyšel a začal mu vyprávět, co to všechno dovede. Víte, jak to běhá po záclonách a jak s tím vysajete koberce, schody i cestičku venku. Prostě všechno, řekl, úplně všechno. A pak se na něj Angus podíval a řekl: 'Umí to sázet cibulky?', a já se musela začít smát, protože to ho vyvedlo z míry a odporoučel se.“

„A opravdu si myslíte, že to byl ten muž na obrázku?“

„No, to ani ne,“ řekla paní McNaughtonová, „protože ten chlap byl o dost mladší, ted' si to uvědomuji. Ale pořád mám pocit, že jsem ten obličej někde viděla. Ano. Čím déle na něj hledím, tím více jsem si jistá, že sem přišel a něco nabízel.“

„Snad pojištění?“

„Ne, určitě ne pojištění. Můj muž obstaral všechno sám. Jsme plně pojištěni proti všemu. Ne, nebyl od pojišťovny. Ale pořád, čím déle se na něj dívám —“

Hardcastle byl celou rozmluvou nadšen mnohem méně, než by se mohlo zdát. Ze své zkušenosti zařadil paní McNaughtonovou mezi osoby, které vzrušuje představa, že by viděli někoho, kdo je zapleten do vraždy. Čím déle na fotografii hleděla, tím více si byla jistá, že si vzpomene na někoho podobného.

Hardcastle vzdychl.

„Myslím, že řídil dodávku,“ řekla paní McNaughtonová. „Jen kdybych si vzpomněla, kdy to bylo. Pekařskou dodávku, myslím.“

„Včera to nebylo, že ne, paní McNaughtonová?“

Paní McNaughtonová se zatvářila dotčeně. Odhrnula si z čela kadeř šedivých vlasů.

„Ne, *včera* to nebylo,“ řekla. „Pokud ovšem —“, udělala pomlku. „To se mi *nezdá*.“ Pak trochu ožila. „Možná si to bude pamatovat můj muž.“

„Je doma?“

„Ano, je venku v zahradě.“ Ukázala z okna ven, kde v té chvíli starší muž tlačil po cestičce kárku.

„Snad bychom mohli jít ven a pohovořit si s ním.“

Vyvedla je bočními dveřmi ven do zahrady. Pan McNaughton byl řádně upocený.

„Tihle pánové jsou od policie, Angusi,“ řekla paní McNaughtonová se zatajeným dechem. „Přišli kvůli vraždě u slečny Pebmarshové. Mají fotografii toho mrtvého. Víš, určitě jsem ho někde viděla. Nebyl to snad ten muž, co tu byl minulý týden a ptal se, jestli nemáme nějaké nepotřebné starožitnosti?“

„Podívám se,“ řekl pan McNaughton. „Podržte mi to, prosím,“ řekl Hardcastleovi. „Mám hrozně špinavé ruce.“

Krátce na fotografii pohlédl a poznamenal. „Nikdy v životě jsem ho neviděl.“

„Vaši sousedé mi říkali, že jste velice náruživý zahrádkář,“ řekl Hardcastle.

„Kdo to říkal, snad ne paní Ramsayová?“

„Ne, pan Bland.“

Angus McNaughton zafrkal.

„Bland nemá ponětí, co je zahradničení,“ řekl. „Má zahradu namísto květináčů, to je všechno. Strká begónie mezi muškáty a lemuje to fialkama. Tomu já neříkám *zahradničení*. To může dělat v městském parku. Zajímají vás keřiky, inspektore? Ovšem teď je špatná roční doba, nicméně mám jeden nebo dva druhy, u kterých byste byl velmi překvapený, že tu mohou růst. Prý se jim daří jen v Devonu a Cornwallu.“

„Bohužel, nedá se říci, že bych byl praktickým zahradníkem,“ řekl Hardcastle.

McNaughton se na něj podíval tak, jako se umělci dívají na lidi, kteří tvrdí, že se vůbec nevyznají v umění, ale vědí, co se jim líbí.

„Obávám se, že vás obtěžuji z mnohem méně příjemnějšího důvodu,“ řekl Hardcastle.

„Ano, ovšem. Ta včerejší záležitost. Byl jsem venku v zahradě, když se to stalo.“

„Skutečně?“

„No myslím jako, že jsem byl tady, když ta dívka křičela.“

„Co jste udělal?“

„No,“ řekl McNaughton poněkud plaše, „neudělal jsem nic. Myslel jsem si totiž, že to jsou ti strašní kluci paní Ramsayové. Neustále hvízdají, řvou nebo dělají nějaký jiný hluk.“

„Ale tenhle zvuk nepřicházel ze správného směru?“

„Ne, předpokládáme-li, že ti hrozní kluci neopustí svoji zahradu. Ale tomu tak vždycky není, víte. Prolézají skrz ploty do cizích zahrad. Honí ty ubohé kočky paní Hemmingové všude kolem. Nemají nad sebou pevnou ruku, v tom je ten problém. Matka je na ně slabá. Přirozeně, jak v domě není mužský, tak děti zvlčí.“

„Pan Ramsay má dobré zaměstnání v zahraničí, jak jsem vyrozuměl.“

„Tuším, že je stavební inženýr,“ řekl pan McNaughton neurčitě. „Stále někam jezdí. Staví přehrady nebo plynovody nebo něco takového. Přesně to nevím. Prý musel před měsícem náhle odjet do Švédska. Nechal všechno na krku své ženě — děti, vaření, úklid — je jasné, že oni pak zdivočí. Nemyslete, nejsou to špatní kluci, ale potřebují disciplínu.“

„Vy osobně jste neviděl nic, kromě toho, že jste slyšel ten řev? Mimochodem, kdy to vlastně bylo?“

„Nemám zdání,“ řekl pan McNaughton. „Když jdu na zahradu, sundávám si hodinky. Jednou jsem je namočil a dalo mi pak docela práci je opravit. Kdy to bylo, drahoušku? Taky jsi to slyšela, že ano?“

„Muselo to být snad kolem půl třetí — určitě aspoň půl hodiny potom, co jsme dojedli oběd.“

„Aha, v kolik obvykle obědváte?“

„V půl druhé,“ řekl pan McNaughton, „pokud máme štěstí. Naše dánská dívka není ani trochu dochvilná.“

„A po obědě — chodíte si zdímnout?“

„Někdy. Dnes ale ne. Chtěl jsem trochu pohnout s touhle prací. Musel jsem vyházet na kompost spoustu věcí a tak.“

„To je výborná věc, takový kompost,“ pronesl Hardcastle vážně. Pan McNaughton okamžitě zpozorněl.

„Přesně tak. Není nic lepšího. Kolik já už přesvědčil lidí! Používat ty nesmyslné chemikálie, to je sebevražda. Pojd'te, něco vám ukážu.“

Uchopil Hardcastlea za paži a zuřivě ho táhl spolu s vozíkem po cestičce ke konci zahrady, kde ji plot odděloval od zahrady domu číslo devatenáct. Olemován šeríkovými keři skvěl se tu kompost v celé své slávě. Pan McNaughton vmanévroval vozíkem do malého přístřešku vedle kompostu. V přístřešku bylo vzorně vyrovnáno několik nástrojů.

„Máte všechno tak perfektně urovnané,“ poznamenal Hardcastle.

„Mám rád pořádek,“ řekl McNaughton.

Hardcastle zamysleně hleděl směrem k domu číslo devatenáct. Na druhé straně plotu byla růžová besídka vedoucí k zadní straně domu.

„Když jste byl u svého kompostu, neviděl jste nikoho v zahradě devatenáctky nebo někoho koukat z okna?“

McNaughton zavrtěl hlavou.

„Neviděl jsem nic,“ řekl. „Mrzí mě, že vám nemohu pomoci, inspektore.“

„Poslechni, Angusi,“ řekla jeho žena, „mám pocit, že jsem viděla postavu schovávat se v zahradě devatenáctky.“

„O tom silně pochybuji,“ řekl její muž rozhodně. „Já určitě nic takového neviděl.“

„Ta žena by byla ochotna dosvědčit, že viděla cokoli,“ bručel Hardcastle, když už byli zpět v autě. „Nevěříš, že poznala toho člověka na fotografii?“ Hardcastle zavrtěl hlavou. „To pochybuji. Přála si tak silně ho poznat, až si vzpomněla. Znáám tenhle druh svědků velmi dobře. Kdybych ji zmáčkł, nezmohla by se na slovo, co?“

„No to ne.“

„Samozřejmě, že *mohla* sedět naproti němu v autobuse nebo něco takového. To připouštím. Ale popravdě si myslím, že tady je přání otcem myšlenky. Co ty na to?“

„Mám stejný názor.“

„No, nezjistili jsme mnoho,“ vzdychl Hardcastle. „Ovšemže je tu pár podezřelých věcí. Například se zdá téměř nemožné, aby paní Hemmingová — jakkoli je posedlá svými kočkami — věděla tak málo o svých sousedech. A aby byla tak extrémně netečná k vraždě.“

„Je to žena mdlého ducha.“

„Roztržitá!“ řekl Hardcastle. „Kdybys tak znal roztržité ženy — požáry, loupeže, vraždy, všechno kolem nich prochází bez povšimnutí.“

„Je velmi dobře opevněná, za těmi ploty, dráty a vavřínem. To jí nedává moc výhledu.“

Dorazili zpět na policejní stanici. Hardcastle se zašklebil na svého přítele a řekl: „Dobře, seržante Lambe, nyní vás mohu propustit ze služby.“

„Žádá další návštěva se nekoná?“

„Ted' ne. Později musím vykonat ještě jednu, ale tam tě s sebou nevezmu.“

„Dobrá, tak díky za dnešní dopoledne. Můžeš nechat přepsat tyhle moje poznámky na stroji?“ Podával mu pár papírů. „Říkal jsi, že ohledání je pozití? V kolik?“

„V jedenáct.“

„V pořádku. Do té doby se vrátím.“

„Jedeš pryč?“

„Musím zítra do Londýna — podat hlášení.“

„Tuším komu.“

„Nemáš povoleno tušit.“

Hardcastle se zazubil. „Vyříd' tomu staroušovi můj nejvřelejší pozdrav.“

„Taky se možná půjdu podívat za jedním specialistou,“ řekl Colin.

„Specialistou? Specialistou na co? Něco tě bolí?“

„Nic, kromě hlavy. Nemyslím takový druh specialistů. Jednoho tvého konkurenta.“

„Scotland Yard?“

„Ne. Soukromý detektiv — přítel mého otce — a taky můj. Tenhle tvůj fantastický případ bude pro něj jako stvořený. Bude tím nadšen a postaví ho to na nohy. Tuším, že potřebuje nějakou vzpruhu.“

„Jak se jmenuje?“

„Hercule Poirot.“

„Slyšel jsem o něm. Měl jsem za to, že už je po smrti.“

„Není. Ale mám pocit, že se dost nudí. To je horší.“

Hardcastle na něj zvědavě pohlédl. „Ty jsi zvláštní člověk. Umíš si najít neobvyklé přátele.“

„Včetně tebe,“ řekl Colin a zašklebil se.

12. kapitola

Když Colin odešel, Hardcastle se podíval na adresu pečlivě zapsanou ve svém notesu a pokýval hlavou. Pak zastrčil zápisník zpět do kapsy a začal se zabývat běžnou administrativní prací, která se mu mezi tím nahromadila na stole.

Měl perný den. Poslal si pro kávu a chlebičky a vyslechl hlášení seržanta Craye — žádné nadějně vodítko se neobjevilo. Nikdo na nádražích ani v autobusech nepoznal podle fotografie pana Curryho. Laboratorní zkoumání jeho oděvu nepřineslo zhora nic. Oblek šil dobrý krejčí, ale cedulka s jeho jménem chyběla. Touha po anonymitě ze strany pana Curryho? Nebo ze strany jeho vraha? Popis chrupu obíhal už nějakou dobu po patřičných místech a zdál se být nejnadějnější — už to sice trvalo nějakou dobu, ale tohle nikdy není hned a nakonec to přináší ovoce. Ledaže by byl pan Curry cizinec. Hardcastle o tom uvažoval. Byla tu možnost, že mrtvý muž byl Francouz, ovšem jeho šaty určitě francouzské nebyly. Zatím nepomohla ani žádná značka z prádelny.

Hardcastle nebyl netrpělivý. Identifikace byla obvykle pomalá záležitost. Nakonec se vždycky někdo objeví. Pradlena, zubař, doktor, příbuzní — většinou žena nebo matka, a když všichni selžou, tak aspoň bytná. Obrázek mrtvého koluje po policejních stanicích a objeví se v novinách. Pravá totožnost pana Curryho vyjde dříve či později najevo.

A mezitím tu je práce, která nepočká, a to nejen na Curryho případu. Až do půl šesté pracoval Hardcastle bez přestávky. Pak se podíval na hodinky a usoudil, že teď je ta vhodná doba ke zjištění jisté informace.

Seržant Cray ohlásil, že Sheila Webbová nastoupila znovu do práce v Cavendishské agentuře, v pět hodin bude u profesora Purdyho v hotelu Curlew a je velmi nepravděpodobné, že by se odtamtud dostala před šestou.

Jak se jen jmenovala ta její teta? Lawtonová — paní Lawtonová. Palmerston Road 14. Nebylo to daleko, takže si nevzal policejní auto, ale rozhodl se pro krátkou procházku.

Palmerston Road byla tmavá ulice, která pamatovala lepší časy. Hardcastle si všiml, že bývalé vily byly povětšinou předělány na domy s více byty. Zabočil za roh a uviděl dívku. Zdálo se mu, že na chvíli zaváhala, když ho spatřila, ale pak šla dál. Jak byl zabrán do myšlenek, napadlo ho pouze, že se ho jen chtěla zeptat na cestu nebo tak něco. Nicméně, pokud to tak bylo, dívka si to rozmyslela. Divil se, proč ho náhle přepadla myšlenka na boty. Boty... Ne, jedna bota. Dívčí obličej mu byl matně povědomý. Kdo to jen byl — někdo, koho nedávno viděl... Možná, že ona ho poznala a chtěla s ním hovořit.

Otočil se a chvíli za ní hleděl. Šla teď poměrně rychle. Měla úplně tuctový obličej, který si člověk nemůže pamatovat, leda by k tomu měl nějaký zvláštní důvod. Modré oči, bledá plet', pootevřená ústa. Ústa. To mu něco připomnělo. Něco, co prováděla s pusou? Mluvila? Malovala se? Ne. Trochu se zlobil sám na sebe. Býval přece tak pyšný na svoji schopnost rozpoznávat obličej. Nikdy nezapomněl tvář, kterou viděl na lavici obžalovaných nebo jako svědka. Ale byla i jiná místa, kde se potkávají lidé. Určitě by si nepamatoval všechny servírky, které ho kdy obsluhovaly. Nepamatoval by si všechny průvodčí. Pustil tu věc z hlavy.

Dorazil do čísla čtrnáct. U dveří byly čtyři zvonky se jmény. Zjistil, že paní Lawtonová má byt v přízemí. Hlavní dveře byly odemčené, a tak vešel dovnitř a zazvonil na zvonek u dveří na levé straně chodby. Chvíli trvalo, než se dočkal nějaké odpovědi. Nakonec uvnitř uslyšel kroky, dveře se otevřely a v nich stanula vysoká

hubená žena s rozčepýřenými tmavými vlasy. Měla na sobě plášť a zdála se být poněkud zadýchaná. Zápach cibule se šířil z míst, kde se zjevně nacházela kuchyně. „Paní Lawtonová?“

„Ano?“ Podezřívavě si ho prohlížela s náznakem zlosti.

Odhadoval, že jí je kolem čtyřiceti pěti. V jejím vzezření bylo cosi divokého. „Co se děje?“

„Byl bych rád, kdybyste mi mohla věnovat pár minut.“

„A kvůli čemu? Mám teď zrovna docela dost práce.“ Dodala ostře: „Nejste od novin, že ne?“

„Ovšem že ne,“ snažil se Hardcastle o příjemný tón. „Asi máte teď dobrý důvod obávat se reportérů.“

„To věru máme. Klepou a zvoní v jednom kuse a pořád se ptají na hlouposti.“

„Chápu, velmi nepříjemné,“ řekl inspektor. „Přál bych si vás před tím vším ochránit, paní Lawtonová. Jsem detektiv inspektor Hardcastle, mimochodem pověřený vyšetřováním případu, kvůli kterému vás reportéři obtěžují. Zabránili bychom jim v tom, kdybychom mohli, ale jsme v tomhle směru bezmocní, víte? Tisk má svá práva.“

„Je to hanba takhle obtěžovat slušný lidi,“ řekla paní Lawtonová, „prý musí informovat veřejnost. Jediný, co jsem si všimla, je, že zpravodajství je snůška lží od začátku až do konce. Jak jsem poznala, napsali by *cokoli*. Ale pojďte dál.“

Ustoupila o krok, inspektor proklouzl dovnitř a ona zavřela. Průvan mezitím shodil několik dopisů na zem. Paní Lawtonová se ohýbala, aby je zvedla, ale inspektor ji galantně předešel. V mžiku přelétl očima obálky, když jí je podával adresami vzhůru.

„Děkuju.“

Pohodila dopisy na stolek v předsíni.

„Půjdeme do obývacího pokoje. Běžte laskavě dovnitř a počkejte moment. Myslím, že se mi v kuchyni něco připaluje.“

Čile odběhla do kuchyně. Inspektor Hardcastle si ještě jednou rychle a pečlivě prohlédl dopisy na stolku v předsíni. Jeden byl adresován na paní Lawtonovou a další dva na slečnu Sheilu Webbovou. Pak vešel do místnosti, kterou mu ukázala. Byla to malá místnost, ne moc uklizená, s ošuntělým nábytkem, ale sem tam se zableskly nějaké zářivé barvy nebo se objevil nějaký neobvyklý předmět. Zajímavý

a pravděpodobně drahý kousek benátského skla zrzavé barvy a abstraktního tvaru, dva barevné sametové polštářky a kameninová mísa plná ulit z exotických moří. Že by záblesk originality, pomyslel si Hardcastle. Vkus tety nebo neteře?

Paní Lawtonová se vrátila ještě o něco více udýchaná než prve.

„Myslím, že teď už to bude v pořádku,“ řekla poněkud nejistě.

Inspektor se znovu omluvil.

„Mrzí mě, že jsem přišel v tak nevhodnou dobu,“ řekl, „ale náhodou jsem se ocitl tady poblíž a chtěl jsem si ověřit několik podrobností kolem té záležitosti, do které byla vaše neteř tak nešťastně zavlečena. Doufám, že jí ten zážitek neublížil. Musí to být hrozný šok pro děvče, něco takového.“

„To jistě,“ řekla paní Lawtonová. „Vrátila se domů v hrozném stavu. Ale už se dala do pořádku a dneska šla zase do práce.“

„Ano, vím o tom,“ řekl inspektor. „Ale říkali mi, že pracuje pro zákazníka někde mimo kancelář. Nechtěl jsem při něčem takovém rušit, a tak jsem si říkal, že by bylo lepší, kdybych přišel sem a promluvil s ní doma. Ale vidím, že ještě není doma?“

„Asi se dneska zpozdí,“ řekla paní Lawtonová. „Dělá dnes pro profesora Purdyho a podle toho, co mi říkala, ten člověk nemá nejmenší ponětí o čase. Vždycky říká: ‚Tohle nezabere víc jak dalších deset minut, takže myslím, že to můžeme taky klidně dodělat,‘ a pak to pochopitelně trvá další tři čtvrtě hodiny. Je to velmi slušný člověk. Jednou nebo dvakrát ji přemluvil, aby zůstala na večeri a přej vypadal ustaraně, že ji zdržel tak hrozně dlouho. Ale i tak je to dost hrozný chování. Můžu vám nějak pomoci sama, inspektore? Já jen, kdyby se Sheila moc zdržela.“

„No, asi ne,“ řekl inspektor s úsměvem. „Jen jsme zaznamenali detaily z onoho dne a já si teď vlastně nejsem jistý, jestli jsem tomu porozuměl správně.“ Předstíral, že něco hledá v notýsku. „Povězte mi, slečna Sheila Webbová — je to její celé jméno, nebo má ještě nějaké další křestní jméno? Musíme mít tyhle podrobnosti v pořádku kvůli soudnímu ohledání, chápete.“

„Ohledání je pozítří, že ano? Dostala soudní oznámení.“

„Ano, ale nemusí si kvůli tomu dělat žádné starosti,“ řekl Hardcastle. „Bude jen muset vypovědět svůj příběh, jak našla tělo.“

„Ještě se neví, kdo byl ten muž?“

„Ne. Myslím, že je na to ještě příliš brzo. Měl v kapse navštívenku a v prvních chvílích jsme se domnívali, že je to někdo jako pojišťovací agent. Ale teď se zdá pravděpodobnější, že mu ji někdo dal. Možná, že sám uvažoval o pojištění.“

„Jo tak,“ paní Lawtonová vypadala, že ji to ani moc nezajímá.

„Teď jen potřebuji správně ta jména,“ řekl inspektor. „Mám pocit, že jsem si ji poznamenal jako slečnu Sheilu Webbovou nebo Sheilu R. Webbovou. Nemohu si vzpomenout, co bylo to druhé jméno. Nebyla to Rosalie?“

„Rosemary,“ řekla paní Lawtonová. „Byla pokřtěna jako Rosemary Sheila, ale Sheile se vždycky zdálo, že Rosemary je moc staromódní, takže si neříkala jinak než Sheila.“

„Chápu.“ Nic v Hardcastlově hlasu nenaznačovalo, jak byl potěšen, že aspoň jeden z jeho dohadů vyšel správně. Všiml si ještě něčeho. Jméno Rosemary paní Lawtonovou nijak neznepokojovalo. Bylo to pro ni pouze kře. :ní jméno, které její neteř nepoužívala.

„Teď to mám všechno správně,“ řekl inspektor s úsměvem. „Slyšel jsem, že se vaše neteř před deseti měsíci vrátila z Londýna a nastoupila v Cavendishské agentuře. Předpokládám, že si nepamatujete přesné datum?“

„To opravdu ne. Bylo to někdy vloni v listopadu. Spíš koncem listopadu bych řekla.“

„Ale to není tak důležité. Takže u vás nebydlela předtím, než dostala místo v Cavendishské agentuře?“

„Ne, předtím bydlela v Londýně.“

„Víte, na jaké to bylo adrese?“

„No, někde to mám,“ snažila se paní Lawtonová s poněkud roztržitým výrazem. „Mám tak krátkou paměť,“ řekla. „Něco jako Alington Grove, tak to myslím bylo — směrem na Fulham. Bydlela společně se dvěma dalšíma děvčatama. Pro děvčata jsou v Londýně strašně drahý byty.“

„Pamatujete si jméno firmy, kde v Londýně pracovala?“

„To jo, Hopgood a Trent. Realitní kancelář na Fulham Road.“

„Děkuji vám. Tohle se zdá být jasné. Slečna Webblová je sirotek, jak jsem vyrozuměl?“

„Ano,“ řekla paní Lawtonová. Ztěžka se pohnula, oči upřené ke dveřím. „Nevadilo by vám, kdybych zase odběhla do kuchyně?“

„Jistěže ne.“

Inspektor jí otevřel dveře a ona vyšla. Všiml si, že jeho poslední otázka vyvedla paní Lawtonovou poněkud z míry a byl zvědavý, má-li pravdu nebo ne. Její odpovědi byly až dosud poměrně rychlé a jasné. Přemýšlel o tom, dokud se paní Lawtonová nevrátila.

„Moc se omlouvám,“ řekla, „ale víte, co to obnáší, takový vaření. Teď je ale všechno celkem dobrý. Chtěl jste se mě ještě na něco zeptat? Mimochodem, vzpomněla jsem si, že to nebylo v Allington Grove, ale v Carrington Grove a číslo bylo sedmnáct.“

„Děkuji,“ řekl inspektor. „Myslím, že jsme mluvili o tom, že slečna Webbová je sirotek.“

„Ano, je sirotek. Její rodiče zemřeli.“

„Je to dávno?“

„Zemřeli, když byla ještě dítě.“

V jejím hlase byl sotva postřehnutelný náznak vzdoru.

„Je to dítě vaší sestry nebo vašeho bratra?“

„Sestry.“

„Aha. A jaké měl pan Webb povolání?“

Paní Lawtonová si dala s odpovědí poněkud na čas. Kousala se do rtů a pak řekla: „Nevím.“

„Vy nevíte?“

„Nepamatuju si to. Je to už dávno.“

Hardcastle vyčkával. Věděl, že ještě promluví, a skutečně se tak stalo.

„Můžu se vás zeptat, co tohle všechno má s tím společného? Co na tom, kdo byl její otec a matka, co její otec dělal, odkud byl a tak?“

„Předpokládám, že na tom opravdu moc nezáleží, paní Lawtonová, alespoň ne z vašeho pohledu. Ale pochopte, okolnosti jsou velice neobvyklé.“

„Jak to myslíte — okolnosti jsou neobvyklé?“

„Dobře, máme výpověď, že slečna Webbová šla včera do onoho domu, protože někdo požádal v Cavendishské agentuře speciálně o ni, uvedl její jméno. Proto se zdá, že to někdo naaranžoval tak, aby ona u toho byla. Snad někdo —“ zaváhal, „kdo proti ní něco měl.“

„Nedokážu si představit, že by někdo proti Sheile něco měl. Je to hodné děvče. Milá a přátelská.“

„Ano,“ řekl Hardcastle jemně. „To si sám myslím.“

„A nerada bych slyšela kohokoli říkat něco jiného,“ řekla paní Lawtonová bojovně.

„Přesně tak,“ Hardcastle se nepřestával chlácholivě usmívat. „Ale musíte pochopit, paní Lawtonová, že to vypadá, jako by vaše neteř byla záměrně učiněna obětí. Takový obětní beránek. *Někdo* zařídil, aby přišla do domu, kde byl mrtvý muž. A ten muž nebyl mrtev dlouho. V tomhle světle se to jeví jako zlomyslný čin.“

„Vy myslíte — myslíte, že se někdo pokusil nastražit tak, aby to vypadalo, že ho zabila Sheila? Ne, tomu nevěřím.“

„Těžko se tomu věří,“ souhlasil inspektor, „ale my v tom musíme mít docela pořádek a jasno. Například, nemohl by to být nějaký mladý muž, který se do Sheily zamiloval, ale ona o něj nestála? Mladí muži dokáží někdy ze msty udělat podivné věci, zvláště, když jsou nervově trochu labilní.“

„Neřekla bych, že by v tom mohlo být něco takového,“ zamyšleně krčila čelo paní Lawtonová. „Sheila má jednoho nebo dva kamarády, ale není to nic vážného.“

„Mohlo se to přihodit, když žila v Londýně,“ zkoušel to inspektor. „Nakonec, nepředpokládám, že máte velký přehled o jejích přátelích z té doby.“

„Ne, možná že ne... Ale na to se nejspíš budete muset zeptat přímo jí, inspektore Hardcastle. Ale nikdy jsem o žádných problémech neslyšela.“

„Nebo to mohla být jiná dívka,“ přemítal Hardcastle. „Třeba jedna z těch, co s nimi bydlela, mohla na Sheilu žárlit.“

„Snad,“ řekla paní Lawtonová zamyšleně. „Snad by nějaká dívka mohla chtít provést Sheile nějakou neplechu. Ale namočit ji do vraždy? To přeháníte.“

To byl dobrý postřeh a Hardcastle musel uznat, že paní Lawtonová není ani v nejmenším popletená. Rychle řekl: „Já vím, já vím. Zdá se to nemožné. Ale celá ta věc se zdá být nemožná.“

„Musel to být někdo šílený,“ řekla paní Lawtonová.

„I šílenci většinou,“ řekl Hardcastle, „mívají nějakou určitou pohnutku, kromě svého šílenství. Něco, co to odstartuje. A proto,“ pokračoval, „se vás ptám na rodiče Sheily Webbové. Divila byste se, jak často sahají motivy daleko do minulosti. Samozřejmě, Sheila mi nemůže o své matce a otci nic říct, když zemřeli v jejím útlém dětství. Proto se ptám vás.“

„Chápu, no dobře...“

Všiml si, že se do jejího hlasu vrátily obavy a nejistota.

„Zemřeli oba současně, při nějaké nehodě nebo tak?“

„Ne, žádná nehoda.“

„Oba zemřeli přirozenou smrtí?“ .

„Já — ano. No — já nevím.“

„Myslím, že musíte vědět trochu víc, než mi tady povídáte, paní Lawtonová.“ Zkusil jiný tip. „Byli snad rozvedení? Něco takového?“

„Ne, nebyli rozvedení.“

„No tak, paní Lawtonová. Přece musíte vědět, na co vaše sestra zemřela.“

„Já nevím, já vám to nemůžu říct. Pochopte, je to všechno tak složité. Hrabat se ve starých věcech. Proč se v tom hrabat?“ Vypadala velice zoufale.

Hardcastle na ni upřel pronikavý pohled. Pak řekl měkce: „Je snad Sheila Webbová — nemanželské dítě?“

Na jejím obličeji se okamžitě projevilo zděšení, ale i úleva.

„Ona není *moje* dítě,“ řekla.

„Je nemanželské dítě vaší sestry?“

„Ano. Ale Sheila sama to neví. Nikdy jsem jí to neřekla. Řekla jsem jí, že její rodiče zemřeli mladí. Proto, chápete?“

„Ano chápu,“ řekl inspektor, „a slibuji vám, že pokud se neobjeví něco výjimečného během vyšetřování, nebudu se slečnou Webbovou o tomto tématu vůbec mluvit.“

„Myslíte jako, že jí nic neřeknete?“

„Ne, ledaže by se ukázalo, že to má nějakou souvislost s případem, ale řekl bych, že to je málo pravděpodobné. Ale chci znát všechno, co víte. Za to vám slibuji, že udělám vše, co bude v mých silách, aby to zůstalo jen mezi námi.“

„Nebyla to příjemná záležitost,“ řekla paní Lawtonová, „a můžu vám říct, že jsem z toho byla dost na nervy. Víte, moje sestra byla vždycky z naší rodiny nejchytřejší. Byla učitelka a vedla si velmi dobře. Všichni si ji považovali a tak. Byla ten poslední, do koho byste takovou věc řekl...“

„No,“ řekl inspektor taktně, „takové věci se stávají. Zkrátka seznámila se s tím mužem — s tím Webbem...“

„Ani nevím, jak se doopravdy vlastně jmenoval,“ řekla paní Lawtonová. „Nikdy jsem se s ním nesetkala. Ale ona přišla za mnou a pověděla mně, co se stalo. Jako že čeká dítě a že ten chlap si ji nechce nebo nemůže vzít, nevím, jak to bylo. Byla ctižádostivá, a kdyby ta věc vyšla najevo, musela by se své práce vzdát. Tak jsem samozřejmě řekla — že jí pomůžu.“

„Kde se vaše sestra nyní nachází, paní Lawtonová?“

„Nemám nejmenší tušení. Vůbec žádný.“

„Víte aspoň, je-li naživu?“

„Předpokládám, že jo.“

„Ale v kontaktu spolu nejste?“

„Tak si to ona přála. Myslela, že bude nejlepší pro ni i pro dítě, když se všechny svazky přetrhají. A tak taky udělala. Naše matka nám oběma zanechala malou rentu. Ann odkázala svoji polovinu mně, abych měla z čeho žít a vychovávat dítě. Sama chtěla pokračovat ve svém povolání, ale změnila školu, možná i víckrát. Myslím, že dokonce uvažovala o možnosti učit nějakou dobu v zahraničí. V Austrálii, nebo tak někde. To je všechno, co vím, inspektore, a všechno, co vám můžu říct.“

Zamyšleně na ni hleděl. Bylo to opravdu všechno, co věděla? To byla otázka těžko zodpověditelná. Určitě to bylo všechno, co se mu uvolila říct. Klidně to mohlo být všechno, co věděla. Z toho mála, co se Hardcastle o její sestře dověděl, si udělal obrázek bezohledné, cílevědomé, zahořklé a zlé ženy. Typ ženy předurčené k tomu, aby její život nebyl poskvřen jediným omylem. Chladnokrevně zařídila vše pro existenci a jisté štěstí své dcery. Od té chvíle všechno utřala, aby začala svůj nový život.

Bylo celkem myslitelné, že takto uvažovala o svém dítěti, přemítal Hardcastle. Ale co její sestra? Jemně řekl: „Zdá se to velmi

zvláštní, že s vámi nechtěla zůstat v kontaktu aspoň písemně. Nezájímalo ji, jak bude dítě vyrůstat?“

Paní Lawtonová zavrtěla hlavou.

„Ne, to byste ji musel znát,“ řekla. „V každém rozhodnutí byla důsledná. A pak, nikdy jsme si nebyly moc blízký. Byla jsem mladší o celých dvanáct let, takže, jak říkám — nijak blízký jsme si nebyly.“

„A co té adopci říkal váš manžel?“

„Já už v té době byla vdovou,“ řekla paní Lawtonová. „Vdávala jsem se mladá a manžel zahynul ve válce. Měla jsem tenkrát malou cukrárnu.“

„Kde to bylo? Ne tady v Crowdean?“

„Ne. Tenkrát jsme bydleli v Lincolnshire. Jednou jsem tu byla na dovolené a tak jsem si to zamilovala, že jsem prodala obchod a přestěhovala se sem. Později, když Sheila začala chodit do školy, nastoupila jsem do zaměstnání u Roscoea a Westa, to je zdejší velkoobchod s látkami, víte? Pracuji tam dodnes, jsou to moc milí lidé.“

„Dobře,“ řekl Hardcastle a povstal, „mnohokrát děkuji, paní Lawtonová, za vaši ochotu, s jakou jste mi všechno pověděla.“

„A neřeknete o tom Sheile ani slovo?“

„Nebude-li to nutné, tak ne. A to by se mohlo stát jen v případě, kdyby vyšlo najevo, že něco z minulosti má nějakou souvislost s tím případem ve Wilbraham Crescent 19. A já si myslím, že to se nestane.“ Vyndal z kapsy fotografii, kterou už ukazoval tolika lidem a podal ji paní Lawtonové. „Nemáte ponětí, kdo by mohl být tenhle muž?“

„Už mně to ukazovali,“ řekla paní Lawtonová. Vzala ji a pečlivě ji zkoumala. „Ne. Docela určitě jsem toho muže nikdy neviděla. Nebude tady z okolí, jinak by mi musel být povědomý. No ovšem —“ podívala se zblízka. Chvilí mlčela a pak nečekaně dodala: „Vypadá jako milý člověk. Řekla bych gentleman, nemyslíte?“

Podle inspektorovy zkušenosti to byla poněkud zastaralá charakteristika, ale ze rtů paní Lawtonové teď zněla velice přirozeně. „Vychovaná na venkově,“ pomyslel si. „Tam se ještě na věci dívají takhle.“ Znovu se podíval na fotografii a byl mírně udiven, že sám tímto způsobem o mrtvém muži ještě neuvažoval. Byl to milý člověk? Dosud si myslel pravý opak. Možná to předpokládal nevědom-

ky, snad ovlivněn skutečností, že mrtvý muž měl u sebe vizitku se jménem a adresou, které byly zjevně falešné. Ale pohled paní Lawtonové mohl být zrovna tak správný. Bylo docela dobře možné, že vizitka byla podstrčena nějakým falešným pojišťovacím agentem. A to by celou věc jen ještě více zkomplikovalo, pomyslel si hořce. Znovu mrkl na hodinky.

„Nebudu vás již dále zdržovat od vaření,“ řekl, „když vaše neteř ještě není doma...“

Při těch slovech se paní Lawtonová otočila ke křbové římse. „Jen jedny hodiny v místnosti, chvála Bohu,“ pomyslel si inspektor.

„Ano, má zpoždění,“ poznamenala. „Žádný div. To je dobře, že Edna na ni nečekala.“

Všimla si mírně nechápavého inspektorova výrazu a dodala.

„To je jedna dívka od nich z kanceláře. Přišla dnes večer navštívit Sheilu, chvíli čekala, ale pak řekla, že už nemá čas. Měla s někým schůzku. Řekla, že to vyřídí zítra nebo někdy jindy.“

Inspektorovi svitlo. Ta dívka, kterou potkal na ulici! Už věděl, proč mu připomněla něco s botou. No ovšem. To byla ta dívka, která je přijímala v Cavendishské agentuře. Když odcházeli, držela botu a podpatek a řešila neradostný problém, jak se dostane domů. Nepopsatelný typ dívky, vzpomněl si. Nepříliš pohledná a ráda cucá nějaké sladkosti. Když se na ulici míjeli, ona ho poznala, ale on ji ne. A proto asi váhala, jestli mu má něco říct. Poněkud planě přemítal, co mu asi tak chtěla říct. Chtěla mu snad vysvětlit, proč byla navštívit Sheilu Webbovou, nebo si myslela, že mu má něco říct? Nahlas se zeptal: „Jsou s vaší neteří dobré přítelkyně?“

„Ani bych neřekla,“ odpověděla paní Lawtonová. „Pracují sice ve stejné kanceláři, ale ona je poněkud nudná. Je trochu přihlouplá a s Sheilou se nijak zvlášť nekamarádí. Docela jsem byla překvapená, co ji k nám dneska přivedlo. Říkala, že jde o něco, čemu nerozumí, a chtěla se na to zeptat Sheily.“

„Neřekla vám, o co jde?“

„Ne. Říkala, že na tom nesejde.“

„Aha. No, už musím běžet.“

„To je zvláštní,“ řekla paní Lawtonová, „že Sheila nezavolala. Většinou to dělá, když se opozdí, protože profesor ji někdy pozve na

večeři. Ale takhle, to musí být doma každou chvíli. Někdy jsou touhle dobou docela zácpy a hotel Curlew je dost daleko od Esplanade. Nemám Sheile něco vyřídit?“

„Myslím, že ne,“ řekl inspektor.

Na odchodu se zeptal: „Mimochodem, kdo vybral vaší neteři křestní jména Rosemary a Sheila? Vy nebo vaše sestra?“

„Sheila se jmenovala naše matka. Rosemary vybrala moje sestra. Opravdu směšné. Tak romantické. A přitom sestra nebyla ani trochu romantická nebo sentimentální.“

„Dobrou noc, paní Lawtonová.“

Inspektor vyšel z hlavní branky na ulici a přemítal: „Rosemary — hm... Rosemary na památku. Na romantickou vzpomínku? Nebo na něco docela jiného?“

13. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Šel jsem nahoru po Charing Cross Road a cestou zabočil do bludiště uliček, které se rozprostírá mezi New Oxford Street a Covent Garden. Je tu spousta zcela nenápadných krámků, jako starožitnictví, království panenek, baletní obuv, zahraniční delikatesy a podobně.

Odolal jsem lákání království panenek s páry modrých a hnědých skleněných očí a konečně dorazil ke svému cíli. Bylo to malé znamenité knihkupectví v postranní uličce, kousek od Britského muzea. Před krámkem byly obvyklé stolky s vystavenými knihami. Historické romány, staré učebnice, podivnosti všech druhů označené různými cenami, dokonce několik prvních vydání, které měly téměř všechny stránky, občas i neporušenou vazbu.

Protáhl jsem se hlavními dveřmi. Bylo to nutné, protože neobratně naaranžované knihy u vchodu zabíraly každý den více a více prostoru dveří. Uvnitř bylo jasné, že majitelem obchodu jsou knihy a ne naopak. Zdivočely a všude se roztahovaly, množily se a násobily, a nikde silná ruka, která by je udržela trochu zpět. Vzdálenost mezi regály byla tak malá, že jen projít bylo velice obtížné. Jako na hradu seděly sloupce knih na každé polici a na každém stolku. Za pultem, v rohu obtěžkaném knihami, stál starý muž s radiovkou a obličejem placatým jako nadívaná ryba. Působil dojmem člověka, který vzdal

nerovný zápas. Pokoušel se ovládnout knihy, ale knihy zjevně ovládly jeho. Byl něco jako král Knut knižního světa, který ustupuje před novou vlnou knih. Kdyby jim přikázal stáhnout se, bylo jasné, že ho neposlechnou. Byl to pan Soloman, majitel obchodu. Poznal mne, pokývl na pozdrav a jeho rybí rysy na moment povolily. „Dostal jste něco pro mě?“

„Budete muset jít nahoru a podívat se, pane Lambe. Pořád mořské řasy a tak podobně?“

„Ano, přesně tak.“

„Dobře, vy víte, kde to je. Mořská biologie, fosilie, Antarktida — druhé patro. Předevčím jsem dostal nějaký balík. Začal jsem ho rozbalovat, ale neměl jsem čas ho pořádně srovnat. Najdete ho na regále.“

Přikývl jsem a začal se protahovat směrem k zadní části obchodu, kde se nacházelo vratké a velmi špinavé schodiště. V prvním poschodí byla orientalistika, knihy o umění, zdravotvěda a francouzská klasika. V rohu byl koutek za závěsem, který veřejnost neznala, ale byl přístupný zasvěcencům a nalézaly se v něm takzvané „podivné“ a „kuriózní“ svazky. Minul jsem je a vydal se do druhého patra.

Zde byly svazky archeologické, přírodně-historické a další úctyhodné knihy poněkud nepřesně rozčleněny do kategorií. Prokličkoval jsem mezi studenty, plukovníky ve výslužbě a duchovními, minul roh knižního regálu, přešel několik balíků na zemi a zjistil jsem, že moje další cesta je zatarasena dvěma studenty opačného pohlaví, ukrytými zde před světem v úzkém objetí. Stáli tak a kolébali se ze strany na stranu. Řekl jsem: „S dovolením,“ lehce je odstrčil stranou, odhrnul závěs, který maskoval dveře, vyndal z kapsy klíč, otočil jím v zámku a proklouzl dovnitř. Ocítl jsem se v jakési hale s čistě vymalovanými zdmi, na kterých visely obrázky horských krav, a s dveřmi, na kterých se blýskalo klepadlo. Diskrétně jsem ho použil a dveře otevřela starší žena se šedivými vlasy, brýlemi silně zastaralého tvaru, v černé sukni a poněkud křiklavém zeleně proužkovaném svetru.

„To jste vy?“ řekla bez jakéhokoli náznaku pozdravu. „Zrovna včera se po vás sháněl. Nebyl nadšený.“ Potřásla nade mnou hlavou, asi tak jako starší vychovatelka nad nezbedným dítětem. „Budete se muset víc snažit.“

„Ale neříkejte, teta,“ řekl jsem.

„A neříkejte mi teta,“ řekla ta žena. „Je to drzost. Už jsem vám to jednou říkala.“

„Je to vaše chyba,“ řekl jsem. „Nemáte se mnou mluvit jako s malým děckem.“

„Až dospějete. Uděláte lip, když půjdete dovnitř, ať to máte za sebou.“

Zabzučela, zvedla telefon na stole a řekla: „Pan Colin... Ano, pošlu ho dál.“ Zavěsila a kývla na mě.

Prošel jsem dveřmi na konci chodby do jiné místnosti, která byla tak zakouřená, že nebylo téměř nic vidět. Když jsem se trochu rozkoukal, spatřil jsem mohutný obrys svého představeného, sedícího v letitém křesle. Vedle se nacházel rovněž staříčkový psací stůl a u něj stála otáčecí židle.

Plukovník Beck si sundal brýle, odstrčil psací stůl, na kterém byl tlustý spis, a nespokojeně na mě pohlédl.

„Tak jsi konečně tady?“ řekl.

„Ano, pane,“ odpověděl jsem.

„Máš něco?“

„Ne, pane.“

„Tak! Takže s tím končíš, slyšíš? Konec. Prý půlměsíce, to určitě.“

„Pořád si to myslím,“ začal jsem.

„Ach tak. Pořád si to myslíš. Ale my nemůžeme čekat celou věčnost, po kterou ty si to myslíš.“

„Připouštím, že to byla jen domněnka,“ řekl jsem.

„To máš jedno,“ řekl plukovník Beck.

Byl to rozporuplný muž.

„Nejlepší věci, které jsem v životě udělal, byly vesměs domněnky. Jen tahle tvoje domněnka vypadá, že moc nefunguje. Už jsi skončil s hospodami?“

„Ano, pane. Jak jsem říkal, začal jsem s okružními ulicemi. Domy na okružních ulicích, to je to, co hledám.“

„Doufám, že nemíníš také pekařství s francouzskými rohlíky, ačkoli, když o tom přemýšlím, není důvod, proč by to tak nemohlo být. Některé podniky vyrábějí francouzské croissanty takovým způ-

sobem, že nemají s Francií nic společného. Skladují je zmražené, jako se ostatně dneska mrazí všechno. Proto taky dneska nic nechutná, jak by mělo.“

Čekal jsem, zda bude dál rozvíjet toto téma. Bylo to jedno z jeho nejoblíbenějších. Ale všiml si, že to od něj očekávám, a nechal toho.

„Už jsi to prošel všechno?“

„Téměř. Mám ještě pár míst, kam bych měl zajít.“

„Chceš víc času, že je to tak?“

„Samozřejmě, že bych chtěl víc času,“ řekl jsem. „Ale v téhle chvíli se nechci někam přesouvat. Nastala jistá souhra náhod a to by *mohlo* — podotýkám mohlo — něco znamenat.“

„Nežvaň a řekni mi fakta.“

„Objekt vyšetřování Wilbraham Crescent.“

„A tys na to kápnul, že je to tak?“

„Ne tak docela.“

„Tak to vyklop, chlapče.“

„Náhoda je, že ve Wilbraham Crescent byl zavražděn muž.“

„Kdo to byl?“

„Zatím je ještě neznámý. V kapse měl vizitku se jménem a adresou, ale byl to padělek.“

„Hm. Tak. Pozoruhodné. Dává to nějakou souvislost?“

„Nemůžu říct, že zrovna dává, pane, ale to samé...“

„Já vím, já vím. To samé... Dobře, proč jsi přišel? Chceš povolení čmukat ve Wilbraham Crescent — ať už je místo s tak absurdním názvem kdekoli?“

„Je to v místě zvaném Crowdean. Deset mil od Portlebury.“

„Ano, ano. Velmi výhodné místo. Ale pro co jsi přišel? Obvykle nesháníš povolení. Máš ve zvyku jít vlastní cestou, ne?“

„To je pravda, pane. Obávám se, že to dělám.“

„Tak co to tedy je?“

„Je to pár lidí, které bych chtěl prověřit.“

Plukovník Beck s povzdechem přistrčil psací stůl zpět, vzal pero z kapsy, foukl na něj a podíval se na mě.

„Poslouchám.“

„Dům se jménem Vila Diana. Wilbraham Crescent dvacet. Žije tam žena jménem Hemmingová a asi osmnáct koček.“

„Diana? Hm,“ řekl plukovník Beck. „Bohyně Měsíce! Vila Diana, no dobře. Co dělá, ta paní Hemmingová?“

„Nic,“ řekl jsem, „je pohlcena svými kočkami.“

„Zatraceně dobrá kamufláž, řekl bych,“ pravil Beck uznale. „Určitě by mohla být. Je to všechno?“

„Ne,“ řekl jsem. „Pak je tu muž jménem Ramsay.“

Bydlí na Wilbraham Crescent 62. Prý je stavební inženýr. Jezdí do zahraničí, což také není špatné.“

„To se mi zamlouvá,“ řekl plukovník Beck. „To se mí velice zamlouvá. Také chceš o něm něco vědět? Dobře.“

„Má ženu,“ řekl jsem. „Docela milou ženu a dvě nezvedené děti — chlapce.“

„No to klidně může,“ řekl plukovník Beck. „Takoví už tu taky byli. Pamatuješ se na Pendletona? Taky měl ženu a děti. Velmi hezkou ženu. Nejpitomější žena, která mi kdy přišla do cesty. Neměla nejmenší tušení, že její manžel nebyl pilířem v obchodu s orientálními knihami. Teď si vzpomínám, že Pendleton měl ještě německou manželku a spoustu dcer. A taky měl manželku ve Švýcarsku. Ale už nevím, jestli ty manželky byly jen jeho soukromá iniciativa nebo taky kamufláž. On by samozřejmě řekl, že kamufláž. No, nevadí, chceš tedy vědět něco víc o panu Ramsayovi. Ještě někdo další?“

„Já nevím. V šedesát trojce bydlí podivný starší pár. McNaughton, skotský profesor v důchodu. Tráví život na zahrádce. Není žádný důvod domnívat se, že s ním nebo s jeho paní je něco v nepořádku, ale...“

„Dobrá, prověříme to. Proženeme to mašinkou, ať máme jistotu. Mimochodem, kdo jsou všichni ti lidé?“

„Všichni ti lidé bydlí v domech, jejichž zahrady nějak sousedí se zahradou domu, ve kterém se stala ta vražda.“

„To zní jako logická hádanka,“ řekl Beck. „Kde se nalézá mrtvola mého strýce? V zahradě bratrance mé tety. Co samotná devatenáctka?“

„Tam bydlí slepá žena, bývalá učitelka. Pracuje v nějakém ústavu pro slepé a místní policie ji důkladně prověřuje.“

„Žije sama?“

„Ano.“

„A co ty si myslíš o všech těch lidech?“

„Já si myslím,“ řekl jsem, „že odnést tělo do čísla devatenáct v příhodnou denní dobu by pro ně bylo velice snadné, i když trochu riskantní, ale v podstatě to mohl udělat kdokoli z těch sousedů, možné to je. Něco bych vám rád ukázal. Podívejte!“

Beck sebral zabláčenou minci, kterou jsem mu podával.

„Český halíř! Kdes to našel?“

„Já to nenašel. Ale našlo se to v zadní části zahrady domu devatenáct.“

„Pozoruhodné. Nakonec na těch tvých fixních ideách ohledně půlměsíců něco bude. V sousední ulici je hospoda U Vycházejícího Měsíce. Proč tam nezajdeš a nezkusíš štěstí?“

„Už jsem tam byl,“ řekl jsem.

„Ty máš vždycky na všechno nějakou výmluvu,“ řekl plukovník Beck. „Dáš si cigaretu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, děkuji, dnes nemám čas.“

„Vracíš se do Crowdean?“

„Ano. Musím být zpět na ohledání.“

„To bude stejně odročeno. Určitě tam není nějaká dívka, za kterou pádíš?“

„Určitě ne,“ řekl jsem ostře.

Plukovník Beck se nečekaně rozškytal.

„Prozradil ses, chlapče. Mě neošálíš. Jak dlouho ji znáš?“

„Není žádná, proč by..., no je tam dívka, která objevila tělo.“

„Co dělala, když to našla?“

„Ječela.“

„Úžasné,“ řekl plukovník. „Vrazila do tebe, vzlykala ti na rameni a svěřila se ti. Je to tak?“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl jsem chladně. Podívejte se na tohle.“

„Kdo je to?“

„Ten mrtvý muž.“

„Sázím deset ku jedné, že ta dívka, která tě tak zajímá, ho zabil. Celá historka mi připadá velmi podivná.“

„Ještě jste ji ani neslyšel,“ namítl jsem. Nevyprávěl jsem vám to.“

„Nemám to zapotřebí,“ mával plukovník cigaretou „Odjed na ohledání a dej pozor na tu dívku Nejmenuje se Diana nebo Artemis nebo nějak, co souvisí se srpkou a Měsíci?“

„Nejmenuje.“

„Dobře, ale měj na paměti, že by mohla.“

14. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Od doby, kdy jsem naposledy navštívil dům Whitehaven, uplynula dost dlouhá doba. Před několika lety to byla výstavní budova s moderními byty. Nyní se po obou stranách tyčily ještě větší domy s mnohem modernějšími byty. Všiml jsem si, že dům byl uvnitř nově vymalován pastelovými odstíny zelené a žluté. Vyjel jsem nahoru výtahem a zazvonil u bytu číslo 203. Otevřel mi George, ten dokonale sluha. Na jeho tváři se objevil přívětivý úsměv.

„Pan Colin! Už dlouho jsme vás tu neviděli.“

„Ano, já vím. Jak se máte, Georgi?“

„Musím s povděkem říci, že zdraví mi slouží, pane.“ Ztlumil jsem hlas. „A jak se daří jemu?“ George ztlumil hlas rovněž, ačkoli to bylo téměř zbytečné, neboť se vyjadřoval velice distingované a tiše od začátku naší konverzace.

„Domnívám se, pane, že občas bývá poněkud v depresi.“

Soucitně jsem přikývl. „Pojďte laskavě tudy, pane —“

„Ohlaste mě, prosím, jako Colina Lamba.“

„Bude mi potěšením, pane.“ Otevřel dveře a pronesl jasným hlasem: „Přišel pan Colin Lamb, pane.“

Ustoupil zpět, abych mohl projít, a já vešel do místnosti.

Můj přítel Hercule Poirot seděl jako obvykle ve svém velkém křesle u krbu. Všiml jsem si, že jedno těleso hranatého elektrického krbu bylo rozžhavené do červena. Začínalo září, bylo teplo, ale Poirot patřil k prvním lidem, kteří zaregistrují vlezlé podzimní počasí a udělají opatření proti němu. Po obou stranách na zemi byly úhledně vyrovnané sloupce knih. Na stole po jeho levé ruce se nacházely další knihy. Při pravé stál kouřící šálek. Bylinkový čaj, pomyslel jsem si. Miloval bylinkové čaje a často mě nutil je pít. Byly odpudivé chuti a pronikavého zápachu.

„Nevstávejte,“ řekl jsem, ale Poirot už byl na nohou. Přicházel ke mně s radostným leskem v očích, v papučích s přezkou a rukama roztaženýma k uvítání.

„Aha, tak to jste vy, to jste vy, můj příteli. Můj mladý příteli Coline. Ale proč si říkáte Lamb? Nechtě mě myslet. To je nějaké přísloví nebo pořekadlo. Něco jako ovce převlečená za jehně. Ne. To se říká o lidech, kteří předstírají, že jsou mladší, než ve skutečnosti jsou. To na vás nepasuje. Aha, už to mám. Vy jste vlk v rouše beránčím. Je to tak?“

*Lamb = anglicky jehně, pozn. Překladaatele

„Ani to ne,“ řekl jsem. „Jen jsem si říkal, že moje pravé jméno by mě mohlo zbytečně spojovat s mým původním povoláním. A tak jsem Lamb. Krátké, jednoduché, snadno zapamatovatelné. Hodí se to, mnoho věcí se tak výrazně zjednoduší.“

„Tím si nemohu být jist,“ řekl Poirot, „a jak se má můj dobrý přítel, váš otec?“

„Otec je v pořádku,“ řekl jsem. „Velmi zaměstnán svými cesmínami — nebo to jsou chryzantémy? Období se střídají tak rychle, že nikdy nevím, čím se právě zabývá.“

„Takže on se baví zahradničením?“

„Každý k tomu nakonec dospěje, zdá se,“ řekl jsem.

„Já ne,“ řekl Poirot. „Až bude v zelenině morek — ano, ale nikdy více. Když chcete nejlepší květiny, proč nejít do obchodu květináře? Myslel jsem, že ten dobrý superintendant chtěl psát svoje paměti.“

„Začal,“ řekl jsem, „ale pak přišel na to, že by toho musel tolik vynechat, až by zůstal žalostně všední příběh, takže nemá smysl to psát.“

„Jeden musí být diskrétností, ano? To je nešťastné,“ řekl Poirot, „protože váš otec mohl říci některé velmi zajímavé věci. Nesmírně ho obdivuji. Vždy jsem ho obdivoval. Víte, jeho metody se mně zdály velice zajímavé. Byl tak průhledný. Použil průhlednost takovým způsobem jako nikdo před ním. On byl schopen nachystat past, velmi průhlednou past, a lidé, které on si přál polapit, řekli: ‚To je tak průhledné, že to nemůže být pravda, a chytili se!‘“

Zasmál jsem se. „Dobrá,“ řekl jsem, „dnes není v módě, aby synové obdivovali své otce. Zdá se, že většina z nich se pohodlně usadí a s patřičným uspokojením zaznamenají svým jedovatým perem všechny špinavé věci, které si pamatují. Ale osobně mám obrovský respekt před svým starým tátou. Doufám, že jednou budu aspoň tak dobrý, jako byl on. I když nedělám přesně to, co dělal on, pochopitelně.“

„Ale související spolu,“ řekl Poirot. „Velice spolu související, jenom vy musíte pracovat skrytě, ukrytý za scénou, to on nemusel.“ Diskrétně si odkašlal. „Myslím, že vám chci poblahopřát k viditelnému úspěchu, který jste nedávno měl. Není-li tomu tak? Ta *Larkinova záležitost*.“

„Zatím se to ubírá správným směrem,“ řekl jsem. „Ale je tu ještě kus práce, který bych rád vykonal, abych to všechno elegantně uzavřel. Ale to opravdu není věc, o které jsem si s vámi přišel pohovořit.“

„Jistěže ne, jistěže ne,“ řekl Poirot. Nasměroval mě do křesla a nabídl mi bylinkový čaj, který jsem rezolutně odmítl.

V příhodném okamžiku vstoupil George a postavil vedle mě karafu s whisky, skleničku a sifon.

„A čímpak vy se v těchto dnech zaměstnáváte?“ zeptal jsem se Poirota.

Přešel jsem pohledem množství knih kolem: „Vypadá to, že provádíte menší studium.“

Poirot vzdychl. „Můžete tomu tak říkat. Možná, že svým způsobem je to pravda. Poslední dobou jsem cítil silnou potřebu nějakého problému. Nezáleží na tom, řekl jsem si, jaký to bude problém. Mohlo by to být něco jako dobrý Sherlock Holmes, zkoumání hloubky, když petržel klesá do polévky. Jde jen o to, aby *byl* problém. Nejsou to svaly, které musím trénovat, víte, potřebuji cvičit mozkové buňky.“

„Pouze otázka udržení se v kondici. Rozumím.“

„Jak říkáte,“ vzdychl. „Ale problémy, *mon cher*, nevyvstávají tak snadno. Je pravda, že minulý čtvrtek se mi jeden sám představil. Nečekané objevení tří kousků suché pomerančové kůry v mém stojánku na deštníky. Jak se tam dostaly? Jak se tam *mohly* dostat? Sám

pomeranče nejím. George by nikdy nehodil kousky staré pomerančové kůry do stojánku na deštníky. Ano, byl to docela problém.“

„A vyřešil jste to?“

„Vyřešil,“ řekl Poirot.

Hovořil více s melancholií než s pýchou.

„Nakonec to nebylo moc zajímavé. Otázka *náhrady* staré uklížečky novou. Ta si i přes přísný zákaz s sebou vzala jedno ze svých dětí. I když to nezní interesantně, vyžadovalo to jistou dávku lhaní, maskování a všeho ostatního. Bylo to uspokojujivé, ale bezvýznamné.“

„Zklamání,“ řekl jsem.

„*Enfin*,“ řekl Poirot, „jsem skromný. Ale člověk nepotřebuje te-sák, aby přeřízl šňůrku od balíku.“

Okázale jsem zavrtěl hlavou. Poirot pokračoval. „Poslední dobou jsem se zabýval čtením různých záhad ze skutečného života. Hledal jsem vlastní řešení.“

„Myslíte případy jako Bravův případ, Adelaide Bartlett a tak podobně?“

„Přesně tak. Ale to bylo příliš jednoduché. Není pochyb, kdo zabil Charlese Brava. Jeho společnice do toho *mohla* být zapojená, ale určitě nebyla duchovním motorem v celé záležitosti. Pak tu byla ta nešťastná dospívající dívka, Constance Kentová. Skutečný motiv, proč uškrtila svého malého bratra, kterého bezpochyby milovala, byla vždycky záhada. Ale ne pro mě. Bylo mi to jasné, jakmile jsem si o případu přečetl. Jako u Lizzie Bordenové, jen kdybych mohl položit několik nutných otázek různým lidem. Jsem naprosto přesvědčen o tom, jaká by byla odpověď. Běda, všichni jsou už mrtví, obávám se.“

Pomyslel jsem si, jako již tolikrát předtím, že skromnost jistě není Poirotovou silnou stránkou.

„A co jsem dělal dál?“ pokračoval Poirot.

Tušil jsem, že už si asi delší dobu neměl s kým popovídat a teď vychutnává zvuk svého vlastního hlasu.

„Od skutečného života jsem se obrátil k fikci. Po mé pravé a levé straně vidíte několik ukázek kriminální fikce. Pracoval jsem obráceným směrem. Zde —“ zvedl svazek, který při mém příchodu ležel

na opěradle křesla, „zde, můj milý Coline, je *Případ Leavenworthův*.“ Podal mi knihu.

„To se vracíte zpět o docela slušnou dobu,“ řekl jsem. „Myslím, že mi otec jednou vyprávěl, že to četl jako malý chlapec. Snad jsem to jednou četl dokonce i já sám. Dnes to musí působit poněkud staromódně.“

„Je to obdivuhodné,“ řekl Poirot. „Vychutnávám atmosféru doby, promyšlené a propracované melodrama. Ten bohatý a marnotratný popis zlaté krásy Eleanor a měsíční krásy Mary!“

„Musím si to znovu přečíst,“ řekl jsem. „Tu část o krásných dívkách jsem zapomněl.“

„A pak je tu ta služka Hannah, tak věrně popsaná vražedkyně, výborná psychologická studie.“

Uvědomil jsem si, že jsem se dostal na přednášku. Přiměl jsem se k poslouchání.

„Teď probereme *Dobrodružství Arsena Lupina*,“ pokračoval Poirot. „Jak fantastické; jak neskutečné. Ale jaká je v tom vitalita, jaká síla a život! Jsou absurdní, ale dává to smysl. Je v tom i humor.“

Položil *Dobrodružství Arsena Lupina* a vzal do ruky jiný svazek. „A zde je *Záhada žlutého pokoje*. Á, to je skutečná klasika. Sledoval jsem to od začátku do konce. Vzpomínám si, že byli kritici, kteří tvrdili, že je to nečestné. Ale není to nečestné, milý Coline. Ne, ne. Snad velice blízko tomu, ale ne docela. Je to o vlásek jinak. Ne. Je to veskrze pravdivé, oživené pečlivou volbou slov. Všechno musí být jasné v tom klíčovém okamžiku, kdy se muži setkají na křižovate tří chodeb.“ Uctivě knihu odložil. „Je to skutečně mistrovský kousek, ale bohužel, dnes téměř zapomenutý.“

Poirot přeskočil období asi dvaceti let, aby se dostal k poněkud novějším autorům.

„Přečetl jsem také,“ řekl, „některá raná díla paní Ariadně Oliveové. Mimochodem, ona je trochu moje přítelkyně, tuším, že i vaše. Víte, nesouhlasím úplně s jejími díly. Její zápletky jsou nadmíru nepravděpodobné. Dlouhý řetězec příčin a následků většinou neumožňuje volnost ve zpracování. A zamlada byla natolik bláznivá, že svého nejlepšího hrdinu stvořila jako Fina, ačkoli nemá očividně nejmenší znalosti o Finech nebo o Finsku, kromě snad díla Sibeliova.

Ale má přece jenom svůj zajímavý styl myšlení, občas provede nějakou chytrou dedukci a za poslední léta se naučila spoustu věcí, o kterých dříve neměla ani ponětí. Policejní postupy, například. Také je nyní přesnější ohledně střelných zbraní. A co je možná ještě důležitější, patrně zaangažovala nějakého známého právníka, aby ji zasvětil do některých problémů právních.“

Opustil paní Ariadně Oliverovou a vzal do ruky jinou knihu.

„Teď tu máme pana Cyrila Quaina. Ó, to je mistr alibi, ten pan Quain.“

„Pokud se správně pamatuji, je to k smrti nudný spisovatel,“ řekl jsem.

„Je pravda,“ řekl Poirot, „že nic zrovna napínavého se y jeho knihách neodehrává. Je tu tělo, samozřejmě. Příležitostně i více než jedno. Ale celá zápleтка je vždy postavena na alibi — vlakový jízdní řád, linky autobusů nebo letadel. Přiznávám, že obdivuji ty intriky, to promyšlené použití alibi. Baví mě rozplétat záhady pana Cyrila Quaina.“

„A předpokládám, že jste vždy úspěšný,“ řekl jsem.

Poirot byl poctivý.

„Vždycky ne,“ namítl. „Ne, ne vždy. Samozřejmě, po nějaké době zjistíte, že jeho knihy jsou jedna jako druhá. Ta alibi jsou si vždycky podobná, i když ne úplně stejná. Víte, *mon cher* Colin, představuji si toho Cyrila Quaina, jak sedí v pokoji, pokuřuje z dýmky — na fotografiích byl vždy zachycen s dýmkou — a kolem sebe má rozloženy všechny důležité pomůcky — vlakové a autobusové jízdní řády, brožury leteckých společností a tak dále. Dokonce jízdní řády zaoceánských parníků. Říkejte si, co chcete, Coline, ale práce pana Cyrila Quaina má metodu a řád.“ Odložil pana Quaina a vzal další knihu.

„A nyní tu máme pana Garryho Gregsona, fenomenálního autora thrillerů. Zjistil jsem, že jich napsal nejméně šedesát čtyři. Je téměř pravým opakem pana Quaina. V knihách pana Quaina se téměř nic neděje; v knihách pana Gregsona se toho děje až příliš. Události se dějí zcela nepravděpodobně a ke všeobecnému zmatení. Jsou všechny vyličený velice barvitě. Je to guláš zamíchaný vařečkou. Krev — těla — stopy — napětí, všechno splácené dohromady. Všechno velmi

lákavé a velmi nereálné. Jak byste řekl, není to moje krevní skupina. Připomíná mi poněkud ty americké slátaniny.“

Poirot udělal pomlku, vzdychl a pokračoval v přednášce. „A tak se tedy dostáváme do Ameriky.“ Sáhl pro knihu do levé hromádky. „Florence Elksová. Má to systém a metodu, mnoho událostí, ovšem, mnoho detailů. Veselé a živé. Je vtipná tahle dáma, i když možná jako většina amerických spisovatelů poněkud posedlá alkoholem. Jak víte, *mon ami*, jsem znalec vína. Vždy mě potěší, je-li v příběhu zmíněno portské nebo burgundské se správně ověřenými údaji o ročníku. Ale přesná informace o množství žitné a bourbonu, které na každé stránce vypije hrdina americké detektivky, mně nepřipadá nijak zajímavá. Řekl bych, že to, jestli ze šuplíku vytáhne půl litru nebo čtvrt, nemá na děj nijak zásadní vliv. Tahle alkoholová mánie je něco, jako byla pro ubohého pana Dicka hlava krále Charlese, když se pokoušel sepsat svoje paměti. To je nestravitelné.“

„A co říkáte drsné škole?“ zeptal jsem se.

Poirot mávnutím ruky zapudil drsnou školu tak, jako by odháněl dotěrnou mouchu nebo komára.

„Násilí plodí násilí. Odkdy je tohle zajímavé? Jako policejní důstojník jsem v začátku své kariéry viděl spoustu násilí. Ovšem, taky byste mohl číst učebnici anatomie. *Tout de même*, o americké kriminální fikci mám docela vysoké mínění. Myslím si, že to je důmyslnější a nápaditější než anglická tvorba. Je to méně přetížené atmosférou než většina francouzských autorů. Například vezměme Louisů O'Malleyovou.“

Opět se ponořil pro knihu.

„Jaká je to skvělá pisatelská škola, to vzrušení, jaké napětí dokáže ve čtenářích vzbudit. Tyhle brownstonské domy v New Yorku. *Enfin*, co jsou brownstonské domy — nikdy jsem o nich neslyšel? Tyhle luxusní byty plné snobství a pod tím se v tajnosti odehrává zločin. *Mohlo* se to tak stát a *děje* se to tak. Je velmi dobrá tahle Luisa O'Malleyová, vskutku velmi dobrá.“

Vzdychl, opřel se do křesla, pokýval hlavou a dopil zbytek svého bylinkového čaje.

„No a pak tu jsou vždy staří mistři.“

Znovu se ponořil pro knihu.

„Dobrodružství Sherlocka Holmese,“ mumlal zamilovaně a s úctou zašeptal jedno slovo, „*Maître!*“

„Sherlock Holmes?“ zeptal jsem se.

„Ó, *non, non*, ne Sherlock Holmes! Je to autor, sir Arthur Conan Doyle, komu skládám poctu. Pohádky o Sherlocku Holmesovi jsou ve skutečnosti poněkud přehnané, plné klamů a většinou uměle vykonstruované. Ale ta krása jazyka — ó, to je něco docela jiného. Ta lehkost psaní, vytvoření všech těch báječných postav a mezi nimi Dr. Watson. Ó, to byl vskutku triumf.“

Vzdychl, pokýval hlavou a v očividné asociaci myšlenek si mumlal:

„*Ce cher* Hastings. Můj milý Hastings, o kterém jsem vám tolikrát vyprávěl. Už je to dlouho, co jsem o něm slyšel naposled. Je tak absurdní odjet pohřbít se do Jižní Ameriky, vždyť je to tam samá revoluce.“

„To není výsada Jižní Ameriky,“ namítal jsem. „Revoluce se dnes odehrávají po celém světě.“

„Nemluvme o bombách,“ řekl Hercule Poirot. „Když to musí být, tak to musí být, ale nemluvme o tom.“

„Vlastně jsem s vámi přišel mluvit o něčem docela jiném,“ řekl jsem.

„Ach! Budete se ženit? Jsem nadšen, *mon cher*, nadšen!“

„Jak jste na tohle přišel Poirote?“ zeptal jsem se. „Nic takového.“

„Takové věci se stávají,“ řekl Poirot. „Stávají se každý den.“

„Možná,“ řekl jsem klidně, „ale ne mně. Přišel jsem vám povědět, že jsem narazil na pěkný malý problém s vraždou.“

„Opravdu? Pěkný problém s vraždou říkáte? A proč jste s tím přišel za mnou?“

„No,“ byl jsem trochu v rozpacích, „myslel jsem, že by vás to mohlo pobavit.“

Poirot se na mě se zájmem podíval. Zálibně si rukou přejel knír a pak promluvil.

„Pán,“ řekl, „je často laskavý ke svému psu. Chodí s ním ven a hází mu míček. Nicméně, i pes může být laskavý ke svému pánu.“

Zabije králíka nebo kysu a přinese to k pánovým nohám. A co dělá pak? Vrtí ocasem.“

V duchu jsem se smál. „Já vrtím ocasem?“

„Myslím, že vrtíte, můj příteli. Ano, myslím, že ano.“

„Dobře,“ řekl jsem. „A co na to pán? Chce se podívat na kysu? Chce o tom vědět všechno?“

„Ovšemže. Přirozeně. Je to zločin, o kterém se domníváte, že mě bude zajímat. Je to tak?“

„Celá věc se má tak,“ řekl jsem, „že to prostě nedává smysl.“

„To je nemožné,“ řekl Poirot. „Všechno má smysl, všechno.“

„Dobře, zkuste to a najděte v tom smysl. Já to nedokážu. Ne že bych s tím doopravdy měl něco společného. Jen jsem se k tomu přimotal. Upozorňuji, že to může být docela prosté, jakmile bude ten mrtvý muž identifikován.“

„Mluvíte zcela bez pořádku a souvislostí,“ řekl Poirot přísně. „Seznamte mě, prosím, se všemi fakty. Říkáte, že to je vražda, ano?“

„Ovšem, že je to vražda,“ zaručil jsem se. „Tak jdeme na to.“

Podrobně jsem mu popsal všechny události, které se odehrály na Wilbraham Crescent v čísle devatenáct. Hercule Poirot seděl opřen v křesle. Během mého vyprávění měl zavřené oči a prsty lehce tůkal do postranic křesla. Když jsem skončil, nějakou dobu nic neříkal. Pak se zeptal, aniž by otevřel oči: „*Sans blague?*“

„Naprosto,“ ujistil jsem ho.

„*Épatant*,“ řekl Hercule Poirot. Vychutnával to slovo na jazyku a opakoval slabiku po slabice. „*É-pa-tant*.“ Pak pokračoval v bubnování do křesla a lehce pokyvoval hlavou.

„Takže,“ vyrušil jsem ho po nějaké chvíli netrpělivě. „Co mi k tomu můžete říct?“

„Ale co po mně chcete, abych řekl?“

„Chci, abyste mi našel řešení. Vždycky jste říkal, že je možné opřít se pohodlně do křesla, přemýšlet o věci a pak dojít k řešení. Že není nutné jít vyslyšet lidi a pít se po stopách.“

„To je to, co jsem vždy zdůrazňoval.“

„Dobře, pak říkám, že blafujete,“ řekl jsem. „Poskytl jsem vám všechna fakta a teď chci znát odpověď.“

„Jenom tak, *hein*? Ale my se musíme dozvědět mnohem víc, *mon ami*. Jsme teprve na samém počátku. Není tomu tak?“

„Pořád chci, abyste řekl aspoň *něco*.“

„Chápu.“ Chvilí přemítal. „Jedna věc je jistá,“ řekl. „Musí to být velice jednoduchý zločin.“

„Jednoduchý?“ tázal jsem se s překvapením. „Přirozeně.“

„Proč musí být jednoduchý?“

„Protože je tak propracovaný. Jestliže bylo nutné ho tak propracovat, musí být prostý. Rozumíte tomu?“

„To opravdu nevím.“

„Zvláštní,“ dumal Poirot, „to, co jste mi řekl — myslím — ano, něco z toho je mi povědomé. Teď kdy a kde jsem se s tím setkal...“ Odmklěl se.

„Vaše paměť,“ řekl jsem, „musí být obrovská zásobárna zločinů. Ale asi si je nemůžete pamatovat všechny, nebo ano?“

„Bohužel ne,“ řekl Poirot, „ale čas od času se tyhle záblesky hodí. Vzpomínám si, že v Liége byl kdysi mydlář. Otrávil svoji ženu, aby se mohl oženit s blondátou stenografkou. Ten zločin se stal vzorem. Mnohem později se ten zločin zopakoval. Poznal jsem ho. Tentokrát to byl únos pekingského psíka, ale vzor byl stejný. Připomněl jsem si případ se stenografkou a mydlářem, a *voilà*! To se stává. A teď znovu, to, co jste říkal, mám pocit, že mi to něco připomíná.“

„Hodiny?“ navrhoval jsem s nadějí. „Falešný pojišťovací agent?“

„Ne, ne,“ Poirot vrtěl hlavou.

„Slepá žena?“

„Ne, ne, ne. Neplet'te mě.“

„Zklamal jste mě, Poirote,“ řekl jsem. „Doufal jsem, že mi dáte odpověď okamžitě.“

„Ale můj příteli, zatím jste mi řekl jen hrubé rysy. Je mnoho věcí, které ještě musíme vypátrat. Předpokládejme, že ten mrtvý bude identifikován. V těchto věcech je policie výborná. Mají své záznamy, mohou zveřejnit fotografii mrtvého, mají seznam pohřešovaných osob, mohou vědecky prozkoumat oděv a tak dále a tak dále. Mají k dispozici stovky dalších prostředků. Mrtvý bude bezpochyby identifikován.“

„Takže prozatím není co dělat. Mám to tak chápat?“

„Vždy je co dělat,“ řekl Hercule Poirot stroze.

„Například?“

Namířil na mě ukazováček.

„Mluvit se sousedy,“ řekl.

„To jsem udělal,“ řekl jsem. „Byl jsem s Hardcastlem, když je vyslýchal. Ti nevědí nic užitečného.“

„Cha, cha, to si myslíte vy. Ale zaručuji vám, že to tak není. Přijdete k nim a zeptáte se: ‚Viděli jste něco podezřelého?‘ oni řeknou, že ne, a vy si myslíte, že to je všechno. Ale to není to, co míním mluvením se sousedy. Říkám *mluvte* k nim a nechtě *je* mluvit k vám. Z takové konverzace vždy dostanete nějakou stopu. Mohou hovořit o své zahradě, o svých kočkách, o své kadeřnici, o svém krejčím, o svých přátelích nebo o jídle, co mají rádi. Všude je možné najít slovo, které vnese do případu světlo. Říkáte, že v té konverzaci nebylo nic užitečného. Já říkám, že to tak být nemůže. Kdybyste mi mohl zopakovat všechno slovo od slova...“

„No, to mohu docela dobře udělat,“ řekl jsem.

„V roli policejního seržanta jsem pořídil zápis všeho, co bylo řečeno. Přepsal jsem to na stroji a přinesl vám to. Tady to mám.“

„Ale vy jste pašák, velký pašák, skutečně! To je naprosto správně, co jste udělal. Naprosto. *Je vous remercie infiniment*.

„Byl jsem na rozpacích.

„Máte ještě nějaké nápady?“ zeptal jsem se.

„Ano, já vždy mám nápady. Je tu ta dívka. Můžete si s ní promluvit. Jděte ji navštívit. Už jste se přece spřátelili, ne? Neobjal jste ji kolem ramen, když vyběhla z domu hrůzy?“

„Jste poznamenaný čtením Garryho Gregsona,“ řekl jsem. „Pochytáváte melodramatický styl.“

„Možná máte pravdu,“ připouštěl Poirot. „Člověk může být poznamenan stylem knihy, kterou právě četl, to je pravda.“

„Co se týče té dívky —“ řekl jsem a zarazil se. Poirot se na mě pátravě zadíval. „Ano?“ řekl.

„Nerad to říkám — nechci...“

„Ah, tak je to. V podvědomí cítíte, že může být do věci nějak zapletená.“

„Ne, to si nemyslím. Byla to čistá náhoda, že se objevila na tom místě.“

„Ne, ne, *mon ami*, to nebyla čistá náhoda. Víte to velmi dobře. Řekl jste mi to. Byla o to požádána telefonem. Jmenovitě ona.“

„Ale ona neví proč.“

„Tím si nemůžete být jist, že ona neví proč. Je velmi pravděpodobné, že ví proč a tají ten fakt.“

„To si nemyslím,“ řekl jsem rezervovaně.

„Dokonce je možné, že vy na to přijdete po rozhovoru s ní, dokonce i když ona sama si souvislosti neuvědomuje.“

„Dost dobře nechápu jak — myslím — sotva ji znám.“

Hercule Poirot opět zavřel oči.

„V jistém období,“ řekl, „vztahu mezi dvěma jedinci opačného pohlaví, musí tento výrok padnout. Je to přitažlivá dívka, předpokládám?“

„No — ano,“ řekl jsem. „Docela přitažlivá.“

„Promluvíte s ní,“ nařídil Poirot, „protože už jste přátelé. A taky pod nějakou záminkou znovu navštívíte tu slepou ženu. A promluvíte s ní. A navštívíte kancelářskou agenturu, třeba pod záminkou, že máte nějaký rukopis k přepsání. Možná se spřátelíte s nějakou jinou mladou dívkou z kanceláře. Se všemi těmito lidmi si promluvíte a pak mě znovu navštívíte a sdělíte všechno, co kdo říkal.“

„To přeháníte,“ řekl jsem.

„Ani trochu,“ řekl Poirot. „Vy si to vychutnáte.“

„Patrně jste si nevšiml, že mám svou vlastní práci.“

„Bude se vám pracovat mnohem lépe, když budete mít nějakou relaxaci,“ ujišťoval mě Poirot.

Vstal jsem a zasmál se.

„Dobře,“ řekl jsem, „vy jste doktor! Ještě nějaká moudrá rada? Co si myslíte o té podivné záležitosti s hodinami?“

Poirot se znovu opřel do křesla a zavřel oči. To, co pak řekl, bylo poněkud nečekané.

„Ted' o botách si promluvmě —“

Mroč pronesl moudrá slova ta

, — o králích, vosku pečetním,

proč kapusta je chlupatá,
proč tohle moře pořád vře,
zda křídla mají prasata.'

Pak otevřel oči a pokýval hlavou.

„Rozuměl jste?“ zeptal se.

„Citace z ‚Mrož a Tesař‘, *Alenka v říši divů*.“*

„Přesně tak. V tuto chvíli pro vás nemohu udělat víc, *mon cher*.

Jděte a přemýšlejte o tom.“

*v překladu Jaroslava Císáře

15. kapitola

Ohledání bylo veřejností hojně navštíveno. Díky vraždě spáchané v jeho středu byl Crowdean vzrušen dychtivým očekáváním nových senzačních odhalení. Proces byl nicméně tak nudný, jak jen mohl být. Sheila Webbová se nemusela děsit hrozné zkoušky; vše bylo skončeno během několika minut.

Někdo si telefonicky objednal její služby a poslal do domu číslo devatenáct na Wilbraham Crescent. Šla tam a podle instrukcí vešla do obývacího pokoje. Nalezla zde mrtvého muže, s křikem opustila dům a vyběhla na ulici, aby sehnala pomoc. Nebyly žádné dotazy ani připomínky. Výpověď slečny Martindaleové, která rovněž svědčila, trvala ještě kratší dobu. Obdržela zprávu od domnělé slečny Pebmarshové, která žádala o stenografku, přednostně Sheilu Webbovou, na adresu Wilbraham Crescent 19, a nějaké instrukce navíc. Poznamenala si přesný čas telefonátu, a sice třináct čtyřicet devět. Tolik slečna Martindaleová.

Následovala slečna Pebmarshová, která kategoricky popřela, že by žádala na kritický den stenografku v Cavendishské agentuře. Detektiv inspektor Hardcastle podal krátkou strohou výpověď. Na základě telefonického ohlášení se dostavil do domu ve Wilbraham Crescent 19, kde nalezl tělo mrtvého muže.

Nato se ho koroner zeptal: „Identifikoval jste toho muže?“

„Dosud ne, pane. Z toho důvodu bych chtěl požádat, aby toto přelíčení bylo odročeno.“

„Vyhovuje se.“

Pak následovalo svědectví lékařské vědy. Představil se policejní lékař doktor Rigg, popsal své povolání a kvalifikaci, vylíčil svůj příchod do Wilbraham Crescent 19 a prohlídku mrtvoly.

„Můžete nám sdělit přibližně dobu smrti?“

„Prohlédl jsem ho v půl čtvrté. Doby úmrtí jsem stanovil mezi půl druhou a půl třetí.“

„Přesněji to určit nemůžete?“

„Raději bych se tomu vyhnul. Nejlepší odhad je druhá hodina nebo krátce před druhou, ale je zde mnoho faktorů, které je třeba brát v úvahu. Věk, zdraví a tak podobně.“

„Provedl jste ohledání mrtvoly?“

„Ano.“

„A příčina smrti?“

„Muž byl probodnut tenkým ostrým nožem. Něco na způsob francouzského kuchyňského nože. Ostří nože vniklo...“ Zde přešel doktor do technických podrobností, když popisoval, jak nůž vnikl do srdce. „Nastala smrt okamžitě?“

„Musela nastat během několika málo minut.“

„Napadený muž nekřičel, nebojoval?“

„Za okolností, při kterých byl bodnut, ne.“

„Vysvětlil byste nám, doktore, co tím myslíte?“

„Provedl jsem vyšetření určitých orgánů a také několik testů. Řekl bych, že v době, kdy byl zavražděn, nalézal se vlivem účinku drogy ve stadiu komatu.“

„Můžete nám sdělit, co to bylo za drogu?“

„Ano, byl to chloralhydrát.“

„Můžete nám říct, jak byl aplikován?“

„Řekl bych, že v alkoholu jakéhokoli druhu. Jeho účinek je velmi rychlý.“

„Pokud vím, říká se mu v jistých kruzích Rychlá rána,“ zamumlal koroner.

„Docela správně,“ řekl doktor Rigg. „Oběť vypije nápoj bez podezření a během několika minut zavravorá a upadne do bezvědomí.“

„Když byl probodnut, proč tohle omámení?“

„To se mohu jen domnívat. Podle mě chtěli předejít jakémukoli náznaku zápasu.“

„Za jak dlouho poté, co upadl do bezvědomí, byl probodnut?“

„To nemohu říct nijak přesně. To opět záleží na osobních dispozicích oběti. Určitě by nepřišel k sobě během půl hodiny a mohlo by to trvat i mnohem déle.“

„Děkuji, doktore Riggu. Zjistil jste, kdy měl ten muž naposled něco k jídlu?“

„Neobědval, pokud se ptáte na toto. Nejedl žádný tuhý pokrm alespoň čtyři hodiny.“

„Děkuji, doktore Riggu. Myslím, že to je všechno.“ Koroner se rozhlédl a pravil: „Přelíčení bude odročeno o čtrnáct dní na dvacátého osmého září.“

Přelíčení bylo u konce, lidé se začali hrnout k východu ze sálu. Edna Brentová, která stejně jako většina dívek z Cavendishské agentury byla přítomna, trochu zaváhala, když vyšla ven před budovu. Cavendishská agentura byla dnes dopoledne uzavřena. Ednu oslovila Maureen Westová, další z dívek.

„Tak co, Edno? Nepůjdeme na oběd do Bluebirdu? Máme hromadu času. Nebo aspoň ty máš.“

„Nemám o moc víc času, než máte vy ostatní,“ stěžovala si Edna. „Katina říkala, abych se naobědvala, jak nejrychleji to půjde. Nána. Myslela jsem, že budu mít aspoň hodinu na nákupy.“

„Celá Katina,“ řekla Maureen. „Je protivná, co? Otevírá se až ve dvě a všechny tam musíme být. Vyhlížíš někoho?“

„Jen Sheilu. Neviděla jsem ji vycházet.“

„Už odešla,“ řekla Maureen, „hned jak dokončila výpověď. Odešla s nějakým mladým mužem — ale nevím, kdo to byl. Jdeš?“

Edna stále nejistě přešlapovala. „Běžte samy, já musím stejně na nákupy.“

Maureen odešla společně s ostatními děvčaty. Edna váhala. Nakonec se odhodlala a oslovila mladého světlavlasého policistu, který stál u vchodu.

„Mohla bych ještě dovnitř?“ zamumlala nejistě. „Potřebuji mluvit s jedním... tím od policie, nevím, jak se jmenuje, inspektor, myslím...“

„Inspektor Hardcastle?“

„Ano. S tím, co vypovídal dnes dopoledne.“

„No —“ Mladý policista nahlédl dovnitř do budovy a uviděl inspektora v živém rozhovoru s koronerem a okresním policejním prezidentem.

„Vypadá v tuto chvíli zaneprázdněné, slečno,“ řekl. „Kdybyste později zavolala na stanici, nebo jestli mu chcete nechat nějaký vzkaz... Je to něco důležitého?“

„Ne, to opravdu není nutné,“ řekla Edna. „Je to jen... já jen nechápu, jak se to mohlo stát, to, co říkala. Myslím jako, že...“ Zamračila se, otočila se a odešla.

Bez cíle opustila Cornmarket a bloumala po High Street. Stále se mračila a snažila se přemýšlet. Myšlení nikdy nebyla její silná stránka. Čím víc se snažila srovnat si věci v hlavě, tím více byla zmatena.

Jednou řekla nahlas: „Ale to tak nemůže být... Nemůže to být, jak říkala...“

Náhle učinila rozhodnutí, odbočila z High Street a po Albany Road se vydala směrem k Wilbraham Crescent.

Od chvíle, kdy noviny uveřejnily, že v čísle devatenáct se stala vražda, velký zástup lidí neustále obcházel před domem s úmyslem dobře si místo činu prohlédnout. Zaujetí, jaké za jistých okolností může v lidech vyvolat smrt, je stále záhadná věc. Prvních dvacet čtyři hodin musel stát před domem policista a důrazně zvědavce odhánět. Pak zájem poněkud opadl, ale stále nevymizel docela. Obchodníci s dodávkami v těch místech zpomalovali, ženy s kočárky se zastavovaly na protějším chodníku aspoň na pět minut a napínaly zrak, jako by obdivovaly krásu rezidence slečny Pebmarshové. Ženy s nákupními taškami zastavovaly s lačným pohledem a s chutí se zapojovaly do hovoru s okolostojícími.

„To je ten dům — támhleten.“

„Tělo leželo v obývacím pokoji... Ne, já myslím, že obývací pokoj je ta místnost vpředu nalevo...“

„Prodavač mi říkal, že to je ten napravo.“

„No, mohl by to být, ale jednou jsem byl v domě číslo deset a jasně se pamatuju, že napravo byla kuchyně a nalevo obývací...“

„Ani trochu to nevypadá, že by se tam stala vražda, nemyslíte?“

„Slyšel jsem, že odtud vyběhla s rykem ta dívka...“

„Říká se, že to od té doby nemá v hlavě v pořádku... Musel to být hrozný šok...“

„Prý se vloupal dovnitř zadním oknem. Právě cpal stříbrné přístroje do pytle, když ta dívka vešla a přistihla ho...“

„Ubohá žena, co tu bydlí. Je slepá, chudák. Tak samozřejmě *nemohla* vědět, co se tam děje.“

„Ale ona *tam* nebyla v té době...“

„Aha, já myslela, že byla. Myslela jsem, že byla nahoře a slyšela ho. No, *musím* už do obchodu.“

Takové a podobné řeči se vedly celý den. Jako přitahování magnetem přicházeli lidé na Wilbraham Crescent, chvíli postáli, porozhlédli se a pak pokračovali vnitřně trochu uspokojeni.

Zde se teď ocitla Edna, stále zmatená. Koukala spolu s dalšími pěti šesti lidmi na dům, kde se stala vražda. Edna se vždy snadno nechala něčím zaujmout.

Tak to je ten dům, kde se to stalo! V oknech jsou záclony. Vypadá nádherně. A zrovna tady byl zavražděn muž. Zabit kuchyňským nožem. Skoro každý má kuchyňský nůž...

Edna hypnotizována chováním lidí kolem sebe, zírala a pomalu přestávala přemýšlet... Takřka zapomněla, co ji sem přivedlo... Do reality ji vrátil něčí hlas. Otočila se a byla velmi překvapena, koho vidí.

16. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Postřehl jsem, že Sheila Webbová tiše vyklouzla ze sálu. Podala svoji výpověď velmi dobře. Vypadala nervózně, ale ne příliš nervózně. Zkrátka přirozeně. (Co by na to asi řekl Beck? „Docela dobrý herecký výkon.“ Jako bych ho slyšel!)

Vyslechl jsem překvapivý závěr svědectví doktora Rigga (Hardcastle mi to neřekl, ale musel o tom vědět) a pospíchal jsem za ní.

„Nakonec to nebylo tak hrozné, co?“ řekl jsem, když jsem ji dohonil.

„Ne. Bylo to docela snadné. Koroner byl velice příjemný.“ Zaváhala. „Co se bude dít teď?“

„Odročí přelíčení, než budou další důkazy. Třeba o dalších čtrnáct dnů, dokud nebude mrtvý identifikován.“

„Myslíte, že ho někdo pozná?“

„Určitě,“ řekl jsem. „Nakonec ho někdo pozná, o tom není pochyb.“

Zatřásla se. „Dneska je zima.“

Nebylo nijak výrazně chladno. Ve skutečnosti se mi zdálo, že je docela teplo.

„Co takhle trochu předčasný oběd?“ navrhl jsem. „Nemusíte hned zpátky do své kanceláře, že ne?“

„Ne. Je zavřeno až do dvou.“

„Pak pojďme společně. Co byste říkala číně? Tady kousek na rohu ulice je malá čínská restaurace.“

Sheila váhala.

„Musím udělat nějaké nákupy.“

„Můžete nakoupit potom.“

„Nemohu, některé obchody mají polední pauzu od jedné do dvou.“

„No dobře. Tak se sejdeme později? Řekněme, za půl hodiny?“

Souhlasila.

Šel jsem k moři a sedl si na pláži na lavičku pod stříškou. Měl jsem ji celou pro sebe, protože vítr vál přímo od moře.

Potřeboval jsem přemýšlet. Člověka vždy rozladí, když o něm lidé vědí víc, než o sobě ví on sám. Ale starý Beck, Hercule Poirot i Dick Hardcastle, ti všichni viděli jasně to, co jsem si teď nerad musel připustit.

Myslel jsem na Sheilu. Myslel jsem na ni způsobem, jakým jsem ještě o žádné dívce nepřemýšlel.

To nebyla její krása — byla hezká, v jistém smyslu hezká neobvykle, ale nic víc. Nebyl to její sex-appeal — takových jsem potkal spoustu a mohl bych dávat hodiny imunity.

Jen jsem od začátku, skoro od samého začátku, poznal, že ona je *moje* dívka.

A nevěděl jsem o ní vůbec nic.

Krátce po druhé hodině jsem vešel na policejní stanici a ohlásil se Dickovi. Nalezl jsem ho za stolem, jak se přehrabuje v kupě papírů. Zeptal se mě, co říkám na ohledání.

Odpověděl jsem, že ho považuji za velice dobře zorganizované a taktně provedené.

„U nás tohle děláme dobře. Co říkáš výsledku lékařského šetření?“

„Docela rána. Proč jsi mi o tom neřekl?“

„Nebyls tady. Hovořils se svým specialistou?“

„Ano.“

„Myslím, že si ho matně pamatuju. Velký knír.“

„Obrovský,“ souhlasil jsem. „Je na něj velice pyšný.“

„Musí být už dost starý.“

„Starý, ale ne blázen,“ řekl jsem.

„Proč jsi ho vlastně šel navštívit? Opravdu to byla jen snaha rozptýlit ho?“

„Jsi podezřívavý polda, Dicku. Bylo to hlavně proto. Ale připouštím, že částečně i zvědavost. Chtěl jsem vědět, co řekne na náš konkrétní případ. Chápeš, mnohokrát jsem vyslechl spoustu řečí o tom, jak je snadné vyřešit případ tak, že sedne do křesla, prsty symetricky přiloží na sebe, zavře oči a přemýšlí. Chtěl jsem mu to vyvrátit.“

„Předvedl ti tu proceduru?“

„Předvedl.“

„A co řekl?“ ptal se Dick zvědavě.

„Řekl,“ odpověděl jsem, „že to musí být velice prostá vražda.“

„Prostá, proboha!“ vzkřikl Hardcastle pobouřeně. „Proč prostá?“

„Pokud jsem mohl pochopit,“ řekl jsem, „tak proto, že celé to bylo tak důkladně připraveno.“

Hardcastle zakroutil hlavou. „Nechápu,“ řekl. „Zní to jako jedno z těch moudr, co říká mládež v Chelsea, ale já tomu nerozumím. Ještě něco?“

„Nařídil mi, abych promluvil se sousedy. Ujistil jsem ho, že jsme to udělali.“

„Vzhledem k lékařskému výsledku se sousedé zdají být důležitější.“

„Myslíš, že byl omámen někde jinde a pak přivlečen do devatenáctky, kde ho zabili?“

Zarazilo mě něco důvěrně známého v těch slovech.

„Je to v podstatě to, co paní Jaksejmenuje, ta s těmi kočkami, říkala. Tenkrát mě to zarazilo spíš jako zajímavá poznámka.“

„Ty kočky,“ řekl Dick a otrásl se. Pak pokračoval: „Mimochodem, našli jsme vražednou zbraň. Včera.“

„Našli? Kde?“

„V kočičí zahradě. Asi ji tam vrah zahodil po činu.“

„Žádné otisky, předpokládám?“

„Pečlivě setřené. A nůž mohl patřit komukoliv — málo používaný, nedávno nabroušený.“

„To se to pěkně vyvíjí. Omámen, pak dopraven do devatenáctky — autem, nebo jak?“

„*Mohl* být přenesen z jednoho ze sousedních domů.“

„Trochu riskantní, nemyslíš?“

„Vyžadovalo by to odvalu,“ souhlasil Hardcastle, „a velmi dobrou znalost návyků všech sousedů. Je pravděpodobnější, že byl přivezen autem.“

„To je taky riskantní. Lidé si všimnou auta.“

„Nikdo si nevšiml. Ale souhlasím, že s tím vrah nemohl počítat. Kolemjdoucí by si jistě všimli auta zastavujícího toho dne u devatenáctky...“

„Zajímalo by mě, jestli by si *opravdu* všimli,“ řekl jsem. „Lidé jsou na auta zvyklí. Ledaže by to byl nějaký luxusní automobil, něco opravdu mimořádného, ale to je nepravděpodobné...“

„A navíc byla doba oběda. Všiml sis, Coline, že tohle opět vrací slečnu Millicent Pebmarshovou do hry? Zdálo se neuvěřitelné, že by zdravý muž byl zapíchnutý slepou ženou, ale jestli ho před tím omámila...“

„Jinými slovy, pokud tam přišel, aby se nechal zabít, jak to označila naše paní Hemmingová, přišel na schůzku, aniž by vyvolal

větší pozornost, bylo mu nabídnuto sherry nebo koktail — Rychlá rána začala účinkovat a slečna Pebmarshová měla volné pole působnosti. Pak omyla skleničku, pěkně naaranžovala tělo na podlaze, odhodila nůž do sousední zahrady a odkráčela jako obvykle.“

„A cestou zatelefonovala do Cavendishské agentury...“

„A proč by to dělala? A žádala konkrétně o Sheilu Webbovou?“

„To bych chtěl vědět.“ Hardcastle se na mě podíval. „Víš to ona, ta dívka?“

„Ona říká, že ne.“

„Ona říká, že ne,“ opakoval Hardcastle bezbarvým hlasem. „Já se ptám tebe, co ty si o tom myslíš?“

Mlčel jsem. Co já si myslím? Musel jsem se rychle rozhodnout. Pravda nakonec vyjde najevo. Sheile by neměla uškodit, pokud je taková, jak jsem si myslel.

V okamžiku jsem vytáhl z kapsy pohlednici a podal ji přes stůl.

„Tohle Sheila dostala poštou.“

Hardcastle ji prozkoumal. Byla to jedna ze série pohlednic londýnských staveb. Tahle zobrazovala budovu nejvyššího soudu. Hardcastle ji obrátil. Vpravo byla adresa napsaná úhledným písmem. Slečna Sheila Webbová, Palmerston Road 14, Crowdean, Sussex. Na levé straně bylo napsáno, stejně jako adresa, hůlkovým písmem PAMATUJ! a pod tím čtyři třináct.

„Čtyři třináct,“ řekl Hardcastle. „To je ten čas, co ukazovaly hodiny.“ Zakroutil hlavou. „Obrázek staré radnice, slovo ‚pamatuj‘ a čas — čtyři třináct. To musí dávat nějakou souvislost.“

„Říká, že nemá ponětí, co to znamená. Já jí věřím,“ dodal jsem. Hardcastle kývl.

„Nechám si to. Možná z toho něco dostaneme.“

„To doufám.“

Nastalo poněkud trapné mlčení. Abych ho rozptýlil, řekl jsem: „Je kolem toho spousta úřadování, co?“

„Jako obvykle. A většina nestojí za nic. Mrtvý neměl záznam, jeho otisky nejsou v archívu. Nejvíce je toho od lidí, kteří ho zaručeně poznávají.“ Přečetl mi:

„Vážený pane, jsem si téměř jistá, že obrázek uveřejněný v novinách odpovídá muži, který chytal vlak ve Willesden ten zmíněný

den. Hovořil sám se sebou a vypadal velmi divoce a vzrušeně. Když jsem ho viděla, hned mi bylo jasné, že tu něco není v pořádku.‘

„Vážený pane, myslím, že ten muž je velmi podobný na Johna, bratrance mého manžela. Odjel do jižní Afriky, ale je možné, že se vrátil. Když odjížděl, měl knír, ale pochopitelně si ho mohl oholit.‘

„Vážený pane, viděl jsem toho muže minulou noc v metru. Hned jsem si pomyslel, že je s ním něco divného.‘

A samozřejmě všechny ženy, které poznávají své manžely. Zdá se, že ženy nemají nejmenší tušení, jak jejich muži vypadají! Také se hlásí doufající matky, které neviděly své syny přes dvacet let.

A tady je seznam pohřešovaných osob. Nezdá se, že by nám mohl nějak pomoci. „George Barlow, šedesát pět, odešel z domova. Jeho žena se domnívá, že trpí ztrátou paměti.‘ A pod tím je poznámka: „Má hodně peněz. Byl párkrát viděn se zrzavou vdovou. Skoro jistě prásknul do bot.‘

A další: „Profesor Hardgraves, měl mít přednášku minulé úterý. Neobjevil se, ani se nijak neomluvil.‘ “

Nezdálo se, že by Hardcastle bral profesora Hardgravese vážně.

„Nejspíš myslel, že ta přednáška měla byla týden před tím nebo týden potom,“ řekl. „Asi se domnívá, že oznámil bytné, kam jede, ale neudělal to. Takových případů máme hromadu.“

Na Hardcastleově stole zazvonil telefon. Zvedl sluchátko.

„Ano?... Co?... Kdo ji našel? Udala jméno?... Chápu, pokračujte.“ Položil sluchátko a jeho tvář byla úplně změněná. Vážná, téměř rozzuřená.

„V telefonní budce na Wilbraham Crescent byla nalezena mrtvá dívka,“ řekl.

„Mrtvá?“ vyhrkl jsem. „Jak?“

„Uškrčená svým vlastním šátkem.“

Po zádech mi přeběhl mráz.

„Jaká dívka? Není to —“

Hardcastle na mě hleděl odměřeně s chladem, který nesnáším.

„Není to tvoje přítelkyně,“ řekl, „pokud se strachuješ o ni. Zdá se, že konstábl ví, o koho se jedná. Říká, že je to dívka ze stejné kanceláře jako Sheila Webbová. Jmenuje se Edna Brentová.“

„Kdo ji našel? Ten konstábl?“

„Našla ji slečna Waterhouseová, žena z čísla osmnáct. Prý si šla zatelefonovat do budky, protože její telefon vypadal jako porouchaný. Našla dívku schoulenou na podlaze.“

Otevřely se dveře a konstábl oznámil: „Telefonoval doktor Rigg, je na cestě, pane. Sejde se s vámi na Wilbraham Crescent.“

17. kapitola

Hodinu a půl poté seděl inspektor Hardcastle ve své kanceláři a s úlevou vychutnával šálek kávy. V jeho tváři však stále přetrvával zarputilý, zuřivý výraz.

„Promiňte, pane, rád by s vámi hovořil Pierce.“

Hardcastle se probral ze zamyšlení.

„Pierce? Aha, no dobře, pošlete ho sem.“

Vešel nervózní mladý strážník.

„Promiňte, pane. Myslel jsem, že bych vám to snad měl říci.“

„Ano? A co?“

„Stalo se to po ohledání. Měl jsem službu u vchodu. Ta dívka — ta co byla zavražděna — mluvila se mnou.“

„Mluvila s vámi? Co vám říkala?“

„Chtěla hovořit s vámi.“

Hardcastle vyskočil.

„Chtěla hovořit se mnou? Řekla vám proč?“

„Ne zcela, pane. Je mi moc líto, jestli jsem něco udělal špatně. Zeptal jsem se jí, jestli vám chce nechat vzkaz — nebo jestli nechce přijít později na stanici. Víte, hovořil jste zrovna s prezidentem a koronerem. Myslel jsem...“

„Krucí!“ procedil Hardcastle mezi zuby. „Nemohl jste jí říct, ať chvíli počká, než budu volný?“

„Je mi líto, pane,“ červenal se mladý muž. „Kdybych tušil, co se stane, tak bych to jistě udělal. Ale nemyslel jsem, že je to něco důležitého. Ani ona nevypadala, že to je naléhavé. Říkala jen, že je to něco, co jí dělá starosti.“

„Starosti?“ řekl Hardcastle. Chvíli potichu přemítal. Byla to ta dívka, kterou potkal, když šel navštívit paní Lawtonovou, dívka, která chtěla mluvit s Sheilou Webbovou. Dívka, která ho poznala, když se mýjeli a která chvíli váhala, jako by se odhodlávala, má-li ho za-

stavit či ne. Jistě měla něco na srdci. Ano, tak to bylo. Na něco myslela. A on selhal. Nebyl dostatečně rychlý. Upnul se na svůj vlastní záměr zjistit něco více o Sheile Webbové a přehlédl významný bod. Ta dívka měla starosti? Proč? Ted' se možná už nikdy nedoví proč.

„Pokračujte, Pierci,“ řekl, „povězte mi vše, na co si vzpomene- te.“ Protože byl spravedlivý, dodal klidně: „Nemohl jste vědět, že je to důležité.“

Věděl, že nemá žádnou cenu svalovat vinu na tohoto chlapce a vylévat si na něm svůj hněv a zlost. Jak mohl vědět, že je to důležité? Dodržovat disciplínu bylo nedílnou součástí jejich výcviku. Jejich úkolem bylo dbát na to, aby nadřízení nebyli vyrušováni v nevhodnou dobu nebo na nevhodném místě. Kdyby dívka byla řekla, že je to důležité nebo že to spěchá, pak by to bylo něco jiného. Ale jak si pamatoval její obrázek z kanceláře, to nemohl být ten případ. Zdála se mu trochu pomalejší. Patrně dívka mající hrůzu ze svých vlastních myšlenkových pochodů.

„Můžete si vzpomenout přesně, co se stalo a co vám řekla, Pierci?“ zeptal se.

Pierce na něj hleděl s vděčností.

„Ano, pane, vyšla ven s ostatními, jako by chvíli váhala a rozhlížela se kolem, jako by někoho hledala. Nemyslím, že vás, pane. Někoho jiného. Pak přistoupila ke mně a zeptala se zda by mohla mluvit s policejním důstojníkem, s tím, co podával svědectví. A jak jsem říkal, viděl jsem, že nejste volný, a tak jsem jí vysvětlil, že jste právě zaneprázdněn a jestli by vám tedy nemohla nechat vzkaz, po- případě přijít později na policejní stanici. Myslím, že řekla, že to do- cela dobře může. Zeptal jsem se jí, jestli je to něco konkrétního...“

„Ano?“ řekl Hardcastle a opřel se o křeslo.

„Řekla, že vlastně ani ne. Řekla, že jde jen o to, že nerozumí, jak by to mohlo být tak, jak někdo tvrdí, že se stalo.“

„Že nerozumí, jak by to mohlo být tak, jak někdo tvrdí, že se stalo?“ zopakoval Hardcastle.

„Přesně tak pane. Nepamatuji si přesná slova. Snad: ‚Nerozumím, jak se mohlo stát to, co říkala.‘ Kuňkala a vypadala zmateně. Ale když jsem se ji přeptal, řekla, že to není důležité.“

Nebylo to důležité, řekla ta dívka. A chvíli poté byla nalezena uškrcená v telefonní budce...

„Byl někdo poblíž v tu dobu, kdy s vámi mluvila?“ zeptal se.

„Docela hodně lidí. Právě se tlačili ven z budovy, víte? Na ohledání přišlo hodně lidí. Je to docela rozruch, ta vražda je na prvních stránkách v novinách.“

„Nepamatujete si nikoho konkrétního, kdo by právě stál poblíž — třeba někdo ze svědků?“

„Bohužel, nikoho konkrétního si nepamatuji, pane.“

„Dobře,“ řekl Hardcastle. „Tady už se nic nedozvíme. Kdybyste si na cokoli vzpomněl, Pierci, okamžitě mi to přijďte říct.“

Inspektor s námahou potlačil vzrůstající zlost a hněv na sebe samotného. Dívka s králíčím výrazem něco věděla. No, věděla je možná silné slovo, ale přinejmenším něco viděla nebo slyšela. Něco, co jí dělalo starosti; a starosti vzrostly po návštěvě ohledání. Co to jen mohlo být? Něco ve svědectví? S největší pravděpodobností něco ve výpovědi Sheily Webbové. Před dvěma dny šla do domu Sheiliny tety, aby si promluvila s Sheilou. Proč s ní nemohla mluvit v kanceláři? Proč ji chtěla vidět soukromě? Věděla o Sheile něco, co ji mátló? Chtěla požádat Sheilu o vysvětlení o samotě, ne před ostatními děvčaty. Tak to vypadá. To se zdá velmi pravděpodobné.

Když Pierce odešel, dal několik instrukcí seržantu Crayeovi.

„Proč myslíte, že ta dívka šla do Wilbraham Crescent?“ zeptal se seržant Cray.

„To by mě taky zajímalo,“ řekl Hardcastle. „Je samozřejmě možné, že ji hnala pouze zvědavost — chtěla vidět, jak to místo vypadá. Na tom není nic neobvyklého. Mám pocit, že polovina obyvatel Crowdean udělala to samé.“

„Ale to je jen dohad,“ řekl seržant Cray zamyšleně.

„Druhá možnost je,“ řekl Hardcastle, „že šla navštívit někoho, kdo tam bydlí...“

Když seržant Cray odešel, Hardcastle napsal do svého poznámkového bloku tři číslíce.

„Dvacet,“ napsal a připojil otazník. Pokračoval: „Devatenáct?“ a pak „Osmnáct?“. Pak připsal odpovídající jména. Hemmingová, Pebmarshová, Waterhouseovi. Tři další čísla z vnějšího oblouku ne-

přicházela v úvahu. Kdyby Edna chtěla navštívit někoho tam, vůbec by nepřišla do spodní části.

Hardcastle studoval tyto tři možnosti.

Začal číslem dvacet. Tady byl nalezen nůž, kterým byla spáchána první vražda. Zdá se pravděpodobnější, že sem nůž někdo hodil z čísla devatenáct, ale jisté to není. Mohla ho do křoví odhodit sama majitelka dvacítky. Jedinou reakcí paní Hemmingové na tento dotaz bylo rozhořčení: „Jak odporné, když někdo hodí tak hnusný nůž na mé kočičky!“ řekla. Co má paní Hemmingová společného s Ednou Brentovou? Nic, rozhodl Hardcastle. Šel dál ke slečně Pebmarshové.

Šla Edna Brentová do Wilbraham Crescent navštívit slečnu Pebmarshovou? Slečna Pebmarshová vypovídala u ohledání. Bylo v jejím svědectví něco, co vzbudilo u Edny pochyby? Ale Edna měla pochyby už před ohledáním. Věděla už před tím něco o slečně Pebmarshové? Věděla například nějak, že zde je spojení mezi slečnou Pebmarshovou a Sheilou Webbovou? To by souhlasilo s tím, co řekl Pierce: „Nemůže být pravda, co řekla.“

„Dohady, samé dohady,“ řekl vztekle.

A číslo osmnáct? Slečna Waterhouseová našla tělo. Inspektor Hardcastle byl profesionálně zaujatý vůči lidem, kteří našli mrtvolu. Najít mrtvolu skýtá vrahovi spoustu výhod — ušetří si riskování s vytvářením alibi; vysvětluje všechny přehlédnuté otisky prstů. V mnoha ohledech je to výhodná pozice — pouze s jednou podmínkou: musí chybět jakýkoli viditelný motiv. Slečna Waterhouseová zjevně neměla žádný viditelný důvod zbavit se malé Edny. Slečna Waterhouseová nevypovídala u soudu. Ale mohla tam být. Měla snad Edna nějaký důvod domnívat se nebo věřit, že to byla slečna Waterhouseová, kdo jménem slečny Pebmarshové požádal o stenografku do čísla devatenáct?

Zase dohady.

A pak je tu samozřejmě sama Sheila Webbová...

Hardcastle zvedl telefon a zavolal do hotelu, ve kterém byl ubytován Colin Lamb. Po chvíli měl na drátě přímo jeho.

„Tady Hardcastle. Kolik bylo hodin, když jste dnes s Sheilou Webbovou obědvali?“

Chvíli bylo ticho, než Colin odpověděl. „Jak to víš, že jsme spolu obědvali?“

„Jen dobrý odhad. Takže jste obědvali?“

„Proč bych s ní nemohl obědvat?“

„Proč bys nemohl? Ptám se tě pouze na čas. Šli jste na oběd přímo z ohledání?“

„Ne. Chtěla udělat nějaké nákupy. Setkali jsme se v Čínské restauraci na Markét Street v jednu hodinu.“

„Rozumím.“

Hardcastle se podíval do svých poznámek. Edna Brentová zemřela mezi dvanácti čtyřiceti a jednou hodinou.

„Nezajímá tě, co jsme měli k obědu?“

„Nenamáhej se. Chci vědět jen přesný čas. Kvůli záznamu.“

„Chápu, to zní celkem věrohodně.“

Nastala pomlka. Hardcastle se pokusil zmírnit napětí: „Jestli nemáš nic na dnešní večer...“

Byl přerušen.

„Odjíždím. Právě se balím. Dostal jsem vzkaz, jedu do ciziny.“

„Kdy se vrátíš?“

„To nikdo neví. Minimálně za týden, možná později a třeba nikdy!“

„Smůla, co?“

„Nejsem si jistý,“ řekl Colin a zavěsil.

18. kapitola

Hardcastle dorazil do čísla devatenáct, právě když slečna Pebmarshová opouštěla dům.

„Dovolíte na minutku, slečno Pebmarshová?“

„Ach, to je — detektiv inspektor Hardcastle?“

„Ano. Máte chvíli čas?“

„Nerada bych přišla pozdě do ústavu. Bude to trvat dlouho?“

„Ne více než tři čtyři minuty.“

Vrátila se do domu následována inspektorem.

„Už jste slyšela, co se stalo dnes odpoledne?“ zeptal se.

„Něco se stalo?“

„Myslel jsem, že už to víte. Tady dole v telefonní budce byla nalezena zavražděná dívka.“

„Zavražděná? Kdy?“

„Před necelými třemi hodinami.“ Podíval se na staré pendlovky.

„O tom jsem nic neslyšela. Vůbec nic,“ řekla slečna Pebmarshová. Stín hněvu na chvíli zazněl v jejím hlase. Jako by za to mohlo její postižení. „Zavražděná dívka! Jaká dívka?“

„Jmenovala se Edna Brentová a pracovala v Cavendishské agentuře.“

„Další dívka odtamtud! Poslali ji sem jako tu Sheilu Jaksejmenmenuje?“

„To si nemyslím,“ řekl inspektor. „Nepřišla k vám na návštěvu?“

„Ke mně? To určitě ne.“

„Byla byste doma, kdyby se tu stavila?“

„Nevím to jistě. V kolik říkáte, že to bylo?“

„Přibližně ve dvanáct čtyřicet nebo trochu později.“

„Ano,“ řekla slečna Pebmarshová. „To jsem byla doma.“

„Kam jste šla, když ohledání skončilo?“

„Šla jsem přímo sem.“ Chvíli mlčela a pak se zeptala: „Proč si myslíte, že ta dívka mohla jít navštívit mě?“

„Protože byla dnes dopoledne na ohledání a viděla vás tam, a protože musela mít nějaký důvod k návštěvě Wilbraham Crescent. Pokud je nám známo, neznala se s nikým v této ulici.“

„Ale jaký by měla důvod mě navštívit, když mě jen viděla?“

„No —“ inspektor se lehce usmál, pak si uvědomil, že slečna Pebmarshová nemůže takto ocenit jeho odzbrojující kvalitu, a tak se spěšně pokusil vložit úsměv do svého hlasu. „U těchto děvčat nikdy nevíte. Snad chtěla jen autogram. Nebo tak něco.“

„Autogram!“ řekla s opovržením slečna Pebmarshová. Pak dodala: „Ano... ano, snad máte pravdu. Takové věci se skutečně stávají.“ Pak rozhodně zavrtěla hlavou: „Mohu vám pouze zaručit, inspektore Hardcastle, že se nic takového dnes nestalo. Nikdo tu nebyl od té doby, co jsem se vrátila z ohledání.“

„Dobře, tak vám děkuji, slečno Pebmarshová. Domníváme se, že je lépe prověřit každou eventualitu.“

„Kolik jí bylo let?“ zeptala se slečna Pebmarshová.

„Myslím, že devatenáct.“

„Devatenáct. Tak mladá.“ Její hlas se lehce změnil. „Tak mladá, ubohé dítě. Kdo mohl mít zájem na smrti tak mladé dívky?“

„To se stává,“ řekl Hardcastle.

„Byla hezká? Přitažlivá? Sexy?“

„Ne,“ řekl Hardcastle. „Asi by ráda byla, řekl bych, ale nebyla.“

„Tak to nemohl být důvod,“ řekla slečna Pebmarshová. Pak znovu zatřásla hlavou. „Je mi to líto, víc než si myslíte, inspektore Hardcastle, ale nemohu vám více pomoci.“

Odešel, jako obvykle uchvácený osobností slečny Pebmarshové.

2

Slečna Waterhouseová byla rovněž doma. Otevřela dveře tak prudce, jako by chtěla viníka přistihnout při něčem nekalém.

„Ach, to jste vy!“ řekla. „Opravdu jsem vašim lidem řekla všechno, co jsem věděla.“

„Jsem si jistý, že jste odpověděla na vše, co se vás ptali,“ řekl Hardcastle, „ale určitě se vás nemohli hned ptát na všechno. Musíme teď vědět několik dalších podrobností.“

„Nechápu proč. Celá ta záležitost byl strašlivý šok,“ řekla slečna Waterhouseová doprovázejíc to pronikavým pohledem. „Ale pojd’te dál, pojd’te dál. Nebudete přece stát na rohožce. Pojd’te dál a posad’te se a ptejte se, na cokoli chcete, ačkoli opravdu nechápu, co bych vám ještě mohla říct. Jak jsem řekla, šla jsem si ven zavolat. Otevřela jsem dveře u budky a tam byla ta dívka. Nikdy v životě jsem se tak nevydělala. Spěchala jsem dolů a chytla jsem strážníka.“

A potom, jestli vás to zajímá, jsem se vrátila domů a dala si léčivou dávku brandy. Léčivou,“ řekla slečna Waterhouseová ostře.

„To bylo velmi moudré, madam,“ řekl inspektor Hardcastle.

„A to je vše,“ řekla slečna Waterhouseová s konečnou platností.

„Chtěl jsem se vás zeptat, zda jste si zcela jistá, že jste tu dívku nikdy předtím neviděla?“

„Možná jsem ji viděla stokrát,“ řekla slečna Waterhouseová, „ale nepamatuji si ji. Myslím tím, že mě mohla obsluhovat někde v

obchodě nebo vedle mě seděla v autobuse nebo mi prodávala lístek do kina.“

„Pracovala jako stenografka v Cavendishské agentuře.“

„Nemyslím, že jsem někdy měla příležitost užít služeb stenografky. Snad pracovala v kanceláři mého bratra u Gainsforda a Swettenhama. Sem míříte?“

„Ne, ne,“ řekl inspektor Hardcastle, „žádná taková spojitost tu není. Jen mě zajímalo, jestli vás dnes dopoledne nebo odpoledne nepřišla navštívit, předtím, než byla zavražděna.“

„Navštívit mě? Samozřejmě, že ne. Proč by taky měla?“

„To je to, co nevíme,“ řekl inspektor Hardcastle, „ale kdyby někdo tvrdil, že ji dnes ráno viděl u vaší branky, tak řeknete, že se mylil, že?“ Hleděl na ni nevinnýma očima.

„Někdo ji viděl u mé branky? Nesmysl,“ řekla slečna Waterhouseová. Zaváhala: „Ledaže...“

„Ano?“ řekl Hardcastle, aniž by zbytečně zdůraznil naléhavost.

„Mohla přece hodit do schránky leták nebo něco takového... *Byl* tam leták před obědem. Mám pocit, že něco jako demonstrace za jaderné odzbrojení. Každý den tam je něco takového. Domnívám se, že mohla přijít a něco hodit do schránky. Ale kvůli tomu mě nemůžete obvinít, že ne?“

„Samozřejmě, že ne. A teď k vašemu telefonnímu hovoru — říkáte, že váš aparát byl porouchaný. Podle telefonní ústředny nebyl.“

„Ústředna řekne cokoli. Já vám říkám, že jsem vytočila číslo a ozval se nesnesitelný zvuk, určitě ne obsazovací tón. Tak jsem šla ven do budky.“

Hardcastle vstal.

„Omlouvám se, slečno Waterhouseová, že jsem vás takto znepokojil, ale je tu jistá možnost, že ona dívka šla navštívit někoho určitého zde v ulici a že mířila do domu ne příliš vzdáleného odsud.“

„A tak musíte vyšetřit každého na Crescentu,“ řekla slečna Waterhouseová. „Myslím, že nejspíše šla navštívit dům sousední — slečnu Pebmarshovou.“

„Proč si to myslíte?“

„Říkal jste, že byla stenografka a pracovala v Cavendishské agentuře. Pokud si vzpomínám, slečna Pebmarshová žádala o stenografku tehdy, když byl zavražděn ten muž.“

„Říkalo se to, ale ona to popírá.“

„Kdybyste se zeptal mě,“ řekla slečna Waterhouseová, „ne každý poslouchá, co *já* říkám, dokud není pozdě, já bych řekla, že je trochu praštěná. Slečna Pebmarshová jako. Myslím, že *mohla* klidně zavolat do agentury a požádat o stenografku. Pak na to všechno třeba zapomněla.“

„Ale nemyslíte si, že by spáchala vraždu?“

„Nikdy jsem neřekla, že by něco takového udělala. Víím, že v jejím domě byl zavražděn muž, ale netvrdím, že s tím má slečna Pebmarshová něco společného. Jen říkám, že může trpět nějakou tou podivnou fixací. Znáím jednu ženu, která volávala do cukrárny a objednávala si cukrové pusinky. Ale nechtěla je, a když je posílček přinesl, tak tvrdila, že nic neobjednala. Něco takového, víte?“

„Samozřejmě, vše je možné,“ řekl inspektor Hardcastle. Dal slečně Waterhouseové sbohem a odešel.

Přemýšlel o tom, že si sotva prospěla svým posledním tvrzením. Na druhou stranu, pokud věří, že dívka byla spatřena u její branky, a nejspíš tomu věří, pak domněnka, že dívka šla do čísla devatenáct, byla v dané situaci docela obratná.

Hardcastle mrkl na hodinky a usoudil, že má stále dost času na to, aby se vydal do Cavendishské agentury. Dnes odpoledne měla být otevřena od dvou hodin. Z tamních děvčat by mohl něco dostat. A mohl by tam rovněž nalézt Sheilu Webbovou.

Jakmile vstoupil do místnosti, jedna z dívek okamžitě vstala.

„Detektiv inspektor Hardcastle, že ano?“ řekla. „Slečna Martindaleová vás očekává.“

Uvedla ho do ředitelny. Slečna Martindaleová mu nedala nejmenší šanci a okamžitě spustila:

„To je příšerné, inspektore Hardcastle; naprosto příšerné. Musíte něco podniknout. Musíte něco podniknout, a to okamžitě! Už žádné obcházení kolem horké kaše. Policie musí poskytovat ochranu a potřebujeme ji zde, v této kanceláři. *Ochranu*. Chci ochranu pro svá děvčata a nehodlám se nechat odbýt.“

„Jsem si jistý, slečno Martindaleová, že —“

„Chcete popřít, že dvě z mých děvčat, *dvě*, se staly obětí zločinu? Zjevně se kolem pohybuje nějaká osoba, která má — jak se to dneska říká? — fixaci nebo komplex — na stenografky nebo sekretářské agentury. Systematicky tyranizuje tenhle podnik. Nejdříve Sheila Webbová sprostě využítá, aby našla mrtvolu — taková věc může labilní dívku naprosto vyšínout — a teď tohle. Naprosto bezbranná dívka zavražděná v telefonní budce. Musíte něco podniknout, inspektore.“

„Po ničem netoužím víc než přijít té záhadě na kloub, slečno Martindaleová. Přišel jsem zjistit, jestli mi můžete nějak pomoci.“

„Pomoci! Jakou pomoc bych vám mohla poskytnout? Myslíte si, že kdybych něco věděla, nespěchala bych s tím za vámi už dříve? Vy musíte vypátrat, kdo zavraždil tu nevinnou dívku Ednu a kdo provedl ten sprostý žert Sheile. Jsem na svá děvčata přísná, inspektore, nutím je k práci a nestrpím žádné lajdání a nedbalost. Ale nedovolím, aby byla zneužívána nebo vražděna. Jsem rozhodnuta je chránit a chci vidět, že lidé, kteří jsou z našich daní placeni, aby udržovali pořádek, dělají svoji práci.“ Hleděla na něj upřeně s výrazem tygřice.

„Dejte nám čas, slečno Martindaleová,“ řekl. „Čas? Ta ubohá dívka je mrtvá a to vám nestačí? Myslíte si, že máte spoustu času, a zatím může být zítra zavražděna další z mých dívek.“

„Nemyslím, že je třeba se toho obávat, slečno Martindaleová.“

„Když jste dnes ráno vstával, patrně jste taky nečekal, že tato dívka bude zavražděna, inspektore. Pokud ano, pak předpokládám, že byste učinil alespoň minimální opatření, abyste ji ochránil. A když nějaká moje dívka bude zavražděna nebo uvedena do velmi potupné situace, budete zrovna tak překvapený. Celá ta záležitost je neuvěřitelná, *šílená!* Musíte připustit, že je to šílené. Pokud tedy je pravda to, co psali v novinách. Všechny ty hodiny, například. Všimla jsem si, že se o nich na ohledání nehovořilo.“

„Dnes ráno se hovořilo tak málo, jak jen to bylo možné, slečno Martindaleová. Bylo to pouze formální vyšetřování, víte?“

„Prostě musíte něco podniknout,“ řekla slečna Martindaleová a stále se na něj upřeně dívala.

„A víc mi říct nemůžete, neprozradila vám Edna něco? Nezdála se něčím vystrašená, nesvěřila se vám?“

„Nemyslím, že by se mi byla svěřila, kdyby měla z něčeho strach,“ řekla slečna Martindaleová. „Ale z čeho vlastně měla mít strach?“

To byla přesně ta otázka, na kterou by sám inspektor rád znal odpověď. Nezdálo se ale, že by ji mohl získat od slečny Martindaleové. Vyhnul se tedy tomu a řekl: „Rád bych hovořil se všemi vašimi dívkami, se kterými to bude možné. Vidím, že není pravděpodobné, že by Edna Brentová vyjevila nějaké obavy před vámi, ale mohla o nich hovořit se svými kolegyněmi.“

„To je docela dobře možné,“ řekla slečna Martindaleová. „Tahle děvčata tráví většinu času povídáním. Jakmile uslyší venku moje kroky, začnou bušit do psacích strojů jako o život. Ale co dělají těsně před tím? Mluví. Žvaní a žvaní!“ Trochu se uklidnila a řekla: „Teď jsou v kanceláři jen tři. Chcete s nimi mluvit hned? Ostatní jsou u zákazníků. Mohu vám dát jejich jména a adresy, jestli chcete.“

„Děkuji vám, slečno Martindaleová.“

„Domnívám se, že s nimi budete chtít hovořit o samotě,“ řekla slečna Martindaleová. „Nemluvíly by tak uvolněně, kdybych nad nimi stála a pozorovala je. Musely by totiž připustit, že máří svůj čas tlacháním.“

Vstala ze své židle a otevřela dveře do kanceláře.

„Děvčata, detektiv inspektor Hardcastle si s vámi chce promluvit. Můžete na tu dobu přerušit práci. Pokuste se mu říct všechno, co víte a co by mu pomohlo odhalit vraha Edny Brentové.“

Vrátila se do ředitelny a potichu zavřela dveře. Tři vyděšené dívčí obličeje hleděly na inspektora. Odhadl je rychle, leč dost dobře na to, aby je dokázal přimět k hovoru. Čestná a poctivá dívka s brýlemi. Spolehlivá, pomyslel si, ale nijak zvlášť bystrá. Poněkud zhýrale vypadající bruneta s vlasy upravenými ve stylu zuřivé vichřice. Oči všetečné, všímavé, avšak její tvrzení budou patrně velmi nespolehlivá. Vše bude třeba brát s rezervou. Třetí byla od narození chichotavá a inspektor si byl jistý, že souhlasí se vším, co kdokoli řekne.

Promluvil tiše, neformálně.

„Předpokládám, že jste již slyšely, co postihlo Ednu Brentovou, která zde pracovala.“ Tři hlavy prudce přikývly. „Mimochodem, jak jste se to dozvěděly?“ Vzájemně na sebe hleděly, jako by chtěly rozhodnout, která z nich bude mluvčí. Usnesly se na tom, že to bude ta s brýlemi, jež se představila jako Janet.

„Edna nepřišla ve dvě do práce, jak měla,“ vysvětlila.

„A Katina byla hrozně rozzuřená,“ začala tmavovláška, Maureen, a pak se zalekla. „Myslím slečna Martindaleová.“

Třetí dívka se zahihňala: „Katina je přezdívka,“ vysvětlila.

„A ne špatná,“ pomyslel si inspektor.

„Když chce, tak umí být děsně ostrá,“ řekla Maureen. „Úplně na vás vyletí. Zeptala se, jestli Edna říkala něco o tom, že dnes odpoledne nepřijde, a že měla aspoň vzkázat nějakou omluvu.“

Brýlatá dívka pravila: „Řekla jsem slečně Martindaleové, že s námi byla na ohledání, ale pak už jsme ji neviděly a nevíme, kam šla.“

„A je to pravda?“ zeptal se Hardcastle. „Opravdu nevíte, kam po ohledání šla?“

„Navrhovala jsem jí, aby se mnou šla na oběd,“ řekla Maureen, „ale zdálo se, že má už něco v plánu. Řekla, že nemá chuť dávat si někde oběd. Prý si jen koupí něco malého a sní si to v kanceláři.“

„Takže zamýšlela vrátit se do kanceláře?“

„Samozřejmě. Všechny jsme věděly, že sem odpoledne musíme.“

„Všimla jste si některá na Edně něčeho zvláštního v posledních dnech? Zdálo se vám, že má z něčeho obavy, že ji něco trápí? Řekla vám něco takového? Jestli cokoli víte, prosím vás, řekněte mi to.“

Opět na sebe pohlédly. Nebyla v tom podezřívavost, spíš to vypadalo, že se jen nemohou dohodnout, která z nich začne mluvit.

„Stále měla z něčeho strach,“ řekla Maureen. „Vždycky byla roztržitá a dělala chyby. Byla trochu pomalejší.“

„Pamatuji se,“ řekl Hardcastle.

Vzpomněl si, jak dívka držela botu a bezradně se na ni dívala.

„Víte, hned mě napadlo, že se stalo něco hrozného, když dnes Edna ve dvě hodiny nedorazila,“ řekla Janet a s vážnou tváří pokývala hlavou.

Hardcastle se na ni podíval s jistou nevolí. Nikdy neměl rád lidi, kteří byli po bitvě generálem. Byl si docela jistý, že tato dívka si v tu chvíli nic takového nemyslela. Mnohem pravděpodobněji si myslela něco jako: „Edna to od Katiny pěkně schytá, až se tu objeví.“

„Kdy jste se dozvěděly, co se stalo?“ zeptal se znovu.

Podívaly se po sobě. Hihňavá se zatvářila provinile. Mrkla na dveře kanceláře slečny Martindaleové.

„No, já — hm — já, na minutku jsem si odskočila,“ řekla. „Potřebovala jsem domů nějaké pečivo a věděla jsem, že až půjdu z práce, už bude pryč. A když jsem přišla do obchodu — je to hned tady na rohu a dobře mě tam znají — prodavačka řekla: ‚Že pracovala u vás, v té vaší agentuře, drahoušku?‘ a já řekla: ‚Koho myslíte?‘ A ona: ‚No přece ta dívenka, co ji právě našli zavražděnou v telefonní budce.‘ To mě vzalo. Vyletěla jsem a běžela zpátky do kanceláře. Řekla jsem to ostatním a nakonec jsme se rozhodly, že to musíme říct slečně Martindaleové, a právě v tom okamžiku vyrazila ze své kanceláře a křikla: ‚Co to tu děláte? Neslyším ani jeden psací stroj!‘, Brýlatá se ujala slova.

„A já jí řekla: ‚Promiňte, to není *naše* vina. Právě jsme se dozvěděly strašnou věc o Edně, slečno Martindaleová.‘,

„A co slečna Martindaleová řekla nebo udělala?“

„Nejdřív tomu vůbec nevěřila,“ řekla bruneta. „Řekla: ‚Nesmysl. Jen jste zaslechly v obchodě hloupé žvásty. To musí být nějaká jiná dívka. Proč by to měla být Edna?‘ a šla zpátky do své kanceláře, zavolala na policii a dozvěděla se, že to je pravda.“

„Ale já nechápu,“ řekla Janet jako ve snách, „nechápu, proč by *někdo* chtěl zavraždit Ednu.“

„Kdyby aspoň měla přítele nebo něco takového, to by bylo jiné,“ řekla bruneta.

Všechny hleděly s nadějí na Hardcastla, jako by jim on mohl onu záhadu objasnit. Vzdychl. Tady se taky nic nedoví. Snad některá z ostatních dívek bude víc užitečná. Snad sama Sheila Webbová.

„Byly Sheila Webbová a Edna Brentová blízké přítelkyně?“ zeptal se.

Otráveně se na sebe podívaly. „Nijak zvlášť, pokud víme.“

„Mimochodem, kde je teď slečna Webbová?“ Dozvěděl se, že Sheila Webbová je v hotelu Curlew u profesora Purdyho.

19. kapitola

Když profesor Purdy přerušil diktát a zvedl sluchátko, jeho hlas zněl rozhořčeně.

„Kdo? Co? Chcete jako říct, že je tu teď? Tak mu řekněte, ať přijde zítra. Cože? No dobře, dobře, tak ať jde nahoru.“

„Pořád něco,“ řekl rozmrzele. „Jak může člověk udělat nějakou práci, když ho pořád někdo ruší.“ Podíval se trochu otráveně na Sheilu Webbovou a řekl: „Kde jsme to přestali, drahoušku?“

Sheila už chtěla odpovědět, když v tom se ozvalo zaklepání na dveře. Profesor Purdy se s jistými obtížemi přenesl z doby asi před třemi tisíci lety zpět do současnosti.

„Ano,“ řekl nedůtklivě. „Prosím, pojd'te dál, co se děje? Mohu vás ujistit, že jsem žádal, abych speciálně toto odpoledne nebyl nikým rušen.“

„Velice se omlouvám, pane, opravdu velice, ale je to nezbytné. Dobrý večer, slečno Webbová.“

Sheila Webbová odložila poznámkový blok a vstala. Hardcastle napadlo, zda to byl pouze jeho dojem, že v jejích očích zahlédl záblesk strachu.

„Tak o co jde?“ řekl znovu ostře profesor.

„Jak vám zde slečna Webbová může potvrdit, jsem detektiv inspektor Hardcastle.“

„Budiž,“ řekl profesor. „Budiž.“

„Potřebuji promluvit pár slov se slečnou Webbovou.“

„Nemůže to počkat? V tomto okamžiku je to opravdu nejméně vhodné. Nejméně vhodné. Zrovna jsme byli v klíčovém bodě. Slečna Webbová bude volná za čtvrt hodiny — možná půl hodiny. Propána, to už je šest hodin?“

„Je mi to opravdu líto, profesore Purdy,“ řekl Hardcastle pevně.

„No dobře, dobře. O co jde — nějaký dopravní přestupek, předpokládám? To je hrůza, jak jsou dopravní policisté komisní. Jeden mi tvrdil, že jsem nechal své auto stát čtyři a půl hodiny na parkovacích hodinách. Jsem si naprosto jistý, že to nebylo možné.“

„Je to o trochu vážnější než dopravní přestupek, pane.“

„Ovšem, ovšem. Vždyť vy ani nemáte auto, že, má drahá?“ Polhlédl roztržitě na Sheilu Webbovou. „Ano, vzpomínám si, že jste přijela autobusem. Tak o co jde, inspektore?“

„Jsem tu kvůli dívce jménem Edna Brentová.“ Obrátil se k Sheile Webbové. „Předpokládám, že už jste o ní slyšela?“

Zírala na něho. Nádherné oči, modré jako chrpa. Oči, které mu někoho připomínaly.

„Říkal jste Edna Brentová?“ řekla a pozdvihla obočí. „Samozřejmě, že ji znám. Co je s ní?“

„Vidím tedy, že jste to ještě neslyšela. Kde jste obědvala, slečno Webbová?“

Tváře se jí zarděly.

„Obědvala jsem se známým v restauraci Ho Tung, pokud — pokud to opravdu musíte vědět.“

„Pak už jste nešla do kanceláře?“

„Myslíte do Cavendishské agentury? Volala jsem tam a řekli mi, že mám jet přímo sem a hlásit se v půl třetí u profesora Purdyho.“

„To je pravda,“ řekl profesor a pokýval hlavou. „Půl třetí. A od té doby jsme v plné práci. V plné práci. Oh, měl jsem objednat čaj. Promiňte, slečno Webbová. Proč jste mi to nepřipomněla?“

„Ale to nevádí, profesore Purdy, to vůbec nevádí.“

„To je ode mě velké opomenutí,“ řekl profesor, „velké opomenutí. Ale nesmím vyrušovat, protože inspektor se vás chce na něco zeptat.“

„Takže nevíte, co se stalo Edně Brentové?“

„Co se jí *stalo*?“ zeptala se Sheila ostře, její hlas zesílil. „Co se jí stalo? Co tím myslíte? Měla nějakou nehodu — někdo ji přejel?“

„Velmi nebezpečná, ta rychlá jízda,“ vložil se profesor.

„Ano,“ řekl Hardcastle, „něco se jí stalo.“ Udělal pomlku a pak řekl s notnou dávkou brutality, „Kolem půl jedné byla uškrncena v telefonní budce.“

„V telefonní budce?“ řekl profesor výjimečně se zájmem.

Sheila Webbová neřekla nic. Zírala na něj, ústa mírně pootevřená, oči dokořán. „Bud' to opravdu slyšíš poprvé, nebo jsi zatraceně dobrá herečka,“ pomyslel si Hardcastle.

„Propána,“ řekl profesor. „Uškrcena v telefonní budce. To se mi zdá opravdu neuvěřitelné. Velmi neuvěřitelné. Takové místo bych si já nevybral, kdybych chtěl něco podobného udělat. To vsutku ne. Ubohé děvče. Velice nepříjemné pro ni.“

„Edna, *zavražděná*? Ale proč?“

„Víte, slečno Webbová, že vás předevčírem byla Edna navštívit a že nějakou dobu čekala v bytě vaší tety, až se vrátíte?“

„To je moje vina,“ řekl profesor provinile. „Velice jsem ten večer slečnu Webbovou zdržel. Vzpomínám si. Opravdu velice. Je mi to stále velmi líto. Musíte mi vždy připomenout, kolik je hodin, má drahá. Opravdu musíte.“

„Teta mi o tom řekla,“ odpověděla Sheila, „ale netušila jsem, že se jedná o něco důležitého. Bylo to vážné? Měla Edna nějaké potíže?“

„To nevíme,“ řekl inspektor. „A možná se to nikdy nedovíme. Ledaže nám to povíte vy.“

„Já vám to mám povědět? Ale jak to mám vědět?“

„Snad máte nějaké tušení, proč s vámi chtěla Edna hovořit.“

Zavrtěla hlavou. „To nemám, to opravdu nevím.“

„Nic vám nenaznačila? Nemluvila s vámi o něčem v kanceláři?“

„Ne. Opravdu mi nic neřekla. Já jsem včera v kanceláři vůbec nebyla. Byla jsem celý den u jednoho našeho autora v Landis Bay.“

„Nezdála se vám poslední dobou nějaká vylekaná?“

„No, Edna vždycky vypadala poněkud vylekaná nebo zmatená. Byla taková, jak bych to řekla, nerozhodná, nejistá. Nikdy nebyla úplně přesvědčená o tom, co dělá nebo si myslí. Jednou vynechala při přepisování knihy Armanda Levina celé dvě stránky. Pak byla šíleně vynervovaná a nevěděla, co má dělat, protože už to mezitím odeslala.“

„Aha, a pak po vás chtěla radu, co si má počít.“

„Ano. Poradila jsem jí, aby mu rychle napsala, protože lidé většinou nezačnou číst přepis hned. Mohla mu napsat, vysvětlit, co se stalo a požádat ho, aby si nestěžoval slečně Martindaleové. Ale ona řekla, že to se jí udělat nechce.“

„Když se jí něco takového přihodilo, obvykle se přišla poradit?“

„Ano, vždycky. Problém byl v tom, že jsme se někdy nemohly shodnout na tom, co by měla udělat. Takže byla zase zmatená.“

„Takže by bylo docela přirozené, že by se na některou z vás obrátila, kdyby nějaký problém *měla*? To se stávalo poměrně často, ne?“

„Ano, to je pravda.“

„Vy si nemyslíte, že to tentokrát mohlo být něco vážnějšího?“

„To opravdu ne. O co vážného by mohlo jít?“

Inspektora by zajímalo, jestli je Sheila opravdu tak klidná, jak se snaží vypadat.

„Nevím, o čem se mnou chtěla mluvit,“ pokračovala rychle. „Nemám tušení. A v žádném případě nemohu pochopit, proč za mnou přišla do bytu mé tety a chtěla se mnou mluvit *tam*.“

„Zdá se, že to bylo něco, o čem s vámi nechtěla mluvit v Cavenishské agentuře. Snad nechtěla před ostatními děvčaty? Něco, o čem se domnívala, že bude lepší nechat jen mezi ní a vámi. Mohlo by to tak být?“

„To se mi zdá velmi nepravděpodobné. Určitě to nemohlo být něco takového,“ řekla překotně.

„Takže mi nemůžete pomoci, slečno Webbová?“

„Ne, bohužel. Je mi moc líto Edny, ale opravdu nevím nic, co by vám mohlo pomoci.“

„Nic, co by mohlo mít něco společného s událostí z devátého žáhl“

„Myslíte — toho muže — toho muže na Wilbraham Crescent?“

„Přesně tak.“

„Jak by mohlo? Co o tom mohla Edna vědět?“

„Snad nic důležitého,“ řekl inspektor, „ale něco ano. A cokoli by nám pomohlo. *Cokoli*, třeba maličkost.“ Odmlčel se. „Telefonní budka, kde byla zavražděna, je na Wilbraham Crescent. Napadá vás něco?“

„Vůbec nic.“

„Byla jste dnes na Wilbraham Crescent?“

„Ne, nebyla,“ řekla vehementně. „Nikdy jsem se k tomu místu nepřiblížila. Zdá se mi, že je to příšerné místo. Kéž bych tam nikdy nevšetrčila; kéž bych se k té záležitosti nikdy nepřimotala. Proč jen

tenkrát chtěli zrovna mě? Proč v tom místě byla zavražděna Edna? Musíte to zjistit, inspektore, musíte, *musíte!*“

„Máme v úmyslu to zjistit, slečno Webbová,“ řekl inspektor. Lehká hrozba zazněla v jeho hlase, když dodal: „Za to vám ručím.“

„Vy se třesete, má drahá,“ řekl profesor Purdy. „Myslím, opravdu si myslím, že byste potřebovala sklenku sherry.“

20. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Jakmile jsem se vrátil do Londýna, ihned jsem se hlásil u Bečka. Zamával mi svým doutníkem.

„Nakonec, na tom tvém slabomyslném nápadu se srpkem něco může být,“ připustil.

„Něco se konečně objevilo?“

„Tak daleko bych nezacházel. „Říkám jen, že *možná* máš pravdu. Náš stavební inženýr, pan Ramsay z Wilbraham Crescent 62, není tím, kým se zdá být. Dostal poslední dobou několik podivných úkolů. Od prvotřídních podniků, ale podniků s historií ne moc dlouhou a spíše pochybnou. Ramsay odjel narychlo před pěti týdny. Do Rumunska.“

„Tedy jinam, než řekl své ženě.“

„Možná ne, ale odjel tam. A je tam dodnes. Rádi bychom o něm věděli trochu víc. Takže můžeš oprášit kufry a vyrazit, můj milý. Mám pro tebe všechna potřebná víza a krásný nový pas. Tentokrát budeš Nigel Trench. Zopakuj si vzácnou balkánskou květinu. Jsi botanik.“

„Nějaké zvláštní instrukce?“

„Ne. Dostaneš kontakt, až si vyzvedneš svoje papíry. Zjisti o panu Ramsayovi všechno, co budeš moci.“ Dychtivě na mě hleděl. „Nezdáš se nadšený, jak bys měl být,“ řekl a zmizel za závojem dýmu.

„Vždycky potěší, když něco vyjde,“ řekl jsem vyhýbavě.

„Dobrý Měsíc, špatné číslo. V jednašedesátce bydlí absolutně čistý stavitel. Alespoň v našem smyslu čistý. Chudák starý Hanbury zjistil špatné číslo. Ale nebyl daleko od pravdy.“

„Zjistil jste něco i o těch dalších, nebo jenom o Ramsayovi?“

„Vila Diana se zdá prostá jak Diana. Dlouhá kočičí historie. McNaughton byl zajímavější. Jak víš, je to profesor v důchodu. Matematik. Prý dost dobrý. Vzdal se svého místa poměrně brzo ze zdravotních důvodů. Možná je to pravda, ale zdá se být docela zdravý a v kondici. Přerušil styky se všemi svými bývalými přáteli, což vypadá poněkud podivně.“

„Problém je v tom,“ řekl jsem, „že nám připadá podezřelé všechno, ať už udělá kdokoli cokoli.“

„Něco by se tam dalo zjistit,“ řekl plukovník Beck. „Jsou chvíle, kdy podezřívám *tebe*, Coline, že jsi přeběhl na druhou stranu. Jsou chvíle, kdy podezřívám *sebe*, že jsem přeběhl na druhou stranu. A pak zase mívám podezření, že jsem přeběhl zpět. Všechno se mi plete.“

Letadlo odlétalo v deset dopoledne. Šel jsem ještě před tím navštívit Hercula Poirota. Tentokrát popíjel *sirop de cassis*. (Pro mě a pro vás černý rybíz.) Nabídl mi, odmítl jsem. George mi přinesl whisky. Vše jako obvykle.

„Vypadáte ustaraně,“ řekl Poirot. „Vůbec ne. Pouze odlétám do ciziny.“ Podíval se na mě a já přikývl. „Tedy tak je to?“

„Ano, tak je to.“

„Přeji vám mnoho úspěchů.“

„Děkuji. A jak jste na tom vy, Poirote, se svým domácím úkolem?“

„*Pardon?*“

„No přeci Crowdeanská hodinová vražda. Opřel jste se pohodlně do křesla, zavřel oči a přišel na všechny odpovědi?“

„S velikým zájmem jsem přečetl všechno, co jste zde zanechal,“ řekl Poirot.

„Nic zajímavého, že? Říkal jsem vám, že tihle sousedé jsou k ničemu —“

„Právě naopak. Minimálně dva lidé pronesli velice pozoruhodnou poznámku —“

„Kteří a co pronesli?“

Poirot mi sdělil velice protivným způsobem, že si musím své poznámky pečlivě pročíst znova.

„Pak uvidíte sám. Bije to do očí. Teď je ještě potřeba hovořit s dalšími sousedy.“

„Už žádní jiní nejsou.“

„Musí být. *Někdo* vždy něco vidí. To je zákon.“

„Může to být zákon, ale neplatí v tomhle případě. A mám pro vás nové podrobnosti. Stala se další vražda.“

„Skutečně? Tak brzy? To je zajímavé, vypravujte.“

Vyložil jsem mu to. Podrobil mě ostrému výslechu, dokud ze mne nedostal všechny důležité detaily. Taky jsem mu pověděl o pohlednici, kterou jsem předal Hardcastlovi.

„Pamatuj — čtyři jedna tři — nebo čtyři třináct,“ opakoval.

„Ano, to je stejný případ.“

„Co tím myslíte?“

Poirot zavřel oči.

„Ta pohlednice postrádá jen jednu maličkost — otisk prstu namočeného v krvi.“

Podíval jsem se na něj s nadějí.

„Co si o té záležitosti doopravdy myslíte?“

„Vyjasňuje se nám to — jako obvykle, vrahovi se nedaří, jak by si představoval.“

„Ale kdo je ten vrah?“

Na tuto otázku Poirot lživě neodpověděl.

„Dovolíte, zatímco budete pryč, abych provedl několik šetření?“

„Například?“

„Zítra dám instrukce slečně Lemonové, aby napsala dopis mému starému příteli, právníku panu Enderbymu. Požádám ji, aby též prověřila jeden záznam o sňatku v Somerset House. Taky pošle jeden telegram do zámoří.“

„To se mi nezdá poctivé,“ namítl jsem. „Vy máte jen sedět a přemýšlet.“

„Přesně to dělám! Úkolem slečny Lemonové je ověřit odpověď, kterou už jsem vymyslel. Nežádám o informaci ale o *ověření*.“

„Nevěřím, že něco víte, Poirote! Jenom blafujete. Nikdo dosud neví, kdo je ten mrtvý muž —“

„Já to vím.“

„Jak se jmenuje?“

„Nemám ponětí. Jeho jméno není důležité. Já nevím, *kdo* to je, ale vím, *kdo* to *je*, rozumíte.“

„Vyděrač?“

Poirot zavřel oči.

„Soukromý detektiv?“

Poirot otevřel oči.

„Dám vám malou nápovědu. Jako jsem to udělal posledně. A pak už nic víc neřeknu.“

Zarecitoval s největší vážností:

„*Dali, dali ránu — přišel a je v Pánu.*“

21. kapitola

Detektiv inspektor Hardcastle pohlédl na kalendář na svém pracovním stole. Dvacátého září. Jedenáct dní. Za tu dobu nepokročili tak daleko, jak by si býval představoval, a to proto, že stále zápolili s počátečním problémem: identifikace oběti. Trvalo to déle, než si vůbec myslel, že je možné. Vypadá to, že všechny cesty selhaly. Laboratorní prozkoumání oděvu nepřineslo nic užitečného. Samotné šaty neposkytly žádné vodítko. Byly to šaty dobré, exportní kvality, ne nové, ale dobře udržované. Nepomohli ani zubaři, ani prádelny, ani čistírny. Mrtvý muž zůstal „tajemným mužem“. A přitom, myslel si Hardcastle, to nebyl „tajemný muž“. Nebylo na něm nic zvláštního ani dramatického. Byl to jenom muž, kterého nikdo nedokázal poznat. V tom byl ten celý problém. Hardcastle vzdychl, když si vzpomněl na telefonáty a dopisy, které ho zákonitě zavalily poté, co byla v tisku zveřejněna fotografie s titulkem: ZNÁTE TOHOTO MUŽE? Překvapující množství lidí, kteří si mysleli, že ho znali. Dcery s nadějí hledající otce, jenž jim před lety zmizel. Devadesátiletá paní byla přesvědčena, že je to její syn, který odešel před třiceti lety. Bezpočet žen, které poznaly ztraceného manžela. Kupodivu sestry už tak zaníceně bratry nehledaly. Sestry budou asi méně optimistické. A samozřejmě nekonečně mnoho těch, kteří tohoto muže viděli v Lincolnshiru, Newcastlu, Devonu, Londýně, v metru, v autobuse, bloumajícího po molu, zlověstně rozhlížejícího se na rohu ulice, pokoušejícího se skrýt obličej při východu z kina. Stovky stop, ty nadějnější pečlivě prověřené, ale k ničemu.

Ale dnes to vypadalo poněkud nadějněji. Inspektor si opět prohlédl dopis na stole. Merlina Rivalova. To křestní jméno se mu nelíbilo. Nikdo normální přeci nemohl dát holčičce jméno Merlina. Bezpochyby to bylo umělecké jméno, které si ona osoba dala sama. Ale líbil se mu obsah dopisu. Nebyl výstřední ani sebejistý. Stálo v něm pouze, že se pisatelka domnívá, že v oné osobě poznává manžela, se kterým se před lety rozešla. Dnes dopoledne ji očekával. Stiskl bzučák a vstoupil seržant Cray.

„Paní Rivalova se ještě nedostavila?“

„Právě přišla. Zrovna jsem vám to chtěl oznámit.“

„Jak vypadá?“

„Trochu nápadně,“ řekl Cray po chvilce přemýšlení. „Hodně lícidla, ne moc kvalitního. Ale jinak vcelku důvěryhodná žena, řekl bych.“

„Vypadá sklesle?“

„Ne. Aspoň se mi nezdá.“

„Dobře,“ řekl Hardcastle. „Ať jde dál.“ Cray odešel a vzápětí byl zpět a ohlašoval: „Paní Rivalova, pane.“

Inspektor vstal a podal jí ruku. Okolo padesátky, odhadoval, ale z dálky, z pořádné dálky, by mohla vypadat na třicet. Zblízka vypadala zásluhou přemrštěného make-upu na trochu víc než padesát, ale v souhrnu jí hádal padesát. Tmavé natrvalené vlasy. Bez klobouku, střední postavy, tmavý kabát a sukně, bílá košile. Měla velkou kostkovanou tašku. Zvonivý náramek nebo dva, několik prstýnků. Celkový dojem, utvořený na základě dlouholetých zkušeností, poměrně uspokojivý. Patrně ne moc precitlivělá, ale snadno se s ní žije, dost velkorysá, snad hodná. Důvěryhodná? To je otázka. Ruku do ohně by za ni nedal, ale neměl na vybranou. Vyslechnout ji musel.

„Mám velkou radost, že vás poznávám, paní Rivalova,“ řekl, „a doufám, že nám budete schopna pomoci.“

„Samozřejmě, nejsem si tím vůbec jistá,“ řekla paní Rivalova omluvně. „Ale vypadal trochu jako Harry. Hodně jako Harry. Ale počítám i s tím, že vás zklamu. Myslím, že vás nesmím připravovat o moc času.“

Vypadala poněkud ustaraně.

„Nemusíte se kvůli tomu znepokojovat,“ řekl inspektor. „Potřebujeme pomoc velmi naléhavě.“

„Chápu. Doufám, že si budu jistá. Víte, je to dlouhá doba, co jsem ho naposled viděla.“

„Můžeme si nejdříve upřesnit několik údajů? Kdy jste viděla svého muže naposledy?“

„Celou cestu vlakem jsem se pokoušela si na to přesně vzpomenout,“ řekla paní Rivalova. „Je to hrozné, jak člověk rychle zapomíná. Myslím, že v dopise jsem vám napsala, že to bylo před deseti lety, ale je to asi ještě déle. Mám pocit, že je to skoro patnáct let. Tak to letí.“ Moudře dodala: „Člověk si namlouvá, že to není tak dávno, protože si pak nepřipadá tak starý, nemyslíte?“

„Snad máte pravdu,“ řekl inspektor. „Takže říkáte, že jste ho naposled viděla asi před patnácti lety. Kdy jste se brali?“

„To muselo být asi tři roky před tím,“ řekla paní Rivalova.

„A bydleli jste tehdy kde?“

„V místě zvaném Shipton Bois v Suffolku. Velmi pěkné městečko. Lišky tam dávaly dobrou noc.“

„A čím byl váš manžel?“

„Pojišťovací agentem. Tedy —“ odmlčela se, ^aspoň to říkal.“ Inspektor na ni ostře pohlédl.

„Zjistila jste, že to není pravda?“

„No, to ne... Nebo aspoň ne tenkrát. Jen mě potom napadlo, že to třeba nemusela být pravda. To by bylo pro muže snadné předstírat, že?“

„Za jistých okolností nepochybně.“

„Je to dobrá výmluva, proč muž často nebývá doma.“

„Váš manžel často nebýval doma, paní Rivalova?“

„Ano. Ale moc jsem se tím nezatěžovala.“

„Ani později?“

Neodpověděla hned. Po chvilce pravila: „Musíme to rozebírat? Co když to nakonec ani není Harry.“

Zajímalo ho, co přesně si teď myslí. V jejím hlase bylo nějaké napětí, snad pohnutí? Nebyl si jistý.

„Chápu, že o tom nechcete mluvit,“ řekl. „Tak pojďme.“

Vstal a doprovodil ji do čekajícího automobilu. Když dorazili, nebyla nervózní více než ostatní lidé, kteří toto místo navštívili před ní. Řekl obvyklou uklidňující frází.

„Nebojte se, není to nic hrozného. Bude to trvat jen chvíli.“

Zřízení vytáhl schránku a odhrnul plachtu. Chvilí na něj hleděla, její dech se trochu zrychlil. Pak se prudce obrátila. „Ano, je to Harry. Je o něco starší a změnil se. Ale je to on.“

Inspektor kývl na zřízence, uchopil ji kolem ramen a odvedl zpět do auta. Cestou na stanici neříkal nic. Nechal ji, aby se vzpamatovala. Když dorazili do kanceláře, vstoupil vzápětí strážník s čajem.

„Dejte si čaj, paní Rivalova. To vás vzchopí. Pak si promluvíme.“

„Děkuji.“

Řádně si čaj osladila a pak vypila jedním douškem.

„Už je to lepší,“ řekla. „*Nevadí* mi to, opravdu. Jen — taková věc trochu vyvede z míry.“

„Takže jste přesvědčená, že ten muž je váš manžel?“

„Určitě je. Samozřejmě, je o něco starší, ale ve skutečnosti se moc nezměnil. Vždycky vypadal k světu, byl to fešák, na úrovni.“

Ano, pomyslel si Hardcastle, docela dobrý popis. Na úrovni. Harry patrně vypadal víc na úrovni, než ve skutečnosti byl. Někteří toho dovedou dobře využít.

Paní Rivalova řekla: „Vždy velmi dbal na svůj oděv, zevnějšek a vůbec. Proto mu tak snadno podléhaly. Nikdy neměly žádné podezření.“

„Kdo mu podléhal, paní Rivalova?“ Hardcastlův hlas byl laskavý, chápavý.

„Ženy,“ řekla paní Rivalova. „Ženy. U kterých býval většinu svého času.“

„Aha. A vy jste se o tom dověděla.“

„No, pojala jsem podezření. Byl pryč tak často. Samozřejmě, vím, co jsou muži zač. Myslela jsem, že měl čas od času nějakou milenkou. Ale není dobré se na takové věci mužů ptát. Stejně by lhali. Ale nenapadlo mě, skutečně mě nenapadlo, že by se tím mohl živit.“

„A živil?“

Přikývla. „Myslím, že musel.“

„Jak jste na to přišla?“

Pokrčila rameny.

„Jednoho dne se vrátil ze služební cesty. Do Newcastlu, *říkal*. To je jedno. Vrátil se a řekl, že se musí rychle vypařit. Prý je po všem. Hra skončila. Nějaká žena se prý dostala do problémů. Učitelka, *říkal*, a smrdí to průšvihem. Tak jsem se ho zeptala. Nic nezapíral. Snad si myslel, že vím víc, než jsem doopravdy věděla. Podléhaly mu prostě hrozně snadno, stejně jako já. Dal jí prstýnek nebo tak něco a pak navrhl, že vhodně investuje její peníze. Většinou je dostal.“

„Zkoušel to i na vás?“

„Samozřejmě, ale já mu nic nedala.“

„Proč? Nevěřila jste mu?“

„Nepatřím k lidem, kteří každému důvěřují. Mám s muži jisté zkušenosti. Prostě jsem nestála o to, aby investoval moje peníze. Svoje peníze jsem si mohla investovat sama. Vždy mějte svoje peníze u sebe, a pak budete mít jistotu, že je máte! Viděla jsem tolik zoufalých dívek a žen.“

„Měl váš manžel někdy nějaké potíže s policií?“

„Do té doby ne,“ řekla paní Rivalova. „Ženy většinou nerady hlásí do světa, že naletěly. Ale tentokrát to mohlo být jinak. Tahle dívka nebo žena byla vzdělaná. Nenechala by se tak snadno podvést jako ostatní.“

„Čekala dítě?“

„Ano.“

„Stalo se to i v jiných případech?“

„Řekla bych, že ano. Opravdu nevím, co ho k tomu jednání poprvé přimělo. Jestli to byla jen touha po penězích, jak tvrdil, nebo jestli patřil k mužům, kteří prostě musí ženu dostat a nevidí důvod, proč by ona neměla platit jeho zábavu.“ Její hlas zněl hořce.

Hardcastle se jemně zeptal: „Měla jste ho ráda, paní Rivalova?“

„Já nevím. Já opravdu nevím. Asi svým způsobem ano, jinak bych si ho přece nevzala...“

„Promiňte, *byla* jste za něj provdána?“

„No, nikdy jsem si tím vlastně nebyla jistá,“ řekla paní Rivalova otevřeně. „Byli jsme řádně oddáni. Dokonce v kostele. Ale nemohu

vědět, jestli si už dříve nevzal jinou ženu pod jiným jménem. Jmenoval se Castleton, když si mě bral. Ale nemyslím, že to bylo jeho pravé jméno.“

„Harry Castleton. Je to tak?“

„Ano.“

„A jak dlouho jste jako manželé žili v Shipton Bois?“

„Byli jsem tam asi dva roky. Předtím jsme bydleli poblíž Doncasteru. Myslím, že jsem ani nebyla moc překvapená, když tehdy přišel s tou věcí. Už nějakou dobu jsem tušila, že s ním něco není v pořádku. Jen jsem tomu nechtěla věřit, protože on vypadal tak spořádaně. Pravý gentleman!“

„A co se stalo pak?“

„Řekl, že musí okamžitě zmizet, a já na to, ať táhne pokud možno co nejdál!“ Pak dodala zamyšleně. „Dala jsem mu deset liber. To bylo všechno, co jsem doma měla. Říkal, že je na dně... Od té doby jsem ho neviděla, ani o něm neslyšela. Až do dneška. Nebo lépe řečeno do chvíle, kdy jsem uviděla jeho obrázek v novinách.“

„Neměl nějaké zvláštní znamení? Jizvu po úrazu, po operaci? Něco takového?“

Zavrtěla hlavou.

„Nevzpomínám si.“

„Použil někdy jméno Curry?“

„Curry? Ne, to ne. Aspoň o tom nevím.“

Hardcastle jí podal přes stůl navštívenku.

„Vidím, že stále tvrdí, že je pojišťovací agent,“ poznamenala. „Myslím, že používá — promiňte, používal celou sérii falešných jmen.“

„Říkáte, že jste o něm posledních patnáct let neslyšela?“

„Neposlal mi pohlednici k Vánocům, pokud myslíte něco takového,“ řekla paní Rivalova s nečekaným zábleskem humoru. „Stejně nejspíš nevěděl, kde jsem. Krátce po našem rozchodu jsem se vrátila ke svému povolání. Byla jsem většinou na turné. Společný život mě nepoznamenal zas tak moc, a tak jsem opustila příjmení Castleton a vrátila se k svému původnímu jménu Merlina Rivalova.“

„Merlina — to není vaše pravé jméno, že?“ Zavrtěla hlavou a na její tváři se objevil slabý šibalský úsměv.

„Vymyslela jsem si ho. Něco neobvyklého. Moje pravé jméno je Flossie Gappová. Asi jsem byla pokřtěna jako Florence, ale nikdo mi nikdy neřekl jinak než Flossie nebo Flo. Flossie Gappová, to nezní příliš romanticky, co myslíte?“

„Co děláte nyní. Jste stále herečka, paní Rivalova?“

„Příležitostně,“ řekla paní Rivalova trochu neochotně. „Chvilí nahore, chvilí dole.“ Hardcastle byl taktní. „Chápu,“ řekl.

„Sem tam dělám různé pochybné práce. Pomáhám na večírcích nebo dělám hostesku a tak. Není to špatný život. Přijdete do styku s lidmi.“

„Nikdy jste neslyšela o Harry Castletonovi od té doby, co jste se rozešli?“

„Ani slovo. Myslela jsem, že snad odjel do ciziny nebo zemřel.“

„Poslední věc, na kterou se vás musím zeptat, paní Rivalova, je, jestli máte nějaké tušení, proč Harry Castleton přišel do těchto končin?“

„Ne. Pochopitelně nemám. Nemám ponětí, co celá ta léta dělal.“

„Zdá se vám možné, že by prodával podvodné Pojištění nebo něco takového?“

„Nevím. Po pravdě se mi to nezdá moc pravděpodobné. Harry byl na sebe vždy velmi opatrný. Nedělal by nic, při čem by mu šlo o krk. Spíš bych řekla, že to byla zase nějaká aféra s ženou.“

„Myslíte, že mohlo jít o něco jako vydírání?“

„Nevím... Snad, za jistých okolností ano. Snad nějaká žena, která nestála o to, aby něco z její minulosti vyšlo najevo. Myslím, že by si připadal bezpečný. Nemyslím si, že to tak bylo, ale mohlo. Nemyslím si, že by stál moc o peníze. Nemyslím, že někoho přivedl k zoufalství. Mohl vybírat jen malé částky.“ Přikývla. „Ano.“

„Ženám se asi líbil, že?“

„Ano. Vždy se do něj zamilovaly velmi snadno. Hlavně proto, že vypadal tak spořádaně a na úrovni. Byly pyšné, že dobyly takového muže. Doufaly v krásný a snadný život po jeho boku. To je nejjednodušší vysvětlení. Měla jsem stejný pocit,“ dodala paní Rivalova smutně.

„Ještě jedna maličkost.“ Hardcastle se obrátil na podřízeného: „Přineste nám, prosím, ty hodiny.“

Za chvíli přinesl podnos s hodinami. Hardcastle odstranil roušku, aby si je paní Rivalova mohla dobře prohlédnout. Pozorně sledoval její reakce.

„Překrásné. Tyhle se mi líbí,“ ukázala na zlacené hodiny.

„Neviděla jste už některé? Nic vám nepřipomínají?“

„Ne. Měly by nějak?“

„Napadá vás nějaká spojitost mezi vaším manželem a jménem Rosemary?“

„Rosemary? Počkejte, jedna rusovláska, ne, ta se jmenovala Rosalie. Obávám se, že vám nepomohu. Harry si svoje pletky nechával v tajnosti.“

„Když uvidíte hodiny ukazující čtyři třináct —“ Hardcastle udělal pomlku.

Paní Rivalova se vyzývavě uchichtla. „Napadne mě, že je čas na čaj.“ Hardcastle vzdychl.

„Dobře, paní Rivalova,“ řekl, „jsme vám velice vděční. Jak jsem říkal, odložené ohledání bude pozítří. Nenamítáte nic proti tomu podat svědectví u soudu, že ne?“

„Ne, vůbec ne. Pokud mám jen říct, kdo to byl... Nebudu muset hovořit o podrobnostech? Nerada bych mluvila o způsobu jeho života a tak.“

„To v dané chvíli nebude nutné. Vše, co budete muset odpřísáhnout, je, že to byl Harry Castleton, muž, za kterého jste byla provdána. Přesné datum bude jistě zaznamenáno v Somerset House. Kde jste byli oddáni? Pamatujete si to?“

„V místě zvaném Donbrook, myslím, že kostel se jmenoval Svätý Michal. Doufám, že to není víc než dvacet let. To bych si pak připadala jako nad hrobem,“ řekla paní Rivalova.

Vstala a podala mu ruku. Hardcastle se rozloučil a posadil se ke stolu. Chvíli klepal tužkou do stolu. Vstoupil seržant Cray.

„Spokojený?“

„Zdá se,“ odpověděl. „Jméno Harry Castleton, možná přezdívka. Uvidíme, co o tom chlapíkovi zjistíme. Zdá se pravděpodobné, že nejedná žena měla důvod se mu pomstít.“

„Vypadal tak poctivě,“ řekl Cray.

„To byl patrně jeho hlavní kapitál.“

Vzpomněl si znovu na hodiny s nápisem ROSEMARY.

22. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

„Tak už jste zpátky,“ řekl Hercule Poirot.

Pečlivě vložil záložku do knihy na místo, kde právě četl. Dnes stál na stole šálek horké čokolády. Poirot měl bezesporu nejstrašnější vkus při výběru nápojů. Mně tentokrát nenabídl.

„Jak se máte?“ zeptal jsem se ho.

„Jsem vyrušován. Jsem velmi vyrušován. Provádí se tu rekonstrukce bytů.“

„Nebudou pak lepší?“

„Ovšemže budou, ale pro mě to je maximální utrpení. Jsem úplně vyveden z rovnováhy. Bude tu cítit zápach barvy!“ Hleděl na mě s výrazem mučedníka.

Pak náhle jeho potíže zmizely jako mávnutím ruky a zeptal se: „A vy? Měl jste úspěch, ano?“

Odpověděl jsem pomalu: „Ani nevím.“

„Aha, je to tajemství.“

„Zjistil jsem to, co jsem měl zjistit. Přímo toho muže jsem nenašel. Sám nevím, co ode mě vlastně očekávali. Jestli tělo, nebo informace.“

„Když hovoříte o těle, četl jsem zápis z odročeného ohledání v Crowdean. Úmyslná vražda neznámou osobou či osobami. A vaše tělo má konečně aspoň jméno.“

Přikývl jsem.

„Harry Castleton, ať už je to kdokoli.“

„Poznán svoji ženou. Už jste byl v Crowdean?“

„Zatím ne. Mám v úmyslu zajet tam zítra.“

„Máte konečně volno?“

„Ještě ne. Jsem stále ve službě. Jedu tam pracovně —“ Chvilí jsem mlčel a pak jsem dodal: „Moc toho nevím, co se tam dělo, zatímco jsem byl v zahraničí. Pouze holou skutečnost o identifikaci. Co si o tom myslíte?“

Poirot pokrčil rameny.

„Dalo se to čekat.“

„Ano, policie je velmi schopná.“

„A manželky velmi ochotné.“

„Paní Merlina Rivalova. To je jméno!“

„Něco mi připomíná,“ řekl Poirot. „Ale co?“

Podíval se na mě, jako by čekal odpověď, ale nemohl jsem mu pomoci. Jak jsem znal Poirota, mohlo mu to připomínat cokoli.

„Návštěvu u přítele — ve venkovském domě,“ mumlal Poirot. Pak zavrtěl hlavou. „Ne, to je příliš dávno.“

„Až se vrátím do Londýna, přijdu a řeknu vám vše, co se od Hardcastla dozvím o paní Merlině Rivalové,“ sliboval jsem.

Poirot mávl rukou. „To nebude nutné.“

„Chcete říct, že už víte všechno, aniž by vám někdo něco o ní sdělil?“

„Ne. Chci tím říct, že mě nezajímá —“

„Nezajímá vás? Ale proč? To nechápu,“ kroutil jsem hlavou.

„Musíme se soustředit na podstatu věci. Povězte mi raději o té dívce Edně, která zemřela v telefonní budce na Wilbraham Crescent.“

„Nemohu vám říct nic víc, než co jsem řekl posledně. Nevím o té dívce nic.“

„Takže vše, co o ní víte,“ pravil Poirot vyčítavě, „nebo vše, co mi můžete říct, je, že to byla malá ubohá myška v kanceláři, která si ulomila podpatek o kanál —“ Zarazil se. „Mimochodem, kde byl ten kanál?“

„Dovolte, Poirote, jak to mám vědět?“

„Kdybyste se byl zeptal, tak byste to věděl. Nemůžete čekat, že se něco dozvíte, když se nebudete ptát na správné věci.“

„Ale co to s tím má společného, kde si ten podpatek ulomila?“

„Možná, že nic. Na druhou stranu, kdybychom znali přesně místo, kde se to stalo, mohlo by nám to ukázat nějakou souvislost s osobou, která byla poblíž, nebo s něčím, co se tam stalo.“

„Myslím, že jste trochu vedle. Nevadí, vím jen tolik, že to bylo blízko agentury, protože si koupila koláček a belhala se zpátky do kanceláře sníst si ten koláček. A nářek ukončila otázkou, jak se jen takhle dostane domů.“

„Ale, a jak se *dostala* domů?“ ptal se Poirot se zájmem.

Zíral jsem na něj.

„Nemám poněti.“

„Ach, to je neuvěřitelné, jak se vždy dovedete nezeptat na důležitou věc! Díky tomu nevíte nic, co je opravdu podstatné.“

„Snad byste měl přijet do Crowdean vy a ptát se sám,“ řekl jsem nedůtklivě.

„To není v tuto chvíli možné. Příští týden zde bude velice zajímavá burza knih.“

„Stále vás to drží?“

„Ano, vskutku,“ jeho oči se rozzářily. „Vezměte si díla Johna Dicksona Carra neboli Cartera Dicksona, jak se někdy sám nazývá...“

Uprchl jsem dříve, než se mohl dostat k věci, předstíraje neodkladnou schůzku. Neměl jsem náladu vyslechnout přednášku o starých mistrech kriminálního žánru.

2

Příštího večera mě zastihl Hardcastle, jak sedím na schodech před jeho domem. Vstal jsem, abych se s ním přivítal.

„Ahoj, Coline, jsi to ty? Tak ses vrátil z modravých dálek?“

„Z rudých dálek, to je výstižnější.“

„Jak dlouho tu na těch schodech sedíš?“

„Asi půl hodiny.“

„Je mi líto, žeš nemohl dovnitř.“

„Mohl jsem dovnitř snadno,“ řekl jsem uraženě. „Myslíš, že takový zámek je pro mě nějaká překážka?“

„Tak proč jsi tam nešel?“

„Nechtěl jsem ohrozit tvoji pověst,“ vysvětloval jsem. „Kdyby vyšlo najevo, že někdo bez problémů vnikl do domu vrchního policejního inspektora, byla by to dost ostuda, nemyslíš?“

Hardcastle vytáhl z kapsy klíč a odemkl hlavní dveře.

„Pojď dál a neplácej nesmysly.“ Uvedl mě do obývacího pokoje a nabídl něco k pití. Uvelebili jsme se v křeslech a připili si.

„Konečně se to trochu pohnulo,“ řekl Hardcastle. „Alespoň jsme identifikovali tělo.“

„Vím, četl jsem to v novinách. Kdo byl Harry Castleton?“

„Muž velice seriózního vzezření, který strávil svůj život uzavíráním sňatků nebo přinejmenším lámáním srdcí dobře situovaných žen. Ty mu zpravidla rychle svěřily své úspory, oslněny jeho úžasnou znalostí finančních záležitostí. Pak se obvykle vypařil.“

„Nevypadal jako muž toho typu,“ rozpomínal jsem se na jeho podobu.

„To byla jeho hlavní deviza.“

„Byl někdy trestán?“

„Ne. Pátrali jsme po tom, ale nedostali jsme mnoho informací. Měnil často jméno. Ve Scotland Yardu věří, že Harry Castleton, Raymond Blair, Lawrence Dalton a Roger Byron byli jedna a táž osoba, ale nemohou to dokázat. Ženy to neřeknou, víš? Raději ztratí paměť. Ten chlap v tom uměl skvěle chodit. Měnil jména, neustále se přemísťoval sem a tam a tak. Tohle sice vymyslelo už mnoho chytráků před ním, ale zdá se, že on v tom byl dokonalý. Roger Byron třeba zmizí ze Southamptonu a v Newcastleu se objeví Lawrence Dalton. K velkému zklamání svých přítelkyň se zuřivě vyhýbal fotografování. To vše se ale dělo poměrně dávno, před patnácti dvaceti lety. Pak nadobro zmizel. Někdo říkal, že je mrtvý, jiný, že odjel do ciziny.“

Takže o něm od té doby nikdo neslyšel, dokud se neobjevil mrtvý na koberci v obývacím pokoji slečny Pebmarshové?“

„Přesně tak.“

„To jistě otevírá spoustu možností.“

„To otevírá.“

„A uražená ženská hrdost nikdy nezapomíná,“ přemítal jsem.

„To se stává. Některé ženy mají dlouhou paměť a neodpouští.“

„A kdyby taková žena oslepla, je to další rána...“

„To je jen dohad. Nic ho zatím nepotvrzuje.“

„Jak vypadala ta žena, ta... Merlina Rivalova, to přece nemohlo být její pravé jméno.“

„Její pravé jméno je Flossie Gappová. To druhé si vymyslela, lépe se hodilo k jejímu povolání.“

„A čím byla, tanečnicí?“

„Ne, herečkou.“

„Počestná žena?“

„Nebyla jistě svatá, ale vzhledem k jejímu povolání bych řekl, že v jistém smyslu ano.“

„Spolehlivá?“

„Řekl bych, že ano. Poznala ho určitě. Ani trochu neváhala.“

„To byla klika.“

„To tedy ano, už jsem začínal být zoufalý. Kolik manželek už tu bylo! Začal jsem si myslet, že žena, která zná svého manžela, je velice vzácná. Mimochodem, řekl bych, že paní Rivalova věděla o svém muži trochu víc, než nám pověděla.“

„Měla ona sama někdy co do činění s policií?“

„Záznam nemá. Mohla mít nějaké pochybné přátele nebo ještě má, ale to nic neznamená.“

„Co hodiny?“

„Nic jí neříkají. Myslím, že mluvila pravdu. Zjistili jsme, odkud pocházejí — z tržnice Portobello. Tedy ty francouzské zlacené a ty porcelánové. Ale moc nám to nepomohlo. Víš, jak to tam o sobotách vypadá? Stánkař tvrdí, že je koupila Američanka, ale myslím, že jen tak hádá. Je to tam samý americký turista. Jeho žena tvrdí, že je koupil muž, ale nemůže si vzpomenout, jak vypadal. Ty stříbrné jsou z hodinářství v Bournemouthu. Vysoká dáma, která chtěla dárek pro svoji malou holčičku! Jediné, na co si prodavačka vzpomněla, bylo, že měla zelený klobouk.“

„A co ty čtvrté? Ty, které zmizely?“

„Nic,“ řekl Hardcastle.

Vím, co tím měl na mysli.

23. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Ubytoval jsem se v malém hotelu u nádraží. Vařili tu docela dobré minutky, ale to je tak všechno, co se o něm dá říct kladného. Kromě toho, že byl levný.

Následující den v deset hodin dopoledne jsem zavolal do Cavendishské agentury a požádal jsem o stenografku. Potřeboval jsem napsat několik dopisů a návrh obchodní smlouvy. Jmenoval jsem se Douglas Weatherby a bydlel v hotelu Clarendon (zvláštní, nejstrašnější hotely mívají vždy nejhonosnější názvy). Je přítomna slečna

Sheila Webbová? Jeden můj známý mi ji doporučil, prý je velmi šikovná.

Měl jsem štěstí. Sheila mohla jít rovnou. Měla však další práci od dvanácti hodin. Řekl jsem, že budeme do té doby hravě hotovi, neboť já sám mám v tu dobu také schůzku.

Postával jsem před dveřmi hotelu Clarendon. Když se Sheila objevila, udělal jsem krok dopředu a řekl: „Pan Douglas Weatherby k tvým službám.“

„To ty jsi volal do agentury?“

„Ano.“

„Ale to nesmíš dělat, takové věci,“ vypadala pohoršeně.

„Proč ne? Zaplatím Cavendishské agentuře za tvoje služby. Co jim je do toho, jestli strávíme tvůj vzácný a drahocenný čas v Buttercup Café naproti přes ulici, nebo diktováním nudných dopisů typu: Velevážený pane, k vaší nabídce ze dne 18. 3. si dovoluji sdělit...‘ a tak dále. Tak půjdeme a dáme si jedinečnou kávu v úžasně příjemném prostředí.“

Buttercup Café činilo zadost svému názvu tím, že bylo celé agresivně žluté. Umakartové stoly i plastové příbory, talíře a šálky, vše kanárkově žluté.

Objednal jsem dvě kávy a dva zákusky. Bylo dost časně, takže jsme měli celý podnik prakticky pro sebe.

Když si servírka poznamenala objednávku a odešla, dívali jsme se přes stůl jeden na druhého.

„Jsi v pořádku, Sheilo?“

„Co tím myslíš, v pořádku?“

Měla tak tmavé kruhy pod očima, že se její modré duhovky zdály fialové.

„Prožíváš nějaké špatné období?“

„Ano — ne — ani nevím. Myslela jsem, že jsi odjel.“

„Odjel. Ale vrátil jsem se.“

„Proč?“

„Ty víš proč.“

Sklopila oči.

„Bojím se ho,“ řekla po minutě, což je dost dlouhá doba.

„Koho se bojíš?“

„Toho tvého kamaráda — toho inspektora. Myslí si... myslí si, že jsem zabila toho muže a Ednu taky...“

„Ale, z toho si nic nedělej, to je jeho metoda,“ řekl jsem suverénně. „Vždycky se tváří tak, jako by podezříval všechny.“

„Ne, Coline, tak to vůbec není. Nemá cenu něco říkat, jen abys mě povzbudil. On si myslí od začátku, že s tím mám něco společného.“

„Ale holčičko, není proti tobě žádný důkaz. Jen proto, že jsi se ten den ocitla na tom místě, že tě tam někdo vmanipuloval...“

Přerušila mě.

„On si myslí, že jsem se tam sama vmanipulovala. Myslí si, že je to celé jasné. Že Edna o tom nějak věděla. Že poznala můj hlas v telefonu, když jsem předstírala slečnu Pebmarshovou.“

„A byl to tvůj hlas?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě, že ne. Nikdy jsem nikam nevolala. Říkala jsem ti to.“

„Podívej, Sheilo,“ řekl jsem. „Ať už druhým říkáš, co chceš, mně musíš říkat pravdu.“

„Takže ty mi nevěříš!“

„Ale věřím. Mohla jsi zavolat z nějakého nevinného důvodu. Někdo tě o to mohl požádat, třeba říct, že je to součást vtipu. A pak jsi dostala strach, a když jsi o tom jednou zalhala, už jsi nenašla odvahu uvést to na pravou míru. Bylo to tak nějak?“

„Ne, ne, *ne!* Kolikrát ti to mám říkat?“

„V pořádku, Sheilo, ale je tu něco, cos mi zatajila. Chci, abys mně věřila. Kdyby Hardcastle měl na tebe něco, o čem mi neřekl...“

Opět mě přerušila.

„Myslíš, že ti říká všechno?“

„Není důvod, aby neříkal. V podstatě jsme oba příslušníky stejné organizace.“

V tuto chvíli přinesla servírka naše občerstvení. Káva byla bledá jako nejnovější norkový kožich.

„Netušila jsem, že máš něco společného s policií,“ řekla Sheila a usilovně míchala kávu.

„Nejsem úplně u policie. Pracuji pro jiné oddělení. Ale chtěl jsem říct, že pokud mi Dick něco neříká, pak k tomu má zvláštní dů-

vod. Myslí si, že se o tebe zajímám. A je to pravda. Zajímám se o tebe, a víc než to. Stojím za tebou, Sheilo, bez ohledu na to, cos udělala. Vyběhla z toho domu k smrti vyděšená. Skutečně vyděšená. Nehrála to. Nemohla to tak zahrát.“

„Samozřejmě, že jsem byla vyděšená.“

„Byla to jen ta mrtvola, co tě tak vyděsilo, nebo v tom bylo ještě něco jiného?“

„Co by v tom mohlo být?“ Odhodlal jsem se.

„Proč jsi vzala ty hodiny s nápisem ‚Rosemary‘?“

„Jak to myslíš? Proč bych je měla brát?“

„Ptám se tě, proč jsi to udělala.“

„Ani jsem se jich nedotkla.“

„Vrátila ses do domu, protože jsi tam zapomněla rukavice. Žádné jsi ten den neměla. Teplý zářijový den. Nikdy jsem tě v rukavicích neviděl. Prostě ses vrátila do domu a sebrala ty hodiny. Nelži mi. Udělala to, ne?“

Chvilí byla zticha a drobila zákusek na talíř. „Dobře,“ pravila téměř šeptem. „Udělala jsem to. Vzala jsem ty hodiny a dala si je do kabelky.“

„Proč jsi to udělala?“

„Kvůli tomu jménu — Rosemary. To je moje jméno.“

Ty se jmenuješ Rosemary a ne Sheila?“

„Obojí. Rosemary Sheila.“

„A to je dostatečný důvod? Skutečnost, že na hodinách je napsáno tvé jméno?“

Slyšela v mém hlase nedůvěru, ale neustoupila. „Říkám ti, že jsem měla strach.“ Díval jsem se na ni. Sheila byla moje dívka — dívka, po které jsem toužil — a chtěl jsem ji navždy. Ale nemělo smysl si o ní dělat nějaké iluze. Sheila byla lhářka a možná zůstane navždy lhářka. Byl to její způsob boje o přežití — rychlé, snadné, laciné popření. To byla dětská zbraň — a ona možná nikdy nevyroste z toho ji používat. Jestli chci Sheilu, musím ji přijmout takovou, jaká je — připraven překonat její slabá místa. Každý máme nějaké nedostatky. Já také, i když jiné než ona.

Vrátil jsem se k věci a zaútočil jsem. Byla to jediná možnost.

„Byly to tvoje hodiny, víd? Patřily ti.“

Zalapala po dechu.

„Jak to víš?“ . „Vysvětlí mi to.“

Lezlo to z ní jako z chlupaté deky. Hodiny jí patřily skoro celý život. Do šesti let ji každý oslovoval Rosemary, ale ona to nenáviděla a trvala na tom, aby jí říkali Sheila. Později se hodiny porouchaly. Vzala je do opravy poblíž agentury, ale cestou se jí někde ztratily. V autobuse nebo někde v obchodě, neví.

„Jak dlouho před vraždou ve Wilbraham Crescent 19 to bylo?“

Myslí, že asi týden. Ale moc o tom nepřemýšlela, protože hodiny byly stejně staré a šly stále špatně, takže bylo lepší pořídit si nějaké nové.

A pak řekla: „Nevšimla jsem si jich, hned jak jsem vešla do domu. Když jsem objevila toho muže, byla jsem v šoku. Dotkla jsem se ho, dostala strašný strach, vstala a ze stolu u krbu na mě hleděly mé hodiny — *mé* hodiny — a já měla ruku od krve. Pak přišla ona a já na všechno zapomněla, protože ona šla přímo na něj. A tak jsem zazmatkovala. Dostat se pryč — to byla moje jediná myšlenka.“

Přikývl jsem.

„A později?“

„Začala jsem přemýšlet. Ona řekla, že pro mě netelefonovala, takže kdo volal a položil tam mé hodiny? Vymyslela jsem si to s těmi rukavicemi a dala hodiny do tašky. Asi to bylo ode mě hloupé.“

„Nemohla jsi udělat nic hloupějšího,“ ujistil jsem ji. „V některých věcech nemáš ani kapku rozumu.“

„Ale někdo mě chce do toho namočit. Ta pohlednice. Musel ji poslat někdo, kdo ví, že jsem odnesla hodiny. Ale ta pohlednice samotná — Old Bailey. Jestli byl můj otec zločinec...“

„Co víš o svém otci a matce?“

„Oba zahynuli při havárii, když jsem byla malá. To mi říkala moje teta. Ale nikdy o nich víc nemluvila, nikdy mi o nich nic neřekla. Občas jsem se jí na něco zeptala. Několikrát se stalo, že mi odpověděla něco jiného, než co řekla dříve. Takže jsem vždy měla pocit, že něco není v pořádku.“

„Pokračuj.“

„Začala jsem si myslet, že můj otec byl třeba nějaký kriminálník, snad dokonce vrah. Nebo to byla moje matka. Kdyby byli moji

rodiče mrtví, pak by teta byla ochotna mi o nich něco říct, kdyby bylo všechno v pořádku, ne? Když nechce nic říct, tak si asi myslí, že by pravda byla pro mě příliš krutá.“

„Takže sis musela všechno domyslet. Možná je to mnohem prostší. Třeba jsi jen nemanželské dítě.“

„To jsem taky myslela. Lidé někdy chtějí takové věci před dětmi tajit. Je to od nich velice hloupé. Bylo by mnohem lepší říct jim pravdu. Dnes už to stejně není taková ostuda. Ale problém je, že já nevím vůbec nic. Nevím, co za tím je. Proč mi dali jméno Rosemary? Takové jméno se jen tak nedává, leda na něčí památku, že?

„Může to být krásná vzpomínka,“ podotkl jsem. „Ano, může... Ale já to tak necítila. Když mě tenkrát ten inspektor vyslechl, začala jsem přemýšlet. Proč mě tam někdo chtěl dostat? Dostat mě tam s tím podivným mužem. Nebo to byl ten mrtvý muž, kdo se se mnou chtěl setkat? Třeba to byl můj otec a chtěl, abych pro něj něco udělala. A místo toho někdo přišel a zavraždil ho. Nebo chtěl někdo od začátku vytvořit dojem, že jsem ho zabila já? Byla jsem celá zmatená a vystrašená. Vypadalo to, že všechno ukazuje na mě. Byla jsem tam já, byl tam ten mrtvý muž, bylo tam moje jméno — Rosemary, moje hodiny, které tam nepatřily. Zpanikařila jsem a udělala něco hloupého, jak říkáš.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Asi jsi četla nebo přepisovala mnoho hororů a detektivek,“ řekl jsem vyčítavě. „A co Edna? Máš nějaké tušení, proč na tebe myslela? Proč šla tak daleko za tebou domů, když tě viděla každý den v kanceláři?“

„Nemám zdání. Nemohla si myslet, že mám s tou vraždou něco společného. Nemohla.“

„Mohlo to být nějaké přeslechnutí, které si špatně vyložila?“

„Nic takového. Říkám ti nic!“

Pochyboval jsem. Nemohl jsem si pomoci, ale pochyboval jsem. Ani teď jsem Sheile nevěřil, že říká pravdu.

„Máš nějaké osobní nepřátele? Zhrzený mládenec, žárlivá dívka, někdo trochu vyšinutý, aby proti tobě něco měl?“

To, co jsem řekl, znělo velmi nepřesvědčivě.

„Samozřejmě, že ne.“

Zase nic. Ani té historce o hodinách jsem nevěřil. Bylo to příliš fantastické. Čtyři třináct. Co to znamená? Proč by to někdo psal na pohlednici společně se slovem PAMATUJ, když by to pro příjemce nic neznamenal?“

Vzdychl jsem, zaplatil a vstal.

„Žádný strach,“ řekl jsem. (Určitě nejhloupější věta v angličtině, i v kterékoli jiné řeči.) „Colin Lamb je ti Je službám a je připraven. Všechno dobře dopadne a my se vezmeme do roka a do dne. Mimo- chodem,“ řekl jsem, i když jsem věděl, že by bylo lépe skončit v tom romantickém duchu, ale zvědavost mi nedala. „Co jsi udělala s těmi hodinami? Schovalas je v nočním stolku?“

Chvíli zaváhala a pak odpověděla. „Hodila jsem je j do popelnice před sousedním domem.“

Byl jsem překvapen. Prosté a pravděpodobně spolehlivé. Bylo to od ní chytré. Možná, že jsem Sheilu podcenil.

24. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Když Sheila odešla, vrátil jsem se do hotelu Clarendon, sbalil si zavazadla a odnesl je dolů k vrátnému. Byl to typ hotelu, kde úzkost- livě trvají na tom, abyste ho opustili před polednem.

Pak jsem se vydal na procházku. Cesta mě zavedla k policejní stanici. Chvíli jsem zaváhal před vchodem, pak jsem vstoupil a ze- ptal jsem se na Hardcastla. Byl ve své kanceláři a zastihl jsem ho zamračeného nad nějakým dopisem.

„Dnes večer opět odjíždím, Dicku. Do Londýna,“ řekl jsem.

Zamyšleně na mě pohlédl.

„Mohu ti dát jednu malou radu?“

„Ne,“ odpověděl jsem okamžitě.

Nevěnoval tomu pozornost. Lidé se obvykle nenechají odradit, chtějí-li vám ušetřit radu.

„Být tebou, už bych se nevracel. Dej od toho ruce pryč, to je nejlepší, co můžeš udělat.“

„Nikdo nemůže vědět, co je pro druhého nejlepší.“

„S tím nesouhlasím.“

„Něco ti povím, Dicku. Nepřestanu s tím, dokud nevyřeším svůj současný problém.“

„Proč?“

„Jsem jak starý viktoriánský duchovní. Mám pochybnosti.“

„Odpočiň si.“

Nevím, co tím přesně myslel. Místo toho jsem se ho zeptal, kvůli čemu vypadá tak ustaraně.

„Přečti si tohle,“ řekl a podal mi dopis, který právě držel v ruce.

Vážený pane,

na něco jsem si vzpomněla. Když jste se mě posledně ptal, měl-li můj manžel nějaké poznávací znamení, řekla jsem, že ne. Ale spletla jsem se. Měl malou jizvu za levým uchem. Řízl se tam břitvou, když na něho skočil náš pes, a musel si to nechat sešít. Bylo to ale tak bezvýznamné, že jsem si na to vůbec nevzpomněla. Ted' se mi to vybavilo, a tak Vám píši.

S pozdravem

Merlina Rivalova

„Má úhledný rukopis,“ řekl jsem, „ačkoli jsem nikdy neobdivoval červený inkoust. Měl ten zavražděný jizvu?“

„Měl jizvu. Přesně tak, jak to napsala.“

„Nemohla ji vidět, když byla identifikovat mrtvolu?“

Hardcastle zavrtěl hlavou.

„Byla schovaná pod uchem. Aby ji bylo vidět, muselo se ucho ohnout nahoru.“

„Pak je všechno v pořádku. Krásná ukázka hodnověrnosti. Co tě tak žere?“

Hardcastle řekl temně, že tenhle případ mu byl čert dlužen! Zeptal se mě, jestli navštívím svého francouzského nebo belgického přítele v Londýně.

„Nejspíš ano. Proč?“

„Zmínil jsem se o něm našemu náčelníkovi. Říkal, že si ho pamatuje docela jasně — prý z případu zavražděné průvodkyně. Mám mu vzkázat, že je vřele vítán, pokud by sem chtěl přijet.“

„O tom pochybuji. Ten muž je téměř invalida.“

Bylo čtvrt na jednu, když jsem zazvonil u domu číslo 62 na Wilbraham Crescent. Otevřela mi paní Ramsayová. Sotva zvedla oči, aby se na mě podívala.

„Co si přejete?“ otázala se.

„Mohl bych s vámi na chvíli hovořit? Byl jsem tu asi před deseti dny, možná si na to ani nepamatujete.“

Ted' si mě prohlédla důkladněji. V jejích očích se mihl slabý záchvěv odporu.

„Vy jste tu byl s tím inspektorem od policie, že ano?“

„Správně, paní Ramsayová. Mohu dál?“

„Když chcete. Policii se asi nemá odpírat, začali by člověka hned podezřívat.“

Uvedla mě do obývacího pokoje, příkře mi nabídla židli a sama si sedla naproti. Byla unavená a jakoby lhostejná, v hlase slabý náznak trpkosti.

„Dnes je tu nějaký klid. Vaši chlapci asi odjeli zpět do školy, ne?“

„Ano. Je to velký rozdíl. Předpokládám, že jste se mě přišel zeptat na tu další vraždu. Na tu dívku v telefonní budce.“

„Ne tak docela. Víte, nepatřím přímo k policii.“

Vypadala trochu překvapeně.

„Myslela jsem, že jste seržant Lamb.“

„Jmenuji se Lamb, to je správně. Ale pracuji pro úplně jiné oddělení.“

Apatie se z jejího chování rázem vytratila. Provrtala mě tvrdým přímým pohledem. „Aha, tak o co jde?“

„Váš manžel je stále v zahraničí?“

„Ano.“

„Už je pryč docela dlouho, že, paní Ramsayová?“

A odjel dost daleko.“

„Co o tom víte?“

„Odjel za železnou oponu, že?“ Malou chvíli mlčela a pak promluvila bezbarvým hlasem: „Ano, je to tak.“

„Vy víte, čím se zabýval?“

„Víceméně.“ Na minutu se odmlčela a pak pokračovala: „Chtěl, abych jela s ním.“

„Zaobíral se tou myšlenkou delší čas?“

„Myslím, že ano. Ale mně o tom řekl až později.“

„Nesdílíte jeho přesvědčení?“

„Kdysi snad. Ale to už je dávno... Vy musíte tyhle záležitosti důkladně prověřovat? Zjišťovat, kdo mu zařídil cestu, kdo byl členem strany a tak?“

„Snad byste nám mohla poskytnout řadu velmi užitečných informací.“ Zavrtěla hlavou.

„Ne. To nemohu. Ne že bych nechtěla, ale nic pořádně nevím. Nikdy mi nic určitého neřekl. A já ani nechtěla nic vědět. Byla jsem celou tou věcí zklamaná a otrávená! Když mi Michael oznámil, že odjíždí ze země a má namířeno do Moskvy, ani mě to moc nepřekvapilo. Mohla jsem se rozhodnout, jak já chci.“

„A rozhodla jste se, že nejste, jako váš manžel, dostatečně nadchnuta pro myšlenku socialismu.“

„Ne, tak bych to vůbec neřekla! Můj názor je čistě osobní. Myslím si, že je to u žen normální, pokud nejsou fanaticky. A to ženy dovedou být. Ale já jsem jen příznivkyně levého středu.“

„Byl váš manžel zapleten do Larkinova případu?“

„To nevím. Ale předpokládám, že mohl být. Nikdy mi však o tom nic neřekl.“

Náhle se na mě podívala mnohem živěji.

„Bude lepší, když si to vyjasníme na rovinu, pane Lambe. Nebo pane Vlku v rouše beránčím, nebo co jste zač. Milovala jsem svého muže. Mohla jsem s ním odjet do Moskvy bez ohledu na to, jaké bylo moje politické přesvědčení. Chtěl, abych s sebou vzala chlapce. Nechtěla jsem vzít chlapce! To je celá prostá skutečnost. A tak jsem se rozhodla, že zůstanu s nimi. Nemám zdání, zda ještě někdy Michaela uvidím nebo ne. Zvolil si svou životní cestu a já si zvolila svoji. Ale jedno vím jistě. Když mi to řekl, věděla jsem, že chci, aby chlapci vyrostli tady, ve své vlastní zemi. Jsou Angličané. Chci, aby byli vychováni jako řádní angličtí chlapci.“

„Chápu.“

„A to je myslím všechno,“ zakončila paní Ramsayová a vstala.

Její apatie se náhle změnila v rázné a rozhodné jednání.

„Musela to být pro vás tvrdá zkouška,“ řekl jsem. „Je mi vás líto.“

Opravdu bylo. I když skutečnou účast v mém hlase asi přeslechla, slabě se usmála.

„Možná, že je... Myslím, že ve svém povolání se musíte dostávat lidem pod kůži, poznat, co si myslí a co cítí. Byla to pro mě spíš rána pod pás, ale už mám nejhorší za sebou... Musím teď rozhodovat sama. Kam jet, co dělat, jestli zůstat tady, nebo se odstěhovat. Budu si muset najít práci. Kdysi jsem dělala sekretářku. Možná bych si mohla obnovit znalosti v nějakém kursu pro sekretářky a stenografky.“

„No, rozhodně si nehledejte místo v Cavendishské agentuře,“ řekl jsem.

„Proč ne?“

„Zdá se, že dívky, které tam pracují, postihují spíše nepříjemné věci.“

„Pokud se domníváte, že o tom něco vím, tak se mýlíte. Nevím nic.“

Popřál jsem jí hodně štěstí a odešel. Nic užitečného jsem se od ní nedozvěděl. Ani jsem nemohl čekat, že se něco dozvím. Ale jeden nikdy neví...

3

Na chodníku jsem málem vrazil do paní McNaughtonové. Nesla velkou nákupní tašku a vypadala velice vratce.

„Ukažte,“ řekl jsem a vzal jí tašku. Nejdříve vypadala, že mi ji chce vytrhnout, ale pak se zaklonila, prohlédla si mě a uvolnila sevření.

„Vy jste ten mladík od policie,“ řekla. „Hned jsem vás nepoznala.“

Nesl jsem tašku k jejímu domu a ona hopsala vedle mě. Nákupní taška byla nečekaně těžká. Byl jsem zvědavý, co může být uvnitř. Brambory? „Nezvoňte,“ řekla. „Dveře jsou odemčené.“ Zdálo se, že na Wilbraham Crescent nezamyká nikdo.

„A jak pokračujete v pátrání?“ zeptala se hovorně. „Vypadá to, jako že se oženil hodně pod svoji úroveň, co?“

Neměl jsem tušení, o kom mluví. „Kdo se oženil? Byl jsem pryč, víte,“ omlouval jsem se.

„Aha. No přece ten záhadný. Myslím s paní Rivalovou. Byla jsem na ohledání. Vypadá jako taková obyčejná žena. Musím říct, že nebyla příliš rozrušená manželovou smrtí.“

„Neviděla ho patnáct let,“ vysvětlil jsem.

„Angus a já jsme svoji dvacet let.“ Vzdechla. „To je dlouhá doba. A teď, co je pryč z univerzity, pořád jen zahradničí... To je pak těžké se nějak zabavit.“

V tom okamžiku se za rohem domu objevil pan McNaughton s rýčem v ruce.

„Už jsi doma, má drahá? Ukaž, vezmu ti věci.“

„Položte to v kuchyni,“ řekla mi rychle paní McNaughtonová a strkala mě loktem dovnitř. „Nesu jen vložky, vajíčka a dýni,“ křičela na svého manžela s úsměvem.

Postavil jsem tašku na stůl v kuchyni. Něco v ní zacinkalo.

Vložky? Můj instinkt špióna se ozval. Pod pokrývkou polévek v prášku se skrývaly tři láhve whisky. Už mi bylo jasné, proč je paní McNaughtonová někdy tak hovorná a bodrá a občas má poněkud nejistý krok. A proč se možná McNaughton vzdal svého křesla na univerzitě.

To ráno jsem měl na sousedy štěstí. Cestou dolů na Albany Road jsem potkal pana Blanda. Pan Bland byl ve skvělé náladě. Poznám mě hned.

„Jak se máte? Jak pokračuje pátrání? Dozvěděl jsem se, že tělo bylo konečně identifikováno. Prý se nezachoval ke své manželce moc dobře. Mimochodem, vy nejste místní, že ne?“

Odpověděl jsem vyhýbavě, že jsem přijel z Londýna.

„Takže se o to zajímá Yard?“

„No —“ řekl jsem nepřesvědčivě.

„Rozumím. Nesmíte nic říkat. Ale nebyl jste na posledním ohledání, že?“

Vysvětlil jsem mu, že jsem byl v zahraničí.

„Já také, příteli. Také jsem byl,“ řekl a naklonil se

ke mně.

„Sladká Paříž?“ zeptal jsem se a odtáhl se.

„Kéž by byla. Ne, jen jednodenní výlet do Boulogne.“

Strčil do mě loktem (docela jako paní McNaughtonová!).

„Byl jsem bez ženy. S jednou malou blondýnkou. Super třída.“

„Služební cesta?“ optal jsem se a oba jsme se smáli jako muži znalí světa.

Pak pokračoval do čísla 61 a já dolů na Albany Road.

Nebyl jsem se sebou spokojený. Jak říkal Poirot, ze sousedů toho musím dostat mnohem víc. Opravdu bylo krajně nepřírozené, že *nikdo* nic neviděl! Možná dával Hardcastle špatné otázky. Ale dokázal bych vymyslet nějaké lepší? Když jsem vešel na Albany Road, měl jsem v hlavě seznam otázek. Bylo to něco jako:

Pan Curry (Castleton) byl omámen — kdy?

Nebo byl zavražděn — kde?

Pan Curry (Castleton) byl dopraven do čísla 19 — jak?

Někdo musel něco vidět — kdo?

Nebo — co?

Znovu jsem zahnul doleva. Kráčel jsem teď po Wilbraham Crescent zrovna tak, jako jsem šel devátého září. Mám se stavít u slečny Pebmarshové? Zazvonit a říct — co bych měl říct?

Zazvonit na slečnu Waterhouseovou, ale co bych měl říct jí?

Nebo snad na paní Hemmingovou? Ani tady nebyla žádná záminka k rozhovoru. Ta by navíc neposlouchala a cokoli by řekla, bylo by náhodné a nepatřičné.

Šel jsem dál a podvědomě vnímal čísla tak jako tenkrát. Šel tudy takto i pan Curry? Vnímal podvědomě čísla, až našel to, co hledal? Wilbraham Crescent nikdy nevypadal přátelsky. Málem jsem zakřičel ve viktoriánském stylu: „Ach, kdyby tak tyto kameny mohly promluvit!“ Tenkrát to bylo oblíbené rčení, aspoň se zdá. Jenže kameny mluvit neumí, ani cihly, ani omítka, ani plastiky, ani štuky. Wilbraham Crescent zůstával němý a svůj. Starobylý, neúčastný, trochu ošumělý a neochotný k rozmlouvám. Nepřátelský k cizím čmuchalům, kteří ani nevědí, co hledají, tím jsem si byl jist.

Kolem bylo jen několik lidí, projelo kolem mě pár chlapců na kolech, minul jsem dvě ženy s nákupními taškami. Domy samotné

udržovaly svůj vnitřní život tiše, jak matky své nenarozené děti. Vím, proč to tak bylo. Byla právě svatá jedna hodina, hodina zasvěcená podle starých anglických tradic polednímu jídlu. V jednom nebo dvou domech, kde nebyly v oknech závěsy, jsem viděl několik lidí kolem jídelních stolů, ale to byla velická vzácnost. Buď byla okna diskrétně zahalena nylonovými záclonami, které byly náhražkou kdysi populárních nottinghamských krajek, anebo, a to bylo mnohem pravděpodobnější, všichni v domě obědvali v „moderní“ kuchyni, jak se stalo módou šedesátých let.

Uvědomil jsem si, že to byl perfektní čas pro vraždu. Pomyslel na to i vrah? Bylo to součástí plánu? To byla otázka. Konečně jsem došel k číslu devatenáct.

Zastavil jsem se a zíral na dům jako to přede mnou udělalo již tolik jiných slabomyslných obyvatel města. V tuto chvíli nebylo v dohledu živého tvora. „Žádní sousedé, žádní inteligentní svědci,“ pomyslel jsem si.

Pocítil jsem ostrou bolest v rameni. Mýlil jsem se. Byl tu soused, velice užitečný soused, jen kdyby mohl mluvit. Opíral jsem se o zeď čísla dvacet a známá oranžová kočka seděla nahoře. Vyměnil jsem si s ní několik slov, ale nejdříve jsem vyjmul její drápky z mého ramene.

„Kdyby tak kočky uměly mluvit,“ parafrázoval jsem kameny na úvod konverzace.

Kočka otevřela tlamu a odpověděla mi hlasitým mňau.

„Vím, že umíš mluvit. Stejně tak dobře jako já. Ale každý mluvíme jinou řečí. Sedělas tady v ten nešťastný den? Vidělas, kdo vešel do domu, nebo kdo vyšel? Víš něco o tom, co se tu stalo? Neprozradím to na tebe.“

Kočka nebrala moji poznámku na vědomí. Otočila se a začala si lízat ocásek.

„Omlouvám se, vaše veličenstvo.“

Podívala se na mě pohrdavě přes rameno a začala se nerušeně mýt. Sousedé, pomyslel jsem si hořce! Nebylo pochyb, sousedé byli na Wilbraham Crescent úzkoprofilové zboží. Potřeboval jsem — Hardcastle potřeboval — nějakou milou, upovídanou, slídivou, šťouravou starou dámu se spoustou volného času. Která stále touží po

tom vidět něco skandálního. Problém je v tom, že tento druh starých dam, zdá se, vymřel. Všechny sedí pohromadě v pensionech pro staré dámy, kde mají veškerou péči, kterou staří lidé potřebují, nebo okupují nemocnice, kde jsou lůžka zoufale potřebná pro opravdově nemocné. Chromí, nemocní a staří už více nežijí ve svých domech, vyhnaní buď bojovnými domácími nebo bezcitným přibuzenstvem toužícím po pohodlném bydlení. Je to vážná ztráta pro kriminální vyšetřování.

Podíval jsem se přes ulici. Proč nemohou být nějakí sousedé tam? Proč tam nemůže stát úhledná řada domků místo toho velkého, nelidsky vypadajícího kusu betonu? Lidský úl, obývaný lidskými včelími dělnicemi, které jsou určitě pryč celý den a staví se tu jen navečer, aby si omyly úsměvy, poopravily obličej a vyrazily zase do města za svými přáteli. V porovnání s tím nelidským panelákem jsem začal cítit sympatie k šedivé viktoriánské uhlazenosti Wilbraham Crescentu.

Náhle můj zrak upoutal záblesk někde v polovině výšky domu. To mě zmátlo. Upíral jsem na panelák zrak. Ano, teď se to zablesklo znovu. Otevřené okno a někdo se z něj dívá. Obličej schovaný za něčím, co si ten někdo drží před očima. Znovu záblesk. Sáhl jsem do kapsy. Nosím po kapsách spoustu věcí, které by někdy mohly být užitečné. Byli byste překvapeni, co všechno může být někdy užitečné. Lepicí páska, pár nevinně vypadajících předmětů, pomocí nichž je možno otevřít téměř jakékoli dveře, krabička šedého prášku, označená jinak, než co skrývá, a rozprašovač, do kterého prášek patří. A pár dalších maličkostí, jejichž účel by většina lidí stěží odhalila. Mezi jinými věcmi skrývá moje kapsa i divadelní kukátko. Ne příliš silné, ale dostatečné. Vytáhl jsem ho a přiložil k očím.

V okně bylo dítě. Viděl jsem dlouhý pramen vlasů spadající přes rameno. Dívka. Měla triedr a prohlížela si mě s ne příliš velkým zájmem. Ale jelikož v okolí nebylo nic zajímavějšího k pozorování, mohl být její zájem silnější, než by se zdálo. Nicméně v tuto chvíli se objevila na Wilbraham Crescent další polední atrakce.

Přijel totiž velice starý a důstojný Rolls-Royce, řízený velice starým řidičem. Ten vypadal taktéž důstojně, ale poněkud znechucen životem. Minul mě, vzbuzuje dojem celé kolony automobilů. Všiml

jsem si, že můj dětský pozorovatel nyní zaměřil svůj dalekohled na tento výjev. Stál jsem a přemýšlel.

Vždy jsem věřil, že když je člověk dostatečně trpělivý, štěstí se na něj nakonec usměje. Něco, s čím jsem nemohl počítat a na co bych ani nepomyslel, ale stane se to. Je možné, že by to bylo ono? Podíval jsem se znovu na veliký panelák a pečlivě spočítal blahodárné okno z obou krajů a odspoda. Třetí patro. Pak jsem se vydal ulicí, až jsem dorazil ke vchodu do panelového domu. Před vchodem bylo velké prostranství pro pěší a důmyslně rozmístěné truhly s květinami na trávníku.

Jako vždy bylo lepší připravit se na vše, takže jsem sešel z chodníku na trávník, podíval se nahoru, ohnul se k trávníku, jako bych tam něco hledal, pak jsem se narovnal a dělal, že něco dávám do kapsy. Nato jsem krácel podél bloku, až jsem došel ke vchodu.

V kteroukoli denní dobu bych musel počítat s vrátným, ale v posvátné době mezi jednou a druhou zela hala prázdnotou. Byl tam zvonek s velkým nápisem VRÁTNÝ, ale já nezazvonil. V domě byl výťah. Vstoupil jsem do něj a zmáčkl tlačítko s trojkou. Poté jsem musel vše velmi důkladně promyslet.

Zvnějšku to vypadalo poměrně jasně, kam které okno patří, ale uvnitř to bylo poněkud matoucí. Nicméně mám v podobných záležitostech docela dobré zkušenosti a byl jsem si téměř jistý, že nakonec zazvoním na ty správné dveře. Číslo dveří bylo 77. Sedmičky jsou šťastná čísla, pomyslel jsem si, zazvonil a čekal, jaké překvapení mi uchystá následující chvíle.

25. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Čekal jsem jen chvíli, pak se dveře otevřely.

Objevila se velká blondýna severského vzezření se zardělým obličejem. Měla na sobě pestré barevné šaty a nedůvěřivě si mě prohlížela. Ruce měla spěšně otřené, ale byly na nich stále stopy mouky a na nose rovněž skvrna od mouky, takže mi nedalo moc práce uhodnout, čím se zrovna zabývala.

„Promiňte,“ řekl jsem, „myslím, že tu máte malou holčičku a že jí právě něco vypadlo z okna.“

Povzbudivě se na mě usmála. Angličtina patrně ještě nebyla její silnou stránkou.

„Prominout — co vy říkat?“

„Dítě, tady — malá dívka.“

„Ano, ano,“ kývala.

„Něco upustila — z okna.“

Zde jsem si trochu vypomohl rukama.

„Sebral jsem to a přinesl jí to.“

Ukázal jsem jí malý stříbrný nožík na ovoce. Nechápatě na něj hleděla.

„Já ne myslím — já neviděla...“

„Asi jste byla zaměstnána vařením,“ řekl jsem s účastí.

„Ano, ano, já vařím. Tak je to,“ kývala horlivě.

„Nechci vás rušit,“ řekl jsem. „Stačí, když mě k ní pustíte, zane-su jí to.“

„Prominout?“

Asi to ale pochopila, protože se vydala přes chodbu a otevřela nějaké dveře. Vedly do pěkné obývací místnosti. U okna byla přistavená pohovka a na ní klečela dívka asi devíti nebo desetiletá. „Tento pán, on říká, něco pustit...“ Naštěstí v té chvíli se přivilil směrem z kuchyně strašný zápach spáleniny. Moje průvodkyně se zatvářila naprosto zoufale.

„Prominout, prosím prominout.“

„Běžte,“ řekl jsem srdečně, „já to zvládnu sám.“ Kvapem zmizela. Vstoupil jsem do místnosti, zavřel za sebou dveře a přistoupil k pohovce. „Ahoj,“ řekl jsem.

Dívka odpověděla: „Ahoj,“ a začala mě zkoumat tak pronikavým pohledem, že mě málem přivedla do rozpaků. Byla to klidná holčička, s rovnými, hnědými vlásy, rozdělenými uprostřed pěšinkou. Měla vypouklé čelo a velmi inteligentní oči.

„Já jsem Colin Lamb,“ představil jsem se. „A jak se jmenuješ ty?“

Tuto informaci mi poskytla bez zaváhání. „Geraldina Mary Alexandra Brownová.“

„Páni,“ řekl jsem, „to je docela hodně jmen. Jak ti říkají?“

„Geraldino. Někdy Gerry, ale to se mi nelíbí. A táta navíc zkrát-
ky neschvaluje.“

Velká výhoda při jednání s dětmi je, že mají svoji vlastní logiku. Každý dospělý by se mě okamžitě zeptal, co vlastně chci. Geraldina byla ochotná konverzovat, aniž bychom se museli zabývat nesmyslnými otázkami. Byla sama, nudila se a každá návštěva jí Připadala jako jedinečné vzrušení. Myslím, že bude ochotná hovořit aspoň do té doby, než se projevim jako nudná a nezábavná osoba.

„Tvůj tatínek není doma?“

Odpověděla stejně rychle a podrobně jako předtím.

„Cartinghavenské strojírny, Beaverbridge,“ řekla. „Přesně čtrnáct a tři čtvrtě míle odsud.“

„A tvoje maminka?“

„Moje maminka je mrtvá,“ odpověděla Geraldina bez ztráty nadšení. „Umřela, když mi byly dva měsíce. Letěla z Francie a letadlo spadlo. Všichni na palubě zahynuli.“

To řekla s jistým zápalem. Usoudil jsem z toho, že když už je její matka mrtvá, je pro dítě zadostiučinění, když zemřela při strašné a totální katastrofě.

„Aha,“ řekl jsem. „Takže máš —“ podíval jsem se směrem ke dveřím.

„To je Ingrid. Přijela z Norska. Je tu teprve čtrnáct dní a neumí ani trochu anglicky. Já ji učím.“

„A ona tě za to učí norský?“

„Moc ne,“ pravila Geraldina.

„Máš ji ráda?“

„Ano. Je správná. Někdy tedy vaří trochu zvláštní věci, ale jinak je fajn. Představ si, ona jí syrové ryby!“

„Také jsem jedl v Norsku syrové ryby,“ řekl jsem. „Někdy jsou opravdu výborné.“

Geraldina se zatvářila krajně nedůvěřivě.

„Dnes se pokouší vyrobit vídeňský dort,“ řekla.

„To zní lákavě.“

„Hm, ano. Mám ráda vídeňský dort.“ Dodala omluvně: „Přišel jsi na oběd?“

„To zrovna ne. Šel jsem kolem domu a myslím, že ti něco vypadlo z okna.“

„Mně?“

„Ano.“ Podal jsem jí stříbrný nožík.

Geraldina na to koukala nejprve nedůvěřivě, pak se ale zatvářila souhlasně.

„Je to moc pěkný,“ řekla. „Co to je?“

„To je nůž na ovoce.“

Otevřel jsem ho.

„Aha, už vidím. S tím se dají krájet jablka a tak, že jo?“

„Ano.“

Geraldina si povzdechla.

„Není můj. Mně nevypadl. Proč si myslíš, že jsem ho upustila?“

„Protože jsi koukala z okna...“

„Koukám se z okna většinu času,“ přerušila mě Geraldina. „Podívej, upadla jsem a zlomila si nohu.“

„To je smůla.“

„To tedy ano. Vůbec jsem si ji nezlomila nějakým zajímavým způsobem. Prostě jsem vystupovala z autobusu a najednou se to stalo. Nejdřív to chvíli bolelo trochu, pak málo a teď to nebolí vůbec.“

„Musí to být pro tebe nuda,“ řekl jsem.

„To tedy je. Ale táta mi nosí hračky. Modelínu, pastelky, knížky, skládačky a tak. Ale za chvíli tě to stejně nudí. Takže se radši dívám z okna tímhle.“

S velikou pýchou mi ukázala svůj dalekohled.

„Mohu se podívat?“ zeptal jsem se.

Půjčil jsem si tu věc, zaostřil a podíval se z okna.

„Ten je opravdu skvělý,“ řekl jsem uznale.

Byl opravdu výborný. Geraldinin otec, pokud to byl on, kdo ho pořídil, určitě nešetřil. Bylo překvapivé, jak jasně jste mohli vidět 19 Wilbraham Crescent a sousední domy. Vrátil jsem dalekohled Geraldině.

„Opravdu úžasný,“ řekl jsem. „Prvotřídní.“

„Je to opravdový dalekohled,“ řekla. „Ne jen pro mrňata na hraní.“

„Ano... To vidím.“

„Vedu si deníček,“ řekla Geraldina.

Ukázala mi ho.

„Píšu si tam, co se stalo a kdy. Je to jako train spotting, sledování vlaků a počítání vagónů,“ dodala. „Můj bratranec Dick dělá train spotting. Taky si píšeme čísla aut.“

„To je docela dobrý sport,“ řekl jsem.

„Ano, to je. Ale bohužel, tady dole moc aut nejezdí. Tak si radši píšu jiné věci.“

„To asi musíš vědět úplně všechno o těch domech tam dole. Kdo tam bydlí, co dělá a tak.“

Nasměroval jsem hovor dostatečně k věci a Geraldina rychle reagovala.

„Ovšem. Samozřejmě, neznám jejich pravá jména, i ! | takže jsem si musela vymyslet svoje vlastní.“

„To musí být docela zábava,“ řekl jsem.

„Tamto je Markýza z Carrabasu,“ ukazovala Geraldina. „Ta s těmi divokými stromy. Připomíná mi Kocoura v botách. Ona má totiž strašně moc koček.“

„Právě jsem s jednou mluvil,“ řekl jsem. „S tou zrzavou.“

„Ano, viděla jsem tě,“ řekla Geraldina.

„Ty jsi asi velice bystrá,“ pochleboval jsem. „Řekl bych, že ti nic neunikne.“

Geraldina se potěšené usmívala. V tom se otevřely dveře a vstoupila udýchaná Ingrid.

„Vy v pořádku, ano?“

„Jsme docela v pořádku,“ řekla klidně Geraldina. „Nemusíš si dělat starosti, Ingrid.“

Ingrid divoce kývla a ukazovala něco rukama.

„Ty jdi zpět, ty jdi vařit.“

„Ano, já jdu. Je to milé mít návštěvníka.“

„Je nervózní, když vaří,“ vysvětlovala Geraldina. „Zvlášť, když se pokouší o něco nového. A někdy proto máme oběd velmi pozdě. Jsme ráda, že jsi přišel. Je to prima, když tu mám někoho, s kým se můžu zabavit. Nepřipadám si pak tak vyhládlá.“

„Pověz mi víc o těch lidech tam dole v domech,“ vyzval jsem ji. „Třeba kdo bydlí v tom upraveném domku vedle?“

„Tam bydlí slepá žena. Je dočista slepá a přitom chodí, jako by viděla. Vrátný mi to říkal. Harry. Harry je fajn. Řekne mi spoustu věcí. Taky mi řekl o té vraždě.“

„O vraždě?“ předstíral jsem překvapení.

Geraldina přikývla. Její oči zářily důležitostí odpovídající informací, kterou se mi chystala svěřit.

„V tom domě se stala vražda. A já to prakticky *viděla*.“

„To je velice zajímavé.“

„To bych řekla. Nikdy před tím jsem vraždu neviděla. Nikdy jsem neviděla ani místo, kde by se nějaká stala.“

„Co jsi vlastně — viděla?“

„No, v tu dobu se toho vlastně moc nedělo. Víš, je to poměrně klidná část dne. Zajímavé bylo, když někdo vyletěl se strašným řevem ven z domu. A v té chvíli jsem věděla, že se něco muselo stát.“

„Kdo křičel?“

„Jen nějaká ženská. Byla mladá, docela hezká. Vyběhla ze dveří a řvala a řvala. Po ulici šel mladý muž. Ona vyběhla ze vrat a vrhla se na něj, takhle,“ ukázala a pak se náhle zarazila.

„Vypadal docela jako ty.“

„Asi mám dvojníka,“ řekl jsem bezstarostně. „Co bylo dál, povídej. Je to hrozně zajímavé.“

„Dobře, on ji srazil k zemi. Tedy posadil ji na chodník a běžel do domu a César, tak říkám té zrzavé kočce, protože je taková majestátní, se přestal lízat a vypadal poněkud překvapeně. A pak vyběhla slečna Štiková, to je ta od vedle, z čísla osmnáct. Zůstala stát na prahu a zírala, co se děje.“

„Slečna Štiková?“

„Říkám jí tak, protože je taková slizká a dravá. Má bratra a ten ji poslouchá na slovo.“

„Pokračuj,“ vyzval jsem ji se zájmem.

„Pak se stala spousta věcí. Ten muž vyšel z domu — určitě jsi to nebyl ty?“

„Jsem strašně běžný typ,“ řekl jsem omluvně. „Takových jsou mraky.“

„No, možné to je,“ řekla Geraldina ne zcela přesvědčeně. „No tak ten muž šel tamhle dolů směrem k budce a asi někam volal. A

pak se začala sjíždět policie.“ Oči jí úplně zářily. „Hrozně moc policistů. Vynesli ven tu mrtvolu na nějakých nosítkách. Samozřejmě se do té doby sešlo spousta lidí a okouněli. Viděla jsem tam i Harryho. To je náš vrátný. Později mi o tom vyprávěl.“

„Pověděl ti, koho zavraždili?“

„Jen říkal, že to byl muž. Nikdo neznal jeho jméno.“

„To je všechno ohromně zajímavé,“ řekl jsem.

Úpěnlivě jsem se modlil, aby se neobjevila Ingrid s úžasným vídeňským dortem nebo jinou specialitou.

„Ale můžeš si vzpomenout, co se dělo o něco dříve? Pověz mi, co bylo před tím. Vidělas toho muže, toho, co byl zavražděn, vidělas ho vcházet do domu?“

„Ne, neviděla. Musel tam být pořád.“

„Myslíš jako, že tam bydlel?“

„Ne, to ne. Tam nikdo nebydlí, jenom slečna Pebmarshová.“

„Takže ty znáš její skutečné jméno?“

„Ano, bylo to v novinách. Všechno o té vraždě. A ta dívka, co křičela se jmenuje Sheila Webbová. Harry mi říkal, že ten zavražděný muž se jmenoval pan Curry. To je ale legrační jméno, že ano? Jako jídlo. A pak se stala další vražda, víš? Ne ten samý den, později, dole v té telefonní budce. Je odsud vidět, ale musím vyklonit hlavu z okna a otočit se doprava. Vraždu jsem samozřejmě neviděla, protože jsem nebyla vykloněná. Ale kdybych věděla, že tam k vraždě dojde, tak bych se vyklonila. Jenže já to nevěděla, a tak jsem vykloněná nebyla. Ten den tu bylo hrozně lidí. Všichni stáli tamhle před domem a koukali na něj. Řekla bych, že to je dost hloupé, nemyslíš?“

„Ano, je to velmi hloupé.“ Znovu se objevila Ingrid.

„Já přicházím brzy,“ řekla s jistotou. „Já přicházím I velmi brzy od teď.“

Opět odešla a Geraldina řekla: „Moc o ni nestojíme. Dělá kolem jídla hroznou paniku. Přitom dělá jen obědy a snídaně. Táta chodí večer dolů do restaurace a posílá mi odtamtud jídlo. Jenom rybu nebo tak něco, není to opravdová večeře.“ Znělo to lítostivě. „V kolik hodin míváš oběd, Geraldino?“

„Oběd mívám v kteroukoli dobu, kdy se Ingrid podaří něco uvařit. Snídaně musí být včas, protože táta odjíždí brzy. Ale polední jít.“

lo míváme kdykoli. Někdy ho máme v poledne, a někdy není hotové ještě ve dvě. A večeri nemám, jen svačinu, takže oběd je moje večere. Ingrid říká, že není nutné mít jídlo v určitou dobu, důležité je, aby bylo hotové.“

„To je moudrá myšlenka,“ ocenil jsem. „A v kolik jsi měla oběd, vlastně večeri v ten den, kdy se stala vražda?“

„To byl zrovna den s jídlem ve dvanáct. Ten den měla Ingrid vycházku. Může jít do kina nebo k holiči a místo ní přijde paní Perryová a dělá mi společnost. Je strašná, opravdu. Pořád se chce mazlit.“

„Chce se mazlit?“ zeptal jsem se poněkud zmateně.

„No prostě mě hladí po hlavě a tak. Říká mi zlatíčko a malá holčičko. Je to typ, se kterým se nemůžeš normálně bavit. Ale nosí mi sladkosti a podobné věci.“

„Kolik ti je, Geraldino?“

„Deset. Deset a tři měsíce.“

„Inteligentní konverzace ti jde znamenitě.“

„To proto, že musím hodně mluvit s tátou,“ řekla Geraldina vážně.

„Takže ten den, kdy došlo k vraždě, jste měli oběd brzy?“

„Ano, aby se Ingrid stihla umýt a vyrazit hned po jedné.“

„Takže jsi dopoledne koukala z okna a pozorovala lidi?“

„Nějakou dobu ano. Asi kolem desáté jsem chvíli luštila křížovku, ale jinak jsem koukala.“

„Zajímalo by mě, jestli jsi viděla pana Curryho vcházet do domu.“

Geraldina zavrtěla hlavou.

„Ne, neviděla. Připouštím, že je to zvláštní.“

„Třeba přišel dost brzy ráno.“

„Nepřišel k předním dveřím a nezazvonil. To bych ho viděla.“

„Možná přišel ze zahrady. Z druhé strany domu.“

„To je nesmysl,“ řekla Geraldina. „Zezadu to sousedí s jinými domy. Určitě by nebyli rádi, kdyby jim někdo chodil přes zahradu.“

„To by asi nebyli.“

„Moc bych si přála vědět, jak vypadal,“ řekla Geraldina.

„No, byl docela starý. Kolem šedesátky. Byl hladce oholený a měl tmavě šedý oblek.“ Geraldina zavrtěla hlavou.

„To zní strašně obyčejně,“ řekla Geraldina nelibě.

„Nicméně,“ pokračoval jsem, „musí být pro tebe těžké rozeznat jeden den od druhého, když pořád ležíš tady a koukáš z okna.“

„To není vůbec těžké,“ nechala se vyprovokovat. „Můžu ti říct úplně všechno o tom dopoledni. Vím přesně, kdy paní Krabová přišla a kdy odešla.“

„To je ta paní, co tam uklízí?“

„Ano. Šoupá nohama jako krab. Má malého kluka. Někdy ho přivede s sebou, ale ten den ho nevzala. A pak odchází slečna Pebmarshová, kolem desáté. Chodí učit děti do slepecké školy. Paní Krabová odchází kolem dvanácté. Někdy si nese balíček, který si nepřinesla. Řekla bych, že kousky másla, sýru a tak. Protože slečna Pebmarshová nevidí. Měly jsme s Ingrid ten den menší hádku, takže se mnou nemluvila, a proto vím obzvlášť dobře, co se ten den dělo. Učím ji anglicky a ona chtěla vědět, jak se řekne ‚než se znovu setkáme‘. Musela mi to říct německy. *Auf Wiedersehen*. Vím to, protože jsem jednou byla ve Švýcarsku a lidé to tam tak říkají. A taky říkají *Grüss Gott*. A to je neslušné, když se to řekne anglicky.“

„A co jsi naučila Ingrid říkat?“ Geraldina se začala smát, dostala malý záchvat. Pokoušela se promluvit, ale pro smích se jí to nedařilo. Nakonec to ze sebe vysoukala.

„Naučila jsem ji říkat: ‚Jděte ke všem čertům!‘. A ona to řekla slečně Bulstrodeové od vedle a ta se strašně rozzuřila. Takže to Ingrid pochopila a naštvála se na mě a do druhého dne se mnou nemluvila. Vydržela to až skoro do odpoledního čaje.“

Strávil jsem tuto informaci a pokračoval.

„Takže sis krátila čas pozorováním dalekohledem.“

Geraldina kývla.

„Proto vím jistě, že pan Curry nemohl vejít předními dveřmi. Myslím, že musel přijít do domu v noci a schovat se ve sklepeč. Myslíš, že je to možné?“

„Předpokládám, že všechno je možné,“ řekl jsem. „Ale nezdá se mi to moc pravděpodobné.“

„Ne,“ řekla Geraldina. „Dostal by hlad, že jo? A asi by nemohl požádat slečnu Pebmarshovou o snídani, když by se před ní schovával.“

„A vůbec nikdo nepřišel k domu? Někdo s autem, obchodní cestující, návštěvník?“

„Kupec s potravinami přijíždí v pondělky a čtvrtky. A mlékař roznáší v půl deváté, pravidelně.“

Ta dívka byla učiněná encyklopedie.

„A věci jako květák si slečna Pebmarshová kupuje sama. Nikdo na ni nezvonil, až na rozvážku z prádelny. A byla to nějaká nová prádelna,“ dodala.

„Nová prádelna?“

„Ano. Obvykle k ní jezdí z prádelny Southern Downs. Většina lidí pere v Southern Downs. Ten den přijela nová prádelna — Snowflake. Nikdy jsem to jméno neviděla, musí zrovna začínat.“

Připadlo mi strašně těžké zachovat klid a neprojevit nadměrný zájem. Málem jsem jí vyznal lásku.

„Přivezli prádlo nebo ho chtěli sebrat?“

„Přivezli,“ řekla Geraldina. „Ve velikém, ohromném koši. V mnohem větším, než se obvykle vozí.“

„Vzala ho slečna Pebmarshová dovnitř?“

„Samozřejmě, že ne. Už byla zase pryč.“

„V kolik to bylo hodin, Geraldino?“

„Přesně tři čtvrtě na dvě. Poznamenala jsem si to,“ dodala pyšně.

Dohopsala pro malý notýsek, otevřela ho a špinavým prstem ukázala. *1.45 — přijeli s prádlem do čísla 19.*

„Ty by ses měla dát ke Scotland Yardu,“ řekl jsem.

„Mají tam taky ženy jako detektivy? To by se mi docela líbilo. Nechtěla bych ale dělat policistku. Policistky jsou strašně hloupé.“

„Ještě jsi mi neřekla, co se přesně stalo, když přijeli s tím prádlem.“

„Nic se nestalo,“ řekla Geraldina. „Řidič seskočil, otevřel korbu u dodávky, sundal ten koš a dostrkal ho podél domku k zadním dveřím. Myslím, že se nemohl dostat dovnitř. Slečna Pebmarshová asi zamkla, tak ho nechal vzadu a vrátil se zpět.“

„Jak vypadal?“

„Úplně obyčejně.“

„Jako já?“

„To ne, byl mnohem starší než ty,“ řekla Geraldina. „Ale já ho pořádně neviděla, protože zajel až k domu, tamtudy,“ ukázala doprava. „Zajel až k devatenáctce, i když byl na špatné straně silnice. Ale to je jedno v takové ulici, jako je tahle. A pak vešel brankou ohnutý s tím košem. Viděla jsem mu hlavu jen zezadu. A když přišel zpátky, tak byl celý červený. Asi byl ten koš dost těžký.“

„A pak zase odjel?“

„Ano. Proč ti to připadá tak zajímavé?“

„Nevím,“ řekl jsem. „Myslel jsem, že snad *on* mohl vidět něco zajímavého.“

Rozlétly se dveře a vešla Ingrid. Tlačila vozíček a zuřivě kývala hlavou: „My jíme večeři teď.“

„Sláva,“ zvolala Geraldina. „Umírám hlady.“

Vstal jsem.

„Musím jít. Sbohem, Geraldino.“

„Sbohem. A co tohle?“ Zvedla nůž na ovoce. „Není můj.“ Pak dodala žalostně: „Je moc pěkný.“

„Tak to vypadá, že vlastně není ničím.“

„Možná to je část zakopaného pokladu?“

„Něco takového,“ řekl jsem. „Myslím, že bys to měla vzít do opatrování. Opatruj to, dokud se o to někdo nepřihlásí. Ale nemyslím si,“ dodal jsem s přesvědčením, „že se o to někdo přihlásí.“

„Podej mi jablko, Ingrid,“ řekla Geraldina.

„Jablko?“

„Pomme! Apfel!“

Její jazykové dovednosti se skvěle rozvíjely. Nechal jsem je o samotě.

26. kapitola

Paní Rivalova vešla do dveří baru Peacock's Arms a trochu nejistě přistoupila k nálevnímu pultu. Něco si pro sebe mumlala. Nebyla v tomto podniku neznámá a barman ji hlasitě a trochu afektovaně přivítal.

„Tak co, Flo,“ řekl. „Jak jde život?“

„To není správné,“ odpověděla paní Rivalova. „To není poctivé. Není to správné. Víím, co říkám, Frede, a říkám, že to není fér.“

„Samozřejmě, že to není fér,“ řekl Fred chlácholivě. „Co taky je, že? Tak co to bude, jako obvykle?“

Paní Rivalova přikývla na souhlas. Zaplatila a začala usrkávat ze sklenice. Fred se vzdálil, aby obsloužil dalšího zákazníka. Drink slabě zlepšil paní Rivalové náladu. Stále si něco pro sebe mumlala, ale už byla veselejší. Když se Fred znovu přiblížil, sdělila mu mírnějším tónem:

„Koneckonců, já se s tím nehodlám smířit. Rozhodně ne. Jestli něco nesnáším, tak je to podraz. Nesnesu podraz. Nikdy jsem nesnesla.“

„Samozřejmě, že ne,“ řekl Fred.

Jako zkušený barman jejímu stavu rozuměl. „Už jich pár někde měla,“ pomyslel si, „ale pořád si jich může ještě pár dát. Něco ji pořádně naštvalo.“

„Podvod,“ řekla paní Rivalova. „Vykruc — vykruc — no, víš, co chci říct?“

„Ovšemže,“ řekl Fred.

Otočil se, aby přivítal dalšího příchozího. Na přetřes se dostaly nedostatečné výkony některých psů při posledních závodech chrtů. Paní Rivalova si dál broukala: „Nelíbí se mi to a nedám si to líbit. To říkám. Lidi si nesmí myslet, že si se mnou každý může vorat, jak chce. Ne, to opravdu ne. Není to správný a když se neozvu sama, kdo se mě zastane? Nikdo. Dej mi ještě jednu, lásko,“ dodala hlasitěji. Fred poslechl.

„Být tebou,“ radil, „po téhle bych už šel domů.“ Zajímalo ho, co ji tak rozladilo. Bývala vždy v dobré náladě. Přátelská duše, nikdy nezkazila žádnou legraci.

„Ta mě doprovodí do postele, jo,“ řekla. „Když tě někdo požádá, abys něco udělal, tak ti má o tom říct všechno. Má ti říct všechno, co to znamená a co on dělá. Lháři to jsou. Špinaví lháři, říkám. A to si nenechám líbit.“

„Měla bys jít domů,“ řekl Fred, když zpozoroval slzu stékající po make-upu.

„Brzy bude pršet. A hodně. Zničí ti to tvůj krásný účes.“

Paní Rivalova se vděčně pousmála. „Vždycky se mně líbily chrapy,“ odpověděla. „Ach jo, nevím, co mám dělat.“

„Běž domů a hezky se z toho vyspi,“ řekl barman přátelsky.

„No, možná jo, ale...“

„Běž hned, nechceš si přece nechat zničit svou krásnou hlavičku.“

„To je pravda,“ řekla paní Rivalova. „Ano, to je velká pravda. To je velice trefa — trefa — chci říct, co chci říct?“

„Je to od tebe velice trefná poznámka, Frede.“

„Děkuji mnohokrát.“

„Není zač,“ řekl Fred.

Paní Rivalova sklouzla z barové stoličky a poměrně jistým krokem zamířila ke dveřím.

„Vypadá to, že starou Flo dneska něco pěkně dopálilo,“ poznamenal jeden ze zákazníků.

„Většinou je samá legrace, ale na každého to někdy padne,“ řekl další, poněkud zasmušile vyhlížející muž.

„Kdyby mi někdo tvrdil,“ řekl ten první, „že Jerry Grainger doběhne pátý, o délku za Královnou Karolínou, nevěřil bych tomu. Říkám ti, že v tom jsou čachry. Dostihy už nejsou to, co bývaly. Dopoujou ty koně. Všechny.“

Paní Rivalova vyšla před Peacock's Arms. Nejistě vzhledla k obloze. Ano, možná bude opravdu pršet. Vydala se spěšně na cestu. Zahnula doleva, po chvíli zase doprava a stanula před poněkud zanedbaným domem. Vyndala z kabelky klíče a vyšla několik schodů ke vchodu. Z přízemí kdosi vykoukl a pravil:

„Čeká tam na vás nějaký kavalír.“

„Na mě?“ Paní Rivalova se zdála poněkud překvapená.

„No, kavalír. Dobře oblečený, ale že by to byl hrabě Algernon Vere de Vere, to zas ne.“

Paní Rivalové se podařilo objevit klíčovou díрку, odemkla a vešla.

V domě to páchlo rybinou, zelím a eukalyptem. Poslední vůně byla v tomto domě skoro pořád. Bytná paní Rivalové totiž věřila v blahodárný účinek eukalyptu na prsa, zejména v zimním období, a

preventivně ho používala vždy od začátku září pomalu do dalšího léta. Paní Rivalova vyšla schody do prvního patra za vydatné opory zábradlí. Otevřela dveře, vešla do místnosti, ztuhla a pak o krok couvla.

„Jé, to jste vy?“

Detektiv inspektor Hardcastle se zvedl z křesla, ve kterém už delší dobu seděl.

„Dobrý večer, paní Rivalova.“

„Co chcete?“ zeptala se paní Rivalova mnohem méně zdvořile, než by obvykle předstírala.

„Měl jsem cestu do Londýna, služebně,“ řekl inspektor Hardcastle. „A protože mám dvě tři otázky, které bych s vámi rád probral, využil jsem příležitosti a vyhledal vás. Ta paní dole myslela, že se vrátíte dřív.“

„Ale já nechápu — dobře,“ řekla paní Rivalova.

Inspektor Hardcastle přistrčil židli.

„Posaďte se,“ vyzval ji zdvořile.

Zdálo se, že se jejich role otočily — on byl hostitel a ona návštěva. Paní Rivalova si sedla a zle si ho prohlížela.

„Co myslíte tím dvě tři otázky?“ zeptala se ho.

„Několik drobností,“ řekl Hardcastle. „Objevilo se několik nejasností.“

„Myslíte ohledně Harryho?“

„Přesně tak.“

„Tak poslouvejte,“ řekla paní Rivalova. Do jejího hlasu se vloudil vzdor náhle a jasně, stejně jako k nosu inspektora Hardcastle dolehly výpary alkoholu. „Měla jsem Harryho. Už o něm nechci nikdy slyšet. Nedostavila jsem se snad, když jsem viděla jeho obrázek v novinách? Přišla jsem a všechno jsem řekla. Je to všechno dávno pryč a já na to už nechci myslet. Už vám nic víc nemohu říct. Řekla jsem vám vše, na co jsem si vzpomněla, a už o tom nechci víc slyšet.“

„Jde o docela malou drobnost,“ řekl Hardcastle klidně a omluvně.

„Tak dobře,“ řekla paní Rivalova neochotně. „Tak co to je, ven s tím.“

„Poznala jste v tom muži člověka, který byl vaším manželem, nebo se kterým jste aspoň absolvovala svatební obřad přibližně před patnácti lety. Je to tak?“

„Myslela jsem, že touhle dobou už budete vědět přesně, kdy to bylo.“

Přesněji, než bych čekal, pomyslel si inspektor a řekl: „Ano, máte docela pravdu. Ověřili jsme si to. Vdávala jste se patnáctého května 1948.“

„Říká se, že svatba v květnu přináší smůlu,“ řekla paní Rivalova trpce. „Mně to štěstí rozhodně nepřineslo.“

„Zdá se, že po tolika letech jste byla schopná poznat svého manžela poměrně lehce.“ Paní Rivalova ztěžka přisedla. „Nijak moc nezestárnul. Vždycky na sebe hodně dbal, to Harry jo.“

„A dokonce jste si vzpomněla na další znamení. Psala jste mi o té jizvě, že?“

„Ano, přesně tak. Měl ji za levým uchem. Tady,“ ukázala paní Rivalova rukou.

„Za levým uchem?“ zdůraznil Hardcastle to slovo. „No —“ na okamžik vypadala zamyšleně. „Ano, myslím, že ano. Jsem si docela jistá. I když jsem si vlastně nemusela všimnout správně, jestli to bylo za levým nebo pravým. Ale bylo to za levým. Tady.“ Znovu ukázala na stejné místo.

„A říkáte, že se to stalo při holení?“

„Přesně tak. Náš pes na něj skočil. Byl to velký pes. A taky vzteklý. Skočil na Harryho a on měl v ruce břitvu. A jak se ohnal, tak se říznul za ucho. Hrozně to krvácelo. Časem se to zahojilo, ale nikdy ne úplně. Zůstala mu malá jizva.“ Nyní mluvila s větší jistotou.

„To je velmi důležitá informace, paní Rivalova. Nakonec, muži vypadají jeden jako druhý, zvláště když mezitím uplynula řada let. Ale jestliže ten muž je velice podobný vašemu manželovi a navíc má jizvu na stejném místě, to je tedy velký pokrok. Identifikace je tím takřka jistá, že ano? Zdá se, že se opravdu máme čeho chytit.“

„Těší mě, že z toho máte radost,“ řekla paní Rivalova.

„Ta nehoda s břitvou se stala kdy?“

Paní Rivalova chvíli uvažovala.

„Muselo se to stát asi tak — asi tak šest měsíců po naší svatbě. Ano, tak někdy. Vzpomínám si, že to léto jsme si pořídili psa.“

„Takže se to stalo někdy v říjnu nebo listopadu 1948, je to tak?“

„Ano, to by mohlo být.“

„A poté, co vás váš manžel v roce 1951 opustil...“

„Ani mě tak neopustil, jako spíš jsem ho vyrazila,“ řekla paní Rivalova odměřeně.

„Prosím, na tom tak nesejde, jak to probíhalo. Takže poté, co jste ho v roce 1951 vyrazila, už jste ho nikdy nespatriła až do té doby, než jste uviděla jeho fotografii v novinách?“

„Ano, ale to už jsem říkala.“

„A jste si tím naprosto jistá, paní Rivalova?“

„Samozřejmě, že jsem si jistá. Od té doby jsem Harryho Castleona neviděla, až pak mrtvého.“

„To je mrzuté,“ řekl inspektor Hardcastle. „To je moc mrzuté.“

„Proč, co tím myslíte?“

„Víte, taková jizva, to je velice zvláštní věc. Pochopitelně, pro vás nebo pro mě velkou cenu nemá. Jizva jako jizva. Ale doktoři z ní dovedou vyčíst mnoho. Například mohou přibližně určit, jak *stará* taková jizva je.“

„Nechápu, kam tím míříte.“

„Jednoduše řečeno, paní Rivalova, podle našeho policejního lékaře a dalšího lékaře, kterého jsme požádali o konzultaci, ukazuje jizva za uchem vašeho manžela jasně, že nemohla vzniknout dříve než před nějakými pěti šesti lety.“

„Nesmysl,“ vykřikla paní Rivalova. „Tomu nevěřím. Já — to přece nemůže nikdo vědět. Nemohlo to být...“

„Takže chápete,“ pokračoval Hardcastle jemným hlasem, „že pokud ta jizva vznikla před šesti lety, znamená to, že jestliže je ten muž váš manžel, pak nemohl mít jizvu, když od vás v roce 1951 odcházel.“

„Možná, že neměl, ale je to Harry.“

„Ale vy jste ho od té doby neviděla, paní Rivalova. Takže když jste ho od té doby neviděla, jak to, že víte, že se před šesti lety řízl?“

„Vy mě pletete,“ řekla paní Rivalova. „Úplně mě pletete. Možná, že to nebylo tak dávno, v osmačtyřicátém. Kdo si to má pamatovat? Prostě Harry měl jizvu a já to vím.“

„Rozumím,“ řekl inspektor Hardcastle a vstal. „Snad byste si to všechno měla pečlivě promyslet, paní Rivalova. Nechcete se přece dostat do potíží, že ne?“

„Jaké potíže máte na mysli?“

„No,“ Hardcastle hovořil téměř omluvně. „Mohla byste být obviněna z křivé výpovědi.“

„Obvinít z křivé výpovědi? Mě?“

„Ano. Je to poměrně vážné překročení zákona, víte? Můžete se dostat do potíží, dokonce do vězení. Samozřejmě, toto jste nevypověděla před soudem pod přísahou, ale je možné, že v budoucnu budete požádána, abyste své tvrzení u soudu zopakovala. Pak už..., zkrátka být vámi, dobře bych si to rozmyslel, paní Rivalova. Je třeba možné, že vás někdo přiměl k tomu, abyste nám o jizvě pověděla?“

Paní Rivalova se zvedla. Postavila se zpříma, oči jí hořely. Vypadala v tu chvíli přímo vznešeně.

„Nikdy v životě jsem neslyšela takový nesmysl,“ řekla. „Absolutní nesmysl. Já se snažím splnit svoji povinnost. Přijdu a pomohu vám; řeknu všechno, na co si dokáži vzpomenout. A kdybych se snad zmýlila, to se může stát každému. Nakonec, mám mnoho dobrých, slušných přátel a každý může někdy udělat chybu. Ale já si nemyslím, že jsem *udělala* chybu. Ten muž byl Harry a Harry měl jizvu za levým uchem. Tím jsem si docela jistá. A vy byste udělal lépe, inspektore Hardcastle, kdybyste teď odešel, místo abyste mě obviňoval, že lžu.“

Inspektor Hardcastle rychle vstal.

„Dobrou noc, paní Rivalova,“ řekl. „Jenom o tom přemýšlejte. To je vše.“

Paní Rivalova pohodila hlavou. Hardcastle vyšel ze dveří. Jakmile se za ním zavřely, postoj paní Rivalové se prudce změnil. Vzдорovitá nálada se vytratila a vystřídaly ji strach a bezradnost.

„Do čeho jsem se to zapletla,“ mumlala si pro sebe. „Do čeho jsem se to zapletla. Já — já s tím končím. Já — já nebude nasazovat

krk kvůli nikomu. Lhali mi, podvedli mě, podrazili mě. Jak odporné. Je to odporné, to musím říct.“

Přecházela sem a tam po místnosti. Nakonec se rozhodla. Vzala z rohu deštník a vyšla opět ven na ulici. Šla na konec ulice a tam chvíli váhavě přecházela před telefonní budkou. Pak se otočila a vydala se na poštu, kde požádala o drobné a nakonec vešla do jedné volací kóje. Vytočila ústřednu, řekla číslo a požádala o spojení. Chvilí čekala, než se někdo ozve.

„Mluvte, prosím,“ ozvalo se.

„Haló... ach, to jste vy. Tady Flo. Ano, já vím, že nemám, ale já musím. Nebyli jste ke mně upřímní. Neřekli jste mi, do čeho se to mám namočit. Řekli jste mi jen, že pro vás bude nepříjemné, pokud se podaří toho muže identifikovat. Ani na okamžik mě nenapadlo, že bych se mohla zaplést do vraždy... Samozřejmě, že byste mi to řekli, ale každopádně jste to neudělali... Ano. Já si myslím, že vy s tím něco společného máte... Dobře, tohle si nenechám líbit, říkám vám... Nezapomeňte, že tu je něco jako sporu, spolu — víte, co chci říct — spoluvina, to mám na mysli. I když jsem vždycky věřila, že to má něco společného s klenotnictvím. Ale stejně, i když jsem v tom nevinně, mám strach a říkám vám... no tím, že jste řekli, abych jim napsala o té jizvě. Vypadá to, že se mu to stalo tak před rokem nebo dvěma. A já teď vypadám jako lhářka, protože se mu to nemohlo stát před lety, než mě opustil... Je to křivá výpověď a můžu kvůli tomu jít i do vězení. Nemyslete si, že mě uchlácholíte, teď už ne... Ne... Moje povinnost je jedna věc... Ano, já vím... Víím, že jste mně za to zaplatili. Stejně to nebylo moc... Dobře, poslechnu vás, ale nebudu... Dobrá, dobrá, budu zticha... Co říkáte?... Kolik?... To je spousta peněz. Jak mám věřit, že tolik vůbec máte... Ano, samozřejmě, to by bylo něco jiného. Přísahajte, že s tím nemáte nic společného. Myslím s tou vraždou... Ne, dobře, věřím vám... Samozřejmě, že chápu... Ano, někdy se stane, že se všechno semele moc rychle a zajdete dál, než byste chtěli, a není to vaše vina... Vždycky dokážete všechno tak přijatelně vysvětlit... Vždycky... Ano, dobře. Budu o tom přemýšlet, ale musí to být brzy... Zítřa?...

V kolik hodin?... Ano... ano, přijdu, ale nechci šek, to by bylo nápadné... Opravdu nevím, jestli se mám zaplést do takovéhle vě-

ci... no dobře. Když to říkáte... Dobře. Nechtěla jsem vám kvůli tomu dělat nějaké problémy... Tak tedy dobře.“

Vyšla z pošty a vydala se domů. Motala se po chodníku ze strany na stranu a smála se pro sebe.

Pro takovou sumu už se vyplatí riskovat menší oplétačky s policií. To by jí opravdu pěkně pomohlo. A opravdu to nebyl moc velký risk. Stačí, když řekne, že si nepamatuje, nebo že zapomněla. Mnoho žen si nepamatuje, co bylo před rokem. Řekne, že si spletla Harryho s jiným mužem. Může si vymyslet spoustu věcí, které by řekla.

Paní Rivalova byla od přírody velmi optimistický typ. Její nálada vzrostla náhle o tolik, nakolik byla předtím v depresi. Začala vážně a důkladně přemýšlet o tom, co udělá s těmi penězi. Co si koupí nejdříve...

27. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

„Zdá se mi, že jsi toho moc z té Ramsayové nedostal,“ stěžoval si plukovník Beck.

„Nebylo moc co.“

„A víš to jistě?“

„Ano.“

„Ona není aktivní?“

„Ne.“

Beck si mě zkoumavě prohlédl.

„Spokojen?“

„Ne úplně.“

„Doufal jsi ve víc?“

„Nepasuje to na tu stopu.“

„Dobře, musíme prověřit všechno. Vzdej ty pŕlměsíce.“

„Ano.“

„Mluvíš nějak jednoslabičně. Máš kocovinu?“

„Tahle práce se mi nedaří,“ řekl jsem pomalu.

„Mám tě pohladit po hlavě a říct ,no tak, no tak’?“

Navzdory své náladě jsem se zasmál.

„To je lepší,“ řekl Beck. „A teď, co za tím vším vězí? Problémy s děvčetem?“

Zavrtěl jsem hlavou: „To už trvá nějakou dobu.“

„Popravdě řečeno, všiml jsem si,“ řekl Beck neočekávaně. „Svět je dnes zmatený. Záležitosti nejsou průhledné, jako dříve bývaly. Když se dostaví trudnomyslnost, je konec. Vysává tě to jak houba. Pokud je to tak, pak už nám nejsi moc užitečný. Vykonal jsi spoustu prvotřídní práce, chlapče. Můžeš být spokojen. Teď se klidně vrať ke svým mořským okurkám.“

Odmlčel se a pak pravil: „Ty máš ty mořský potvory opravdu rád, vid’?“

„Celý ten obor je nadmíru zajímavý.“

„Mně připadá odporný. Velkolepá rozmanitost přírody, že? Myslím tím chuťová. A jak pokračuje ta tajemná vražda? Řekl bych, že to byla ta holka.“

„Jste na omylu,“ řekl jsem.

Beck mi otcovsky pohrozil ukazováčkem.

„Já ti říkám ‚bud’ připraven‘ a nemyslím tím na obranu vlasti.“

Šel jsem zamyšleně po Charing Cross Road.

Ve stanici metra jsem si koupil noviny.

Dočetl jsem se tam, že včera byla převezena do nemocnice žena, která v rušné denní době zkolabovala na Victoria Station. Po převozu se ukázalo, že byla probodnuta. Zemřela, aniž by se probrala z bezvědomí.

Jmenovala se Merlina Rivalova.

2

Zavolal jsem Hardcastlovi.

„Ano,“ odpověděl na moji otázku. „Je to přesně tak, jak píšou.“

Jeho hlas byl tvrdý a hořký.

„Navštívil jsem ji ten večer před tím. Řekl jsem jí, že ta povídačka o jizvě je nepřijatelná. Že jizva byla stará maximálně pár let. Je to legrační, jak se nás lidé snaží doběhnout. Jenom zkouší předělat fakta.“

Někdo prostě té ženě zaplatil, aby identifikovala tělo jako muže, který od ní před lety odešel.

Výborně, ona to udělala. A já jí na to skočil. A pak ten někdo záhadný zkusil být příliš chytrý. Kdyby si vzpomněla na tu bezvý-

znamnou jizvičku jen tak, mimochodem, později, bylo by to velice přesvědčivé a utvrdilo by to identifikaci. Kdyby to ze sebe měla vychrlit hned na místě, bylo by to podezřelé a pochybné.“

„Takže Merlina Rivalova v tom byla až po krk?“

„O tom právě spíš pochybuji. Představ si to takhle: Nějaký starý přítel nebo známý k ní přijde a řekne jí: ‚Podívej, chlápek, se kterým jsem měl nějaký kšefty, byl zavražděn. Pokud ho identifikují a naše obchody vyjdou najevo, bude to pro mě absolutní konec. Ale kdybys tam zašla a řekla, že ten mrtvý je Harry Castleton, tvůj bývalý manžel, který zmizel před mnoha lety, celá ta věc by vyšuměla a byl bych zachráněn.‘ „

„Na to by určitě namítla, že se jí to zdá příliš riskantní.“

„Pokud ano, ten někdo by řekl: ‚Jaký risk? V nejhorším řekneš, že ses zmýlila. Každá žena se může zmýlit po patnácti letech.‘ A v tomto okamžiku by se patrně zmínil o nějaké pěkné sumičce. A ona řekne dobře, mám přece sportovního ducha, jdeme do toho.“

„Bez nejmenšího podezření?“

„Ona nebyla podezřívavá žena. Co si myslíš, Coline? Vždycky když chytíme nějakého vraha, najde se spousta lidí, kteří ho dobře znají a prostě nemohou uvěřit, že by byl něčeho takového schopen.“

„Co se dělo, když jsi ji byl navštívit?“

„Trochu jsem na ni pustil hrůzu. Když jsem odešel, udělala přesně to, co jsem očekával — pokusila se spojit s osobou, která ji do toho namočila. Samozřejmě jsem ji sledoval. Šla na poštu a zavolala tam z veřejného automatu. Naneštěstí to nebyl automat, který jsem čekal, totiž ten na její ulici blízko od domu. Asi si potřebovala rozměnit. Když vyšla z budky, vypadala potěšená. Byla pod dohledem, ale až do včerejšího večera se nestalo nic zajímavého. Pak šla na Victoria Station a koupila si lístek do Crowdean. Bylo půl sedmé, ještě velmi rušná doba. Nebyla ve střehu. Myslela si, že s tím někým se setká až v Crowdean. Ale ten zatracený ďábel byl o krok napřed. Nejsnadnější věc na světě je přimotat se k někomu v davu a vrazit nůž... Nepředpokládám, že si vůbec uvědomila, že byla probodnuta. Lidé to většinou nezaregistrují. Pamatuješ ten případ Bartona a loupeže gangu Levitů? Ušel celou délku ulice, než padl mrtev k zemi.

Jen náhlá ostrá bolest — pak se ti zdá, že jsi zase v pořádku. Ale nejsi. Stojíš a přitom jsi mrtvý a nevíš o tom.“

Zakončil svůj projev hlubokou myšlenkou: „K čertu.“

„Prověřoval jsi někoho — v té souvislosti?“

Musel jsem se zeptat. Nemohl jsem si pomoci.

Jeho odpověď byla rychlá a ostrá.

„Pebmarshová byla včera v Londýně. Měla nějaká jednání ohledně ústavu a vrátila se do Crowdean vlakem v 19.40.“ Odmlčel se. „A Sheila Webbová měla v Londýně schůzku s cizím spisovatelem, který byl na cestě do New Yorku. Procházeli nějaký přepis. Opustila hotel Ritz přibližně o půl šesté a než se vrátila domů, šla do kina — sama.“

„Podívej, Hardcastle,“ řekl jsem, „něco pro tebe mám. Našel jsem očitého svědka. Devátého září ve tři čtvrtě na dvě přijela k číslu devatenáct Wilbraham Crescent dodávka z prádelny. Muž, který řídil, zanesl veliký prádelní koš k zadnímu vchodu. Byl to mimořádně velký prádelní koš.“

„Prádelna? Jaká prádelna?“

„Prádelna Snowflake. Znáš ji?“

„Z hlavy ne. Stále vznikají nové prádelny. Je to docela běžné jméno pro novou prádelnu.“

„Tak si to prověř. Byl to muž, kdo řídil, a muž zanesl koš k zadnímu vchodu —“

Hardcastlův hlas byl najednou plný podezření.

„To sis na mě vymyslel, Coline?“

„Ne. Říkám ti, že mám očitého svědka. Prověř to, Dicku. Jdi za tím.“

Zavěsil jsem dříve, než mě mohl dále vyslýchat.

Vyšel jsem z budky a podíval se na hodinky. Měl jsem před sebou velký kus práce — a musel jsem to udělat dříve, než mě Hardcastle polapí. Musel jsem si zařídít svůj další život.

28. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Za pět dní jsem přijel do Crowdean. Do hotelu Clarendon jsem dorazil v jedenáct večer, odebral se do svého pokoje a šel spát. Byl

jsem tak unavený, že druhý den ráno jsem zaspal. Probudil jsem se až ve tři čtvrtě na deset.

Poslal jsem si pro kávu, topinky a noviny. Přinesli mi to společně s velkou obálkou adresovanou mně a s přípisem DO VLASTNÍCH RUKOU v levém horním rohu.

Poněkud překvapeně jsem si ji prohlížel. Nic takového jsem nečekal. Silný a drahý papír. Adresa byla napsána úhledným písmem.

S vynaložením menšího úsilí se mi podařilo obálku otevřít.

Uvnitř byl arch papíru a na něm opět krasopisně napsáno:

HOTEL CURLEW 11.30

Pokoj 413

(Klepejte třikrát)

Zíral jsem na to a obracel papír v ruce. Co to má znamenat?

Všiml jsem si čísla pokoje — 413 — stejné jako na hodinách. Je to náhoda? Nebo *není*?

Měl jsem pokušení zavolat do hotelu Curlew. Pak jsem chtěl zavolat Dicku Hardcastlovi. Ani jedno jsem neudělal.

Moje malátnost byla tatam. Rychle jsem vstal, oholil se, umyl, oblékl a vyrazil k hotelu Curlew, abych to stihl ve stanovený čas.

Letní sezóna definitivně skončila. Uvnitř hotelu nebylo mnoho návštěvníků.

V recepci jsem se na nic neptal. Prošel jsem rovnou k výtahu, vyjel do čtvrtého patra a vydal se chodbou hledat číslo 413. Když jsem ho našel, postál jsem chvíli nerozhodně přede dveřmi a potom, s pocitem, že jsem naprostý hlupák, jsem třikrát zaklepal...

Ozvalo se: „Dále!“

Vzal jsem za kliku, nebylo zamčeno. Vstoupil jsem dovnitř a zůstal stát v naprostém úžasu. Kohokoli jiného bych tu čekal spíše než osobu, na kterou jsem hleděl.

Seděl tam Hercule Poirot a díval se na mě.

„*Une petite surprise, n'est-ce pas?*“ řekl. „Ale příjemné, doufám.“

„Poirote, vy starý lišáku,“ zvolal jsem. „Jak jste se sem dostal?“

„Dostal jsem se sem limuzínou značky Daimler, tou nejluxusnější.“

„Ale co tu děláte?“

„To je velká nepříjemnost. Domáci trvali, ano, trvali, na celkové rekonstrukci mého bytu. Představte si moje problémy. Co dělat? Kam mám jít?“

„Na světě je míst,“ řekl jsem chladně.

„Možná, ale můj lékař mi doporučil mořský vzduch. Prý mi náramně prospěje.“

„Určitě jeden z podlézavých doktorů, kteří vypátrají, kam chce jejich pacient jet, aby mu to pak vše doporučili! Tohle jste mi poslal vy?“ Ukázal jsem obálku, kterou jsem ráno dostal.

„Přirozeně — kdo jiný?“

„Je to náhoda, že máte pokoj čtyři třináct?“

„Není to náhoda. Požádal jsem o něj záměrně.“

„Proč?“

Poirot sklonil hlavu ke straně a šibalsky na mě zamrkal.

„Zdálo se mi to vhodné.“

„A klepat třikrát?“

„Neodolal jsem. Ještě jsem přemýšlel, že bych se řízl do prstu a připojil krvavý otisk. Ale všeho moc škodí, mohl bych dostat infekci.“

„Zdá se mi, že dětinštíte,“ řekl jsem chladně. „Odpoledne vám koupím balónek a plyšového králíčka.“

„Mám pocit, že jste si vůbec nevychutnal moje překvapení. Neprojevil jste žádnou radost, žádné nadšení, že mě vidíte.“

„Čekal jste to ode mě?“

„*Pourquoi pas?* Ale dobře, trochu jsme si zažertovali a teď budeme mluvit vážně. Doufám, že budu užitečný. Navštívil jsem náčelníka policejní stanice, který byl maximálně vstřícný a ochotný, a každou chvíli zde očekávám vašeho přítele inspektora detektiva Hardcastla.“

„A co mu chcete povědět?“

„Dostal jsem nápad, že bychom si my tři mohli vážně pohovořit.“

Podíval jsem se na něj a zasmál se. Nazval to rozhovorem, ale mně bylo jasné, kdo bude hovořit — on, Hercule Poirot!

2

Dorazil Hardcastle. Seznámili se a přivítali. Pak jsme se pohodlně usadili do křesel a mlčeli. Dick chvílemi nenápadně a zkoumavě hleděl na Poirota, asi tak, jako si člověk v ZOO zálibně prohlíží nový zajímavý exemplář. Pochybuji, že někdy potkal někoho takového, jako byl Hercule Poirot.

Nakonec, když se dostatečně pokochal, si Hardcastle odkašlal a pravil:

„Předpokládám, Monsieur Poirote,“ začal obezřetně, „že se budete chtít seznámit — jaksi, se vším, co k tomu máme. Nebude to úplně snadné —“ Zaváhal. „Náčelník mi nařídil, abych pro vás udělal vše, co bude v mých silách. Pochopte, že tu jsou jisté potíže, některé otázky, námitky. Ale když už jste sem dolů přijel —“

Poirot ho chladně přerušil.

„Přijel jsem sem kvůli přestavbě svého bytu v Londýně.“

Hrozně jsem se zasmál a Poirot na mě pohoršené pohlédl.

„Monsieur Poirot nepotřebuje nikam jezdit a dívat se,“ řekl jsem. „Vždy trval na tom, že může řešit případy ze svého křesla. Ale není to úplně pravda, že ne, Poirote? Proč byste jinak jezdil sem?“

Poirot živě odpověděl.

„Tvrdil jsem, že není nutné být zrovna lovecký pes nebo stopař, který se žene sem a tam podle pachu. Ale připouštím, že pro honitbu je pes nutný, dobrý pes, můj příteli.“

Obrátil se k inspektorovi. Jednou rukou si zálibně kroutil svůj knír.

„Musím přiznat,“ pravil, „že nejsem posedlý psy jako Angličané. Já osobně se bez psa obejdu. Nicméně souhlasím s vaší představou ideálního psa. Člověk milující a respektující svého psa. Nijak ho neomezuje, odpouští mu, chlubí se svým přátelům jeho inteligencí a bystrostí. Ale představme si to obráceně. Pes je také pyšný na svého pána. Obdivuje ho, odpouští mu, nijak ho neomezuje! Taký se chlubí pánovou inteligencí a ostrovtipem. Pán se obětuje a jde ven, i když se mu nijak zvlášť nechce, ale jde vyvenčit pejska, protože ví, že pejsek

to má moc rád. Stejně tak jde ven i pes, protože chápe pánovu radost a potřebu jít se vyvenčit, i když je venku počasí, že by psa nevyhnal.

Stejně tak to bylo tady s mým laskavým přítelem Colinem. Přišel se mi svěřit se svým problémem. Ne proto, aby žádal o radu, byl si naprosto jist tím, že to dokáže vyřešit sám. Ne, on přišel proto, že cítil, že já jsem opuštěný a nemám nic na práci a že mi přinese zajímavý problém, který mě rozptýlí a na chvíli zaměstná. Vyzval mě, abych udělal to, co jsem tolikrát prohlásil za možné, totiž seděl doma ve svém křesle a vyřešil záhadu. Možná v tom ale byla, a já mám podezření, že ano, docela maličká zlomyslnost. Řekněme, že mi chtěl dokázat, že to není vůbec jednoduché, co tvrdím. *Mais oui, mon ami*, je to tak, že? Chtěl jste si ze mě ztropit posměšek, není-liž pravda, docela maličký! Nemám vám to za zlé. Jediné, co říkám, je, že jste neznal dobře svého Hercula Poirota.“

Vypnul hrud' a zamnul si knír.

Podíval jsem se na něj a s potěšením se zašklebil.

„Dobře tedy,“ řekl jsem. „Prozrad'te nám řešení záhady, pokud ho ovšem znáte.“

„Ale samozřejmě, že ho znám.“

Hardcastle na něj nedůvěřivě zíral.

„Chcete říct, že víte, kdo zabil toho muže na Wilbraham Crescent devatenáct?“

„Jistěže.“

„A kdo zabil Ednu Brentovou?“

„Samozřejmě.“

„Znáte totožnost toho muže?“

„Vím, kdo to musí být.“

Hardcastle se zatvářil velice pochybovačně. Avšak poslušen přání náčelníka zůstal uctivý. V jeho hlase ale zaznívala veliká skepse.

„Promiňte, Monsieur Poirote, tvrdíte, že víte, kdo zabil tři lidi. Víte také proč?“

„Ano.“

„Máte pohromadě všechny podklady?“

„To ne.“

„Chcete říct, že všechno, co máte, je tušení,“ řekl jsem neslušně.

„Nebudu se s vámi přít o slovíčko, *mon cher* Colin. Říkám prostě, že *vím*.“

Hardcastle vzdychl.

„Ale pochopte, Monsieur Poirote, *já* potřebuji důkazy.“

„Přirozeně, ale s poznatky, které máte k dispozici, budete, myslím, schopen potřebné důkazy obstarat.“

„Tím si nejsem tak docela jistý.“

„Řekněte, inspektore, když víte — opravdu víte — není to už první krůček? Nevede to už skoro vždy k cíli?“

„Vždy ne,“ řekl inspektor melancholicky. „Tolik mužů chodí na svobodě, kteří už dávno měli být ve vězení. Oni to vědí a my to taky víme.“

„Ale to je jen velmi malé procento, není-liž pravda?“

Přerušil jsem ho.

„Dobře. Dobře. Vy to víte... Seznamte nás s tím konečně taky.“

„Vidím, že jste stále skeptický. Ale nejprve mi dovoluďte říct toto: Mít jistotu znamená, že jakmile je dosaženo správného řešení, všechny kousíčky do sebe lehce zapadnou. A vy vidíte, že to nemohlo být nijak jinak.“

„Pro lásku boží,“ vykřikl jsem, „tak ven s tím. Souhlasím s každým bodem, který jste vyřkl.“

Poirot se uvelebil pohodlně ve svém křesle a otočil se k inspektorovi, aby mu dolil sklenici.

„Jedna věc, *mes amis*, musí být naprosto jasná. K řešení problému jsou nezbytná *fakta*. K tomuto účelu člověk potřebuje psa, který běhá a přináší fakta jedno po druhém a skládá je pěkně k —“

„K nohám svého pána,“ řekl jsem. „Souhlas.“

„Člověk pochopitelně není schopen vyřešit složitý případ ze svého křesla pouze za pomoci informací z tisku. Údaje musí být přesné a noviny jsou jen zřídka, pokud vůbec, přesné. Většinou píší něco takového, jako že se to stalo ve čtyři, a přitom se to stalo ve čtvrt na pět, nebo že muž měl sestru Elizabetu, a ve skutečnosti měl švagrovou Alexandru. A tak podobně. Ale zde v Colinovi jsem měl psa vynikajících schopností, schopností, abych tak řekl, které mu přinesly skvělé výsledky v jeho vlastní kariéře. Vždy měl vynikající paměť. Je vám schopen doslova zopakovat konverzaci dokonce o

několik dnů později. Umí ji zopakovat přesně, ne tak, jako většina z nás, vyličit *svůj* dojem z daného rozhovoru. Zhruba řečeno, nevypověděl by, že v jedenáct dvacet přišla pošta, ale řekl by, co se přesně stalo, totiž, že někdo zaklepal na dveře a vešel muž s dopisy. Toto vše je velmi důležité. Znamená to, že slyšel to, co bych slyšel já, kdybych tam byl, a viděl to, co bych viděl já.“

„Jenom s tím rozdílem, že ubohý pes není schopen té úžasné dedukce.“

„Takže, mám fakta, jsem v obraze. To je vaše válečné pořekadlo, že? Být v obraze. Když mi Colin poprvé vyličil tu historku, první věc, která upoutala moji pozornost, byl její nanejvýš fantastický charakter. Čtverý hodiny, každé ukazující přibližně o hodinu více, než je správný čas, a všechny se dostaly do domu, aniž by o tom věděla jeho majitelka, nebo to aspoň *tvrdila*. Proto nikdy nesmíme věřit tomu, co nám kdo říká, pokud ta informace nebyla pečlivě prověřena.“

„Vaše úvahy se ubírají stejným směrem jako moje,“ řekl Hardcastle souhlasně.

„Na podlaze leží zabítý muž, důstojně vyhlížející starší muž. Nikdo neví, kdo to je, lépe řečeno, tvrdí to. V jeho kapse je navštívenka s nápisem pan R. H. Curry, Denvers Street 7. Metropolitní a venkovská pojišťovna. Jenže neexistuje žádná Metropolitní a venkovská pojišťovna, není žádná Denvers Street a zdá se, že neexistuje ani žádný pan Curry. Je to negativní závěr, ale je to závěr. Teď se dostáváme dále. Prokazatelně deset minut před druhou hodinou zvoní v kancelářské agentuře telefon, nějaká slečna Pebmarshová žádá stenografku na třetí hodinu do Wilbraham Crescent číslo 19. Žádá konkrétně o slečnu Sheilu Webbovou. Ta dorazí na místo několik minut před třetí, vstoupí do domu podle instrukcí, vejde do obývacího pokoje a nachází na zemi mrtvého muže. Vyrazí s křikem z domu a narazí na mladého muže.“

Poirot udělal přestávku a podíval se na mě. Uklonil jsem se.

„Vrazí do našeho mladého hrdiny,“ řekl jsem.

„Vidíte,“ řekl Poirot. „Ani vy se nezbavíte melodramatického tónu, když o tom mluvíte, celá ta věc je melodramatická, fantastická a naprosto neskutečná. Je to příběh, jenž může vzejít snad jen z pera

nespoutaných spisovatelů, jakým je například Garry Gregson. Musím podotknout, že právě když můj mladý přítel přišel s tou historkou, byl jsem pohroužen do studia detektivní literatury a jejích autorů, kteří psali posledních šedesát let. Velice zajímavé. Dostal jsem chuť posuzovat skutečné případy ve světle literatury. Takže když například pes neštěkal, ač štěkat měl, řeknu si: „Hle, případ Sherlocka Holmes!“ Nebo mrtvola je nalezena v místnosti uzamčené zevnitř: „Ha, případ Dicksona Carra!“ A pak je tu moje přítelkyně paní Oliverová. Kdybych našel — ale nechme toho. Pochopili jste, co mám na mysli? Je zde zločin, který se stal za tak nepravděpodobných okolností, že si každý řekne: „Tato kniha není ze života. Vše je naprosto neskutečné.“ Ale pozor, to zde nefunguje, neboť náš případ je skutečný. Stalo se to. To člověka přivádí k šílenství, není-liž pravda?“

Hardcastle by to asi tak neřekl, ale plně souhlasil s Poirotovým názorem a horlivě kýval. Poirot pokračoval: „Jako by to byl pravý opak toho, co píše Chesterton — ‚Kde schováte list ze stromu? V lese. Kde schováte kamínek? Na pláži.‘ Tady nacházíme výstřednost, fantazii, melodrama! Když si řeknu v duchu Chestertonově — ‚Kde žena středního věku schová svoji uvadající krásu?‘ Neodpovím si: ‚Mezi ostatními obličejí středního věku.‘ Vůbec ne. Schová ji pod nánosem líčidla, rtěnky a plet'ové masky. Schová ji pod drahou kožešinou a za náhrdelníky a náušnicemi. Rozumíte tomu?“

„No —“ řekl inspektor, zakrýváje to, že nerozumí.

„Pak budou lidé hledět na kožešiny a náhrdelníky a vůbec si nevšimnou, jak ta žena sama bídne vypadá! Takže jsem si řekl — a řekl jsem to svému příteli Colinovi: ‚Protože ta vražda má tolik fantastických pastiček, aby odlákala pozornost, musí být ve skutečnosti velmi prostá.‘ Neříkal jsem to?“

„Říkal,“ odpověděl jsem. „Ale pořád nevím, jestli to je pravda.“

„Na to si musíte ještě chvilku počkat. Takže jsme vyloučili *lákadla* a můžeme přejít k *podstatě* věci. Byl zavražděn muž. Proč byl zavražděn? A kdo je to? Odpověď na první otázku zjevně blízce souvisí s odpovědí na druhou. A dokud se nedoberete správné odpovědi na tyto dvě otázky, nemůžete se dostat nikam dále. Mohl to být vyděrač nebo podvodník nebo něčí manžel, jehož existence byla nebezpečná pro jeho ženu. Byla spousta možností. Čím víc jsem o něm

slyšel, tím více se lidé shodovali v tom, že *vypadal* jako spořádaný, čestný, starší muž. A pak jsem si náhle pomyslel: „Říkáš, že je to prostý zločin? Výborně, ať tedy je. Pak je ten muž přesně to, *čím se zdá být* — spořádaný, čestný starší muž.“ „Podíval se na inspektora. „Chápete?“

„No —“ řekl inspektor opět a uctivě se odmlčel.

„Takže existuje nějaký slušný, spořádaný, starší muž, jehož se *někdo* potřebuje zbavit. Kdo? A zde se konečně dostáváme trochu k věci. Někdo zná slečnu Pebmarshovou a její zvyklosti, zná Caven-dishskou agenturu a slečnu Sheilu Webbovou, která tu pracuje. A proto jsem řekl svému příteli Colinovi: ‚Sousedé. Mluvte s nimi. Zjistěte o nich vše, co se dá. Jejich minulost. Ale hlavně je přinuťte hovořit.‘ Protože v konverzaci dostanete nejen odpovědi na otázky. V běžné konverzaci vyjde najevo spousta jiných věcí. Lidé jsou ve střehu, pokud téma rozhovoru pro ně může být nebezpečné, ale v okamžiku, kdy se naváže neformální rozhovor, uleví si a jejich ostra-žitost opadne. Radši říkají pravdu, protože to je vždy mnohem snazší než lhaní. A tak upustí nějakou informaci, která se jim v tu chvíli nezdá důležitá, ale je.“

„Obdivuhodná teorie,“ řekl jsem. „Ale bohužel se to nestalo v našem případě.“

„Ale, *mon cher*, *to se stalo*. Jedna malá větička neodhadnutelného významu.“

„Co?“ Dožadoval jsem se. „Kdo to řekl? A co?“

„Popořádku, *mon cher*.“

„Pokračujte, Monsieur Poirote,“ vyzval ho zdvořile inspektor.

„Když uděláte kruh kolem Wilbraham Crescent 19, kdokoli v něm *mohl* zabít pana Curryho; paní Hemmingová, Blandovi, Mc-Naughtonovi, slečna Waterhouseová. Ale důležitější jsou stále ti v ohnisku: slečna Pebmarshová ho mohla zabít těsně před tím, než ve tři čtvrtě na dvě odešla, nebo slečna Webbová si s ním mohla smluvit schůzku a zabít ho před tím, než vyběhla z domu a spustila poplach.“

„No,“ řekl inspektor Hardcastle. „Dostáváte se tomu na kloub.“

„A samozřejmě,“ pokračoval Poirot, „vy, můj milý příteli Coli-ne. Vy jste byl také v ohnisku. Hledal jste vysoká čísla mezi nízký-mi.“

„Skutečně,“ řekl jsem rozhořčeně. „A co nám ještě povíte?“

„Já říkám vše,“ řekl Poirot pateticky.

„Nezapomeňte, že já jsem s tím vším za vámi přišel!“

„Vrazi jsou vždy sebevědomí a sebejistí,“ zdůraznil Poirot. „A pak, mohlo vás to bavit. Třeba jste chtěl mít legraci na můj účet.“

„Ještě chvíli a přesvědčíte mě,“ řekl jsem.

Začal jsem mít poněkud nepříjemný pocit.

Poirot se obrátil zpět k inspektoru Hardcastlovi.

„Toto, říkal jsem si, musí být v podstatě jednoduchý zločin. Přítomnost nevhodných hodin, posunutí času o hodinu, pečlivě připravené objevení mrtvoly, všechny ty věci teď musí být ponechány stranou. Ty jsou přesně, jak se praví ve vaší nesmrtelné *Alence* — ‚boty a lodě a pečetní vosk a zelí a králové.‘ Klíčový je fakt, že starší muž je mrtev a že si někdo přál jeho smrt. Kdybychom věděli, kdo ten mrtvý je, ukázalo by nám to jeho vraha. Kdyby to byl známý vyděrač, pak musíme hledat někoho, kdo může být vydírán. Kdyby to byl detektiv, pak budeme hledat muže, který skrývá nějaký kriminální čin. Kdyby to byl bohatý muž těšící se pevnému zdraví, pak se porozhlédneme mezi jeho dědici. Ale protože nevíme, kdo to je, máme složitější úkol najít někoho v našem kruhu, kdo by měl důvod ho zabít.

Když necháme stranou slečnu Pebmarshovou a Sheilu Webbovou, kdo ze zbývajících není tím, kým se zdá být? Odpověď byla zklamáním. Kromě pana Ramsaye, který, jak se ukázalo, byl někým jiným, než se jevil,“ zde se Poirot podíval tázavě na mě a já přikývl, „každého *bona fides* bylo bez poskvrny. Bland byl známý místní stavitel, McNaughton byl profesor v Cambridge, paní Hemmingová byla vdova po místním licitátorovi, Waterhouseovi byli dlouhodobí usedlíci s dobrou pověstí. Takže jsem zpět u pana Curryho. Odkud přišel? Co ho přivedlo do Wilbraham Crescent 19? A zde jeden ze sousedů pronesl velmi zajímavou poznámku. Byla to paní Hemmingová, když na informaci, že mrtvý muž nebydlel v tom domě, reagovala slovy: ‚Ach tak, přišel tam, aby se nechal zabít. Jak hloupé.‘ Měla ten dar, co mívají lidé příliš zaměstnaní sami sebou, takže nevnímají, co říkají ostatní. Tím pádem často uhodí hřebíček na hlavičku, jak vy říkáte. Ona vyjádřila podstatu celého zločinu jedinou vě-

tou. *Pan Curry přišel do Wilbraham Crescent 19, aby se nechal zabít.* Bylo to přesně tak.“

„Tato její poznámka mě zaujala už tenkrát,“ řekl jsem.

Poirot mi nevěnoval nejmenší pozornost.

„*„Co dělat? Jít a nechat se zabít.“* Pan Curry přišel a nechal se zabít. Ale to nebylo všechno. Bylo nadmíru nutné, *aby nebyl identifikován.* Neměl peněženku, doklady, dokonce krejčovské značky byly z oděvů odpárány. Ale to by nestačilo. Tištěná navštívenka se jménem Curry a pojišťovací společností byla pouze dočasné opatření. Pokud má být mužova totožnost zastřena navěky, musí mu být přidělena totožnost falešná. Dříve či později se objeví někdo, kdo ho s určitostí pozná a to bude ono, tím jsem si byl jist. Bratr, sestra, žena. Byla to žena. Paní Rivalova — to jméno samo už nás mělo varovat. V Somersetu je vesnice s názvem Curry Rival — pobýval jsem kdysi poblíž s přáteli. Ta jména byla patrně zvolena podvědomě, bez ohledu na to, co vlastně znamenají — pan Curry a paní Rivalova.

Záměr je do této chvíle zřejmý, ale co mě vrtalo hlavou, byla představa, proč náš vrah tak skálopevně věří tomu, že *skutečná* totožnost oběti nevyjde najevo. Pokud oběť nemá rodinu, jsou zde stále ještě domácí, služebnictvo, kolegové ze zaměstnání. To mě přivedlo k další domněnce — ten muž nebude pohřšován. A vedlo k poznatku, že to nebyl Angličan, ale pouze návštěvník v téhle zemi. To by rovněž bylo v souladu se skutečností, že jeho chrup nebyl ztotožněn s žádným zdejším záznamem.

Začal jsem mít matné obrysy obou — oběti i vraha. Nic víc. Zločin byl dobře promyšlen a inteligentně proveden — ale náhle se přihodí nešťastná náhoda, se kterou žádný vrah nedokáže počítat.“

„A co to bylo?“ zeptal se Hardcastle.

Poirot nečekaně pohodil hlavou vzad a začal recitovat:

„Pro ztrátu hřebu přišli jsme o podkovu,
pro ztrátu podkovy přišli jsme o koně,
pro ztrátu koně přišli jsme o jezdce,
pro ztrátu jezdce ztratili jsme bitvu,
pro ztrátu bitvy ztratili jsme království —
a to vše pro ztrátu hřebu.“

Pak se pohodlně opřel do křesla.

„Mnoho lidí mohlo zabít pana Curryho, ale pouze jeden člověk mohl zabít, nebo mohl mít důvod zabít tu dívku Ednu.“

Oba jsme na něj zírali.

„Podívejme se do Cavendishské agentury. Pracuje zde devět děvчат. Devátého září byly čtyři dívky venku na schůzkách někde v okolí — to znamená, že obědvaly s klienty, ke kterým šly. Byly to ty čtyři, které obvykle chodívají na oběd v prvním intervalu od půl jedné do půl druhé. Zbývající čtyři, Sheila Webbová, Edna Brentová a dvě další dívky, Janet a Maureen, měly přestávku v druhém intervalu od půl druhé do půl třetí. Ale ten den se Edně Brentové přihodila nemilá příhoda chvíli po tom, co opustila kancelář. O kanál si ulomila podpatek u boty. Nemohla chodit. Koupila si nějaké pečivo a vrátila se do kanceláře.“

Poirot nám zahrozil kostnatým prstem.

„Dozvěděli jsme se, že se Edna Brentová něčeho obávala. Pokusila se navštívit Sheilu Webbovou mimo kancelář, ale nepochodila. Předpokládali jste, že se to mělo týkat Sheily Webbové, ale důkaz o tom není. Mohla jen chtít poradit se s Sheilou o něčem, co ji zmátlo — ale i kdyby to tak nebylo, jedno je jisté. Chtěla hovořit se Sheilou *mimo* kancelář.“

Jediným vodítkem k tomu, z čeho měla strach, jsou slova, jež řekla strážníkovi při ohledání. Řekla něco jako: ‚Nechápu, jak to, co řekla, může být pravda.‘ Toho dopoledne svědčily tři ženy. Edna mohla mít na mysli slečnu Pebmarshovou. Nebo, jak se všeobecně mínilo, vztahovalo se to k Sheile Webbové. Ale je tu ještě třetí možnost — měla na mysli slečnu Martindaleovou.“

„Slečnu Martindaleovou? Ale její výpověď trvala sotva pár minut.“

„Přesně tak. Obsahovala pouze zprávu o telefonickém hovoru s údajnou slečnou Pebmarshovou.“

„Myslíte, že Edna věděla, že ten telefonát nebyl od slečny Pebmarshové?“

„Myslím, že to bylo mnohem prostší. Domnívám se, že tu nebyl žádný telefonní hovor.“

Pokračoval: „Podpatek se ulomil. Kanál byl docela blízko agentury. Edna se vrátila do kanceláře. Ale slečna Martindaleová ve své soukromé kanceláři netuší, že se Edna vrátila. Myslí si, že kromě ní samotné v agentuře nikdo není. Stačí jí říct, že telefon zazvonil za deset minut dvě. Edna v první chvíli nechápe význam toho, co ví. Slečna Martindaleová zavolá Sheilu a oznámí jí, že má jít na schůzku. Nikdo neřekne Edně, jak a proč byla ta schůzka domluvena. Až přijdou zprávy o vraždě, jen kousek po kousku se příhoda stává jasnou. Slečna Pebmarshová volala a požádala o Sheilu Webbovou. Doba hovoru je upřesněna na 13:49. *Ale Edna ví, že to nemůže být pravda.* Slečna Martindaleová se musela zmýlit — jenže slečna Martindaleová se stoprocentně nikdy nemýlí. Čím víc o tom Edna přemýšlí, tím víc je zmatena. Musí se na to zeptat Sheily. Sheila to bude vědět.

A pak přijde ohledání. Všechna děvčata se jdou podívat. Slečna Martindaleová opakuje svoji příhodu s telefonním hovorem a Edna teď ví jistě, že svědectví, které slečna Martindaleová podává tak jasně, klidně a přesně, je nepravdivé. Proto se zeptá strážníka, jestli může hovořit s inspektorem. Slečna Martindaleová asi v davu opouštějícím soudní budovu musela tu žádost zaslechnout. Možná, že už od děvčat věděla o příhodě s ulomeným podpatkem, ale dosud si neuvědomila, co to pro ni představuje. To není podstatné, prostě sledovala Ednu na Wilbraham Crescent. Proč tam Edna šla, to mi není jasné.“

„Řekl bych, že šla prostě jen okounět na místo, kde se to stalo,“ pravil Hardcastle s povzdechem. „Lidé takové věci dělají.“

„Ano, to je pravda. Snad se tam slečna Martindaleová dává s Ednou do řeči, kráčí spolu ulicí a Edna vyhrkne otázku, která ji trápí. Slečna Martindaleová jedná pohotově. Právě míjejí telefonní budku. Ona řekne: ‚To je velmi důležité. Musíte okamžitě zavolat na policii. Číslo policejní stanice je to a to. Zavolejte tam a řekněte, že tam hned spolu jdeme.‘ Dalším charakteristickým povahovým rysem Edny je, že udělá to, co se jí řekne. Vejde do budky, zvedne sluchátko a slečna Martindaleová k ní přistoupí zezadu, stáhne jí šátek na krk a uškrtí ji.“

„A nikdo to neviděl?“

Poirot pokrčil rameny.

„Někdo to mohl vidět, ale neviděl! Bylo to přesně v jednu. Doba oběda. A ti lidé, co byli na ulici, byli zaměstnání pozorováním domu číslo devatenáct. Byla to šance pro odvážné a bezohledné a odvážná a bezohledná žena ji využila.“

Hardcastle vrtěl pochybovačně hlavou.

„Slečna Martindaleová? Nechápu, co by s tím mohla mít společného.“

„Ne. Není to na první pohled zřejmé. Ale slečna Martindaleová bezpochyby zavraždila Ednu — ó ano — jen ona mohla zabít Ednu, takže s tím musí mít něco společného. Začínám mít pocit, že slečna Martindaleová je taková Lady Macbeth našeho zločinu. Žena krutá a bez představivosti.“

„Bez představivosti?“

„Ano, zcela bez představivosti. Ale je velmi výkonná, dobrý organizátor.“

„Ale proč? Kde máte motiv?“

Hercule Poirot se podíval na mě a opět zahrozil prstem.

„Tak konverzace se sousedy vám k ničemu nebyla, co? Já našel jednu nanejvýš pozoruhodnou větu. Vzpomínáte si, když jste hovořil s Blandovými o pobytu v zahraničí, paní Blandová poznamenala, že je ráda v Crowdean, *protože tu má sestru. Ale paní Blandová nemá mít sestru.* Loni zdělila velké jmění po svém kanadském prastrýci, protože byla jedinou žijící příbuznou jeho rodiny.“

Hardcastle nadskočil.

„Takže vy myslíte —“

Poirot si udělal pohodlí a spojil ruce konečky prstů. Zavřel oči a hovořil téměř zasněně.

„Řekněme, že jste muž, velice obyčejný a ne zrovna vybíravý a navíc ve velkých finančních problémech. Jednoho dne přijde dopis, že vaše žena zdělila veliké jmění po svém prastrýci v Kanadě. Dopis je adresován paní Blandové a jediný zádrhel je v tom, že paní Blandová, která ho přejímá, není ta správná paní Blandová — je to již vaše druhá žena, ne ta první. Představte si to zklamání, ten vztek! A pak přijde nápad. Kdopak ví o tom, že tohle je špatná paní Blandová? Nikdo v Crowdean neví, že Bland byl už jednou ženatý. Jeho první

manželství proběhlo před lety za války, když byl v zámoří. Jeho první žena patrně zemřela brzy po válce a on se rychle znovu oženil.

Má původní osvědčení o sňatku, různé rodinné doklady, fotografie již zemřelých rodinných příslušníků. Bude to docela hračka. Každopádně se ten risk vyplatí. Risknou to a projde to. Proběhnou formality a Blandovi jsou najednou bohatí. Všechny finanční problémy jsou pryč...

A pak, po roce, se stane něco hrozného. Co se stane? Domnívám se, že má přijet někdo z Kanady. Někdo, kdo zná velmi dobře první paní Blandovou a nenechá se oklamat její náhražkou. Může to být starý rodinný právní zástupce nebo starý rodinný přítel — ale bez ohledu na to, kdo to je, ten podvod *pozná*. Snad přemýšlejí o tom, jak se setkání vyhnout. Paní Blandová by mohla onemocnět nebo odjet do ciziny — ale každé takové řešení by jenom vyvolalo podezření. Návštěvník bude trvat na tom, že chce vidět ženu, kterou přijel z takové dálky navštívit.“

„A tak — vražda?“

„Ano. A zde, domnívám se, vystoupí směle do popředí organizačtý duch sestry paní Blandové. Ta promyslí a naplánuje celou akci.“

„Chcete tím říct, že slečna Martindaleová a paní Blandová jsou sestry?“

„Jedině tak to celé dává smysl.“

„Paní Blandová mi někoho od první chvíle připomínala,“ řekl Hardcastle. „Jejich vystupování je velice rozdílné, ale jistá podoba tam je. Ale jak mohli doufat, že to projde? Ten muž by byl pohřešován, začalo by vyšetřování —“

„Pokud ten muž cestoval jen tak pro zábavu, ne služebně, pak by asi o sobě dával vědět jen sporadicky. Dopis z jednoho místa, pohled z druhého, lidem by nějakou dobu trvalo, než by jim začalo být divné, proč o něm tak dlouho neslyší. Do té doby, kdo by dával do souvislosti muže identifikovaného a pohřbeného jako Hany Castleton s bohatým Kanadánem, kterého v této končině ani nikdo neviděl? Kdybych byl vrah, neváhal bych si udělat jednodenní výlet třeba do Francie nebo Belgie a vytrousil bych tam pas toho mrtvého někde ve vlaku nebo v tramvaji, aby vyšetřování začalo v jiné zemi.“

Trhnul jsem sebou a Poirotovy oči se na mě podívaly.

„Ano?“ pravil.

„Bland mi povídal, že si nedávno udělal malý výlet do Boulogne — s blondýnkou, říkal.“

„To je pro něj docela příznačné. O ničem nepochybuje, to je jeho charakteristická vlastnost.“

„Ale všechno to jsou stále jen dohady,“ řekl Hardcastle.

„Ale může se provést šetření,“ odpověděl Poirot.

Vzal ze stolu hotelový poznámkový papír a podal ho Hardcastlovi.

„Napište panu Enderbymu do Ennismore Gardens 10. Slíbil mi, že provede nějaké šetření v Kanadě. Je to vyhlášený právník a odborník na mezinárodní právo.“

„A co ta záležitost s hodinami?“

„Ach! Ty hodiny. Ty slavné hodiny!“ smál se Poirot.

„Myslím, že zjistíte, že ty má na svědomí slečna Martindaleová. Protože, jak jsem říkal, ten zločin byl velice průhledný, bylo potřeba ho trochu zamaskovat příchutí fantastičnosti. Důležitou roli tu asi sehrály ty hodiny ROSEMARY, které vzala Sheila do opravy. Snad je zapomněla v sekretářské agentuře. Snad jí je slečna Martindaleová zabavila jako odplatu za její upovídanost. A snad to přispělo k tomu, že byla Sheila vybrána jako osoba, která má objevit mrtvolu —“

Hardcastle vyletěl. „A vy tvrdíte, že ta žena je bez obrazotvornosti. A jak tohle všechno vymyslela?“

„Ale ona to nevymyslela. To je na tom nejzajímavější. Bylo to celé zde, jen to na ni čekalo. Od samého začátku jsem měl pocit, že to je provedeno podle plánu — plánu, který znám. Plán, který znám velmi dobře, protože jsem zrovna krátce před tím četl podobný. Měl jsem velké štěstí. Jak vám Colin dosvědčí, navštívil jsem minulý týden aukci rukopisů známých spisovatelů. Byly mezi nimi i nějaké od Garryho Gregsona. Těžko jsem v něco takového mohl doufat, ale štěstí mi přálo. Tady —“ Jako kouzelník vytáhl ze stolu dva tlusté sešity. „— celé je to tady! Mezi náčrty mnoha dalších knih, které plánoval napsat. Smrt mu nedovolila tuto knihu dokončit, ale slečna Martindaleová, která byla jeho sekretářkou, o ní věděla. Jen to trochu upravila, aby se to hodilo k jejím účelům.“

„Ale ty hodiny přece musely původně něco znamenat, alespoň u Gregsona.“

„Ano. Jeho hodiny byly nastaveny na pět hodin a jedna minuta, pět hodin a čtyři minuty a pět hodin a sedm minut. Bylo to číslo sejfu — 515457. Sejf byl schovaný za reprodukcí Mony Lisy. A uvnitř sejfu,“ řekl Poirot znechuceně, „byly ukryty korunovační klenoty ruské carské rodiny. *Un tas cle bêtises*, taková nehoráznost! A pochopitelně tu byl příběh zneužití dívky. Celé to přišlo velmi vhod pro *la Martindale*. Jen obsadila jiné osoby a přizpůsobila děj, aby to sedělo. A všechny ty oslnivé stopy vedou kam? Přesně, perfektně a jednoznačně, nikam. Ano, ano, velmi schopná žena. Všeho schopná. Jedna věc by mě hrozně zajímala. Jak a proč vlastně ten Gregson zemřel?“

Hardcastle odmítl zabývat se dávnou minulostí. Odhodil sešity s poznámkami ke knize a vytrhl mi z ruky hotelový papír, který jsem si posledních pět minut usilovně prohlížel. Hardcastle se nenamáhal papír otočit a načmáral na něj adresu pana Enderbyho tak, jak mu to přišlo pod ruku. Adresa hotelu se tak ocitla vzhůru nohama v levém dolním rohu.

Zíral jsem na ten papír jak ve snu a v tu chvíli mi došlo, jaký jsem byl hlupák.

„Dobře. Děkuji vám, Monsieur Poirote,“ řekl Hardcastle. „Beze sporu jste nám poskytl užitečné postřehy, o kterých můžeme přemýšlet. Zda to k něčemu bude —“

„Je mi největším potěšením, jestli jsem byl aspoň trochu nápomocný,“ pronesl Poirot s hranou skromností.

„Musím prověřit spoustu nejrůznějších věcí.“

„Přirozeně, přirozeně.“

Rozloučili se a Hardcastle odešel.

Poirot obrátil svoji pozornost ke mně a zvedl přitom obočí.

„*Eh bien* — mohu se zeptat, co vás tak zkrušilo? Vypadáte jako člověk, který uviděl zjevení.“

„Uviděl jsem, jaký jsem byl blázen.“

„Aha. Nu, to se stává mnohým z nás.“

Ale zřejmě ne Herculu Poirotovi! měl jsem na jazyku.

„Řekněte mi jen jednu věc, Poirote. Jestliže, jak říkáte, jste byl schopen všechno to vymyslet doma v křesle svého londýnského apartmá, proč, když jsem já a Dick Hardcastle mohli přijet za vámi do Londýna, proč jste u všech všudy jezdil sem na jih?“

„Říkal jsem vám, že se v mém bytě provádí rekonstrukce.“

„Půjčili by vám na tu dobu jiný byt. Nebo jste mohl jít do Ritzu, tam byste měl větší pohodlí než tady v hotelu Curlew.“

„Nepochybně,“ řekl Hercule Poirot. „Ale ta káva tam! *Mon dieu*, ta káva!“

„Dobře, tak proč?“

Poirot začínal být vzteklý.

„*Eh bien*, když jste tak hloupý, než abyste se dovtípl, povím vám to tedy. Jsem přece snad člověk, ne? Mohu být stroj, pokud je to nutné. Mohu se opřít a přemýšlet. Mohu záhady také vyřešit. Ale říkám vám, že jsem člověk. A problémy a záhady se týkají lidských bytostí.“

„No a?“

„Vysvětlení je tak jednoduché, jako byl ten zločin. Přijel jsem, protože jsem zvědavý,“ řekl Poirot a pokusil se přitom předstírat uraženost.

29. kapitola

Vyprávění Colina Lamba

Znovu jsem šel po Wilbraham Crescent západním směrem.

Zastavil jsem se u vrátek před domem číslo 19. Nikdo z něj tentokrát s řevem nevyběhl. Byl upravený a klidný.

Přistoupil jsem k předním dveřím a stiskl zvonek.

Slečna Millicent Pebmarshová je otevřela.

„To jsem já, Colin Lamb,“ řekl jsem. „Mohu jít dál a promluvit si s vámi?“

„Jistěže.“

Uvedla mě do obývacího pokoje.

„Zdá se, že zde na jihu trávíte poměrně hodně času, pane Lambu. Vyrozuměla jsem, že *nepatříte* k místní policii —“

„Vyrozuměla jste dobře. Myslím, že od první chvíle, kdy jsme spolu hovořili, víte velmi dobře, kdo já jsem.“

„Nechápu, jak to myslíte.“

„Byl jsem velmi hloupý, slečno Pebmarshová. Přišel jsem do těchto míst, abych vás našel. Našel jsem vás hned první den a přitom jsem nevěděl, že hledám vás.“

„Asi vás ta vražda popletla.“

„Přesně tak. Taky jsem byl zmatený, protože jsem se díval na kus papíru vzhůru nohama.“

„A co z toho všeho vyplývá?“

„Jen to, že hra skončila, slečno Pebmarshová. Našel jsem mozek, kde se připravují všechny plány. Všechny potřebné záznamy přechováváte vy pomocí mikrotečkového Braillova systému. Informace, které Larkin získával v Portlebury, předával vám. Od vás se pak dostávaly k příjemci pomocí pana Ramsaye. Když bylo potřeba, přišel k vám v noci přes zahradu. Jednou tam u vás v zahradě upustil českou minci.“

„To od něj bylo velmi neopatrné.“

„Všichni jsme někdy neopatrní. Váš převlek je velmi dobrý. Jste slepá, pracujete v ústavu pro handicapované děti, máte v domě dětské knihy v Braillově písmu, což je jen přirozené — jste žena neobvyčejné inteligence a osobnosti. Nevím sice, co je pohnutkou, která vás k tomu vede —“

„Pokud chcete, myslete si, že jsem přesvědčená.“

„Ano. Myslím, že by to tak mohlo být.“

„A proč mi to všechno říkáte, přijde mi to neobvyklé.“

Podíval jsem se na hodinky.

„Máme dvě hodiny, slečno Pebmarshová. Za dvě hodiny sem vpadnou muži ze zvláštní jednotky a budou konat svoji práci —“

„Nerozumím vám. Proč jste sem přišel v předstihu před svými lidmi a dáváte mi cosi jako varování?“

„Je to varování. Přišel jsem sem a počkám tu, dokud nedorazí mí lidé. Počkám, abych dohlédl na to, že žádný předmět neopustí tento dům — jen s jednou výjimkou. Tou výjimkou jste vy. Máte dvě hodiny náskok, pokud se rozhodnete odejít.“

„Ale proč? Proč?“

Odpověděl jsem pomalu: „Protože mám dojem, že je pravděpodobné, že brzy budete mojí tchyní. Ale mohu se mýlit.“

Nastalo ticho. Slečna Pebmarshová vstala a šla k oknu. Ne-spouštěl jsem z ní oči. Nedělal jsem si iluze o Millicent Pebmarshové. Nevěřil jsem jí ani co by se za nehet vešlo. Byla slepá, ale i slepá osoba by člověka mohla zaskočit, pokud není ve střehu. Slepota by jí nijak nevadila, kdyby se jí podařilo přiložit mi pistoli ke spánku.

Pak řekla potichu: „Nemusím vám říkat, jestli máte pravdu nebo ne. Co vás přimělo na myšlenku, že — že by to tak mohlo být?“

„Oči.“

„Ale naše povahy nejsou stejné.“

„Ne.“

Mluvila téměř vzdorovitě.

„Udělala jsem pro ni to nejlepší, co jsem mohla.“

„To je věc názoru. Pro vás je práce na prvním místě.“

„Jak to má být.“

„S tím nemohu souhlasit.“

Opět bylo ticho. Pak jsem se zeptal: „Věděla jste, kdo to je, tenkrát?“

„Ne, až když jsem slyšela její jméno... Měla jsem o ní stále zprávy — vždy.“

„Nikdy jste nebyla tak bezcitná, jak byste ráda byla.“

„Nemluvte nesmysly.“

Znovu jsem pohlédl na hodinky.

„Čas utíká,“ řekl jsem.

Vrátila se od okna a přistoupila ke stolu.

„Mám její fotografii — když byla malá...“

Když otvírala zásuvku, byl jsem v momentě u ní. Nebyla tam pistole. Byl tam malý, ale velmi ošklivý nůž.

Vzal jsem ho do ruky první.

„Možná jsem zbytečně soucitný, ale nejsem blázen,“ řekl jsem.

Nahmatala židli a posadila se. Nedala najevo žádnou emoci.

„Nevyužiji vaší nabídky. Jaký by to mělo smysl? Počkám tady, dokud — nepřijdou. Všude jsou možnosti, dokonce i ve vězení.“

„K vlastizradě, myslíte?“

„Když vám to připadá jako vhodný výraz.“

Seděli jsme tam, jako dva nepřátelé, ale s porozuměním.

„Vystoupil jsem ze služby,“ řekl jsem jí. „Vrátím se ke svému původnímu povolání — mořské biologii. Na Australské univerzitě v Sydney otevírají nové místo.“

„Myslím, že je to moudré. Nemáte potřebné vlastnosti pro tuhle práci. Jste jak Rosemaryin otec. Nepochopil Leninův výrok ‚Pryč se slabostí‘.“

Vzpomněl jsem si na slova Hercula Poirota:

„Jsem šťastný, že jsem člověk...“

Seděli jsme spolu, vzájemně přesvědčeni o mylném názoru toho druhého.

DOPIS INSPEKTORA HARDCASTLA PANU HERCULU POIROTOVI

Vážený pane Poirote,
známe nyní některá nová fakta a domnívám se, že byste se s nimi také rád seznámil.

Pan Quentin Dugestlin z Quebecu odjel z Kanady do Evropy přibližně před čtyřmi týdny. Neměl žádné blízké příbuzné a doba jeho návratu byla neurčitá. Jeho pas byl nalezen v Boulogne majitelem malé restaurace, který ho předal policii. O pas se doposud nikdo nepřihlásil.

Pan Dugestlin byl dlouholetým přítelem quebecké rodiny Montresorů. Hlava rodiny Montresorů, pan Henry Montresor, zemřel před osmnácti měsíci a odkázal své poměrně rozsáhlé jmění své jediné žijící příbuzné, praneteři Valeriei, toho času manželce pana Josiaha Blanda z Portlebury, Anglie. Celou záležitost vyřizovala ve spolupráci s kanadským vykonavatelem poslední vůle renomovaná právnická firma z Londýna. Veškerá komunikace mezi paní Blandovou a její rodinou ustala po její svatbě, kterou příbuzní neschvalovali. Pan Dugestlin se zmínil jednomu svému příteli, že při svém pobytu v Anglii hodlá navštívit Blandovy, protože měl Valeriei vždy velmi rád.

Tělo původně identifikované jako Harry Castleton bylo pozitivně identifikováno jako Quentin Dugestlin.

Na Blandově staveništi byla objevena deska. Ačkoli byla pečlivě zabarvená, po zákroku expertů je nápis PRÁDELNA SNOWFLAKE jasně čitelný.

Nechci Vás zatěžovat zbytečnými podrobnostmi, takže pouze napíši, že státní zástupce shledal důvody k uvalení vazby na pana Josiaha Blanda. Slečna Martindaleová a paní Blondová jsou sestry, jak jste správně vyvodil. Ačkoli plně souhlasím s Vaším názorem na její roli v celém případě, obstarat dostačující důkazy bude asi velmi obtížné. Je to bezpochyby velice chytrá žena. Spoléhám v tomto bodě hodně na paní Blandovou, protože to je žena zbabělá a podlá.

První žena pana Blanda zahynula při nepřátelském útoku ve Francii. Jeho druhý sňatek s Hildou Martindaleovou (která sloužila v N.A.A.F.I.) se konal ještě za války ve Francii a může být hodnověrně doložen, i když spousta dokumentace se již ztratila.

Bylo mi velkým potěšením setkat se s Vámi a musím vám co nejvřeleji poděkovat za skvělé postřehy, které jste při té příležitosti pronesl. Doufám, že přestavba a modernizace Vašeho londýnského bytu dopadla uspokojivě.

*S úctou
Richard Hardcastle*

Z DALŠÍ KORESPONDENCE MEZI R.H. A H.P.

Dobré zprávy! Blandova žena se položila! Přiznala úplně všechno!! Obvinila hlavně svoji sestru a svého muže. „Nikdy nerozuměla, co mají v úmyslu udělat, až do té chvíle, kdy to provedli!“ Zatímco oni ho pouze „chtěli omámit, aby nepoznal, že jedná s nesprávnou ženou“! Velmi uvěřitelná historka! Ale po pravdě řečeno, myslím si, že ona opravdu nebyla mozkiem tohoto případu.

Lidé z tržnice Portobello poznali v slečně Martindaleové onu „Američanku“, která zakoupila zmíněné dvoje hodiny.

Paní McNaughtonová nyní tvrdí, že viděla, jak Bland s Dugestlinem vjíždějí v jeho dodávce do garáže. Je to možné? Náš přítel Colin se oženil s tou dívkou. Pokud chcete znát můj názor, je blázen. Přeji všechno nejlepší.

Váš Richard Hardcastle

AGATHA CHRISTIE

Hodiny

Z anglického originálu The Clocks
přeložili Pavel Krejčíř a Olga Müllerová.

Redigovala Vlasta Jůzlová.

Vydala Euromedia Group — Knižní klub v Praze roku 2000 jako
svou 1071. publikaci.

Odpovědný redaktor Stanislav Wimmer.

Počet stran 288.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Vydání první.

První vydání poněkud neobvyklé Agathy Christie — stopy vedou až za železnou oponu, jeden podezřelý mizí do Moskvy, jiný cituje Lenina.

Mladý muž potká mladou ženu, zamilují se do sebe, a protože jsou oba volní, nemělo by nic bránit jejich štěstí.

Tento příběh, zdánlivě podobný tisícům jiných, jste však ještě nečetli. Mladý muž totiž právě rozplétá složitou mezinárodní špiónážní síť a současně pomáhá objasnit podivnou vraždu, mladá žena ve chvíli setkání utíká z místa vraždy a možná se na ní podílela.

Obětí je člověk, který přišel, aby se nechal zabít. Složitě zjišťování okolností vraždy vede policejního inspektora a jeho pomocníka bizarní ulicí, v níž sousedé vědí jeden o druhém všechno. Zdánlivě bezvýznamná věta může být k řešení nejbliž, vše složité je ve skutečnosti jednoduché, jen musí člověk umět naslouchat a přemýšlet, to radí Hercule Poirot. Přestože je vzdálen od místa činu, v pravý čas pomůže a dovede tápající vyšetřovatele k výsledku. Než se dočkáme překvapujícího rozuzlení, zemře ještě někdo hloupý a někdo hamižný, ale nakonec se všechny věci obrátí tak, jak mají být.

ISBN 80-242-0384-7